

บทที่ ๓

องค์ประกอบนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งจักร

แม้ว่านวนิยายจะมีหลายประเภทและแต่ละประเภทก็มีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันออกไป แต่เมื่อพิจารณาลักษณะโดยรวมแล้วจะเห็นได้ว่าในนวนิยายแทบทุกเรื่องจะมี “องค์ประกอบ” ปรากฏอยู่ด้วยเสมอ ได้แก่ โครงเรื่อง แนวคิด ตัวละคร ฉาก และ บทสนทนา นวนิยายที่ขาดองค์ประกอบส่วนใดส่วนหนึ่งไป นวนิยายเรื่องนั้นจะไม่สมบูรณ์ อย่างไรก็ตามองค์ประกอบแต่ละส่วนของนวนิยายมีความสำคัญไม่เท่าเทียมกัน แต่มักจะมีสัมพันธ์ภาพ ความผสมกลมกลืนซึ่งกันและกัน

ในการศึกษาลักษณะของนวนิยายสืบสวนสอบสวนของกึ่งจักร น่าจะวิเคราะห์ถึงองค์ประกอบแต่ละส่วนของนวนิยายเป็นเบื้องต้นเสียก่อน เพื่อให้เข้าใจนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งจักรกระจ่างแจ้งยิ่งขึ้น

๓.๑ โครงเรื่อง(Plot)

โครงเรื่องเป็นองค์ประกอบสำคัญที่สุดส่วนหนึ่งในฐานะที่เป็นโครงสร้างของเรื่อง อันประกอบด้วยลำดับของเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องต่อเนื่องและเป็นเหตุเป็นผลกันซึ่งผู้เขียนได้จัดขึ้นอย่างจงใจ

ผู้แต่งมักจะวาดหรือกำหนดโครงเรื่องไว้ล่วงหน้า เพื่อให้เห็นแนวทางในการดำเนินเรื่องต่อไป เป็นต้นว่าสร้างข้อขัดแย้งระหว่างตัวละครหรือเหตุการณ์ให้ต่อเนื่องสัมพันธ์กันไปตลอดเรื่อง โครงเรื่องที่ดีมีลักษณะที่สำคัญประการหนึ่งคือ ต้องมี **ความขัดแย้ง(conflict)** หรือ **ปมปัญหา** โครงเรื่องจะเกิดขึ้นจากความขัดแย้ง ความขัดแย้งซึ่งอาจเป็นการแข่งขันไม่ลงรอยหรือการต่อต้านระหว่างตัวละครกับบุคคลอื่นหรือสิ่งอื่น หรือมีฉันทันทีอาจเป็นการต่อสู้กันภายในจิตใจของตัวละครเองก็ได้ จากนั้นก็พัฒนาไปจนเขม็งเกลียวขึ้นโดยลำดับ จนถึงตอนท้ายที่สุดความขัดแย้งหรือปมปัญหามักคลี่คลายลงจนหมดสิ้น หากนักประพันธ์คนใดดำเนินตามโครงเรื่องได้อย่างแยบยล ก็นับเป็นกลวิธีสร้างเรื่องให้สนุก น่าสนใจและชวนติดตาม

ลักษณะของโครงเรื่องมี ๒ ประเภท ได้แก่ โครงเรื่องเดี่ยวและโครงเรื่องซ้อน โครงเรื่องเดี่ยวประกอบด้วยโครงเรื่องเดี่ยว ประกอบด้วยเหตุการณ์ที่ครอบคลุมปมปัญหาซึ่งดำเนินไปอย่างเป็นเหตุเป็นผลเพียงชุดเดียว ส่วนโครงเรื่องซ้อนประกอบด้วยโครงเรื่องมากกว่า ๑ ชุด เรียงร้อยต่อ

กันหรือมีโครงเรื่องมากกว่า ๑ ชุด ดำเนินคู่ขนานกันไป โครงเรื่องเหล่านี้อาจมีความสำคัญพอๆกัน หรือมีความสำคัญแตกต่างกันจนกลายเป็นโครงเรื่องหลักและโครงเรื่องรองได้

๑.๑ โครงเรื่องหลัก หรือ โครงเรื่องใหญ่ (main plot)

โครงเรื่องหลัก หรือ โครงเรื่องใหญ่ มีลักษณะตามคำอธิบายของประทีป เหมือนนิล ดังนี้ โครงเรื่องลักษณะนี้คือ “เหตุการณ์สำคัญที่ผู้แต่งใช้เป็นแกนให้เรื่องดำเนินไป ตั้งแต่ต้นจนจบ เป็นโครงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอกโดยตรง เป็นเค้าโครงของพฤติกรรมและเหตุการณ์หลักของตัวละครเอก” (ประทีป เหมือนนิล, ๒๕๒๓: ๑๕)

โครงเรื่องหลักที่กล่าวมานี้ เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปมปัญหาหลักของตัวละครเอกเป็นสำคัญซึ่งดำเนินไปจนตลอดเรื่อง ทั้งนี้ตัวละครหลักทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิงอาจมีบทบาทต่อการดำเนินเรื่องและพัฒนาเรื่องเพียงฝ่ายเดียวหรือทั้งสองฝ่ายก็ได้

๑.๒ โครงเรื่องรอง หรือ โครงเรื่องย่อย (sub plot)

โครงเรื่องรอง หรือ โครงเรื่องย่อย เป็นเหตุการณ์หรือพฤติกรรมที่ครอบคลุมปมปัญหาอื่นและแทรกอยู่ระหว่างโครงเรื่องหลัก และปมปัญหาอาจเป็นเรื่องของตัวละครเอกหรือตัวละครรองก็ได้ โครงเรื่องรองอาจมีมากกว่า ๑ โครงเรื่อง โครงเรื่องรองมักส่งผลกระทบอย่างใดอย่างหนึ่งต่อโครงเรื่องหลัก อาจทำให้ปมปัญหาหรือความขัดแย้งของโครงเรื่องหลักซับซ้อนยิ่งขึ้นหรือเด่นชัดมากยิ่งขึ้น หรืออาจจะทำให้ปมปัญหาหรือความขัดแย้งคลี่คลายลงได้ นอกจากนั้นในบางเรื่องอาจดำเนินคู่ขนานไปกับโครงเรื่องหลักก็ได้ นอกจากนี้ยังสร้างอรรถรสให้นวนิยายสนุก สนานหรือมีสีสันมากยิ่งขึ้น (ประทีป เหมือนนิล, ๒๕๒๓: ๑๕)

๓.๑.๑ ประเภทของโครงเรื่องในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งจักร

โครงเรื่องของนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งจักรทุกเรื่อง มีลักษณะเป็นโครงเรื่องซ้อน กล่าวคือ ประกอบด้วยโครงเรื่องหลักและโครงเรื่องรองเกาะเกี่ยวเชื่อมโยงกันอยู่อย่างใกล้ชิด โดยโครงเรื่องรองของนวนิยายแต่ละเรื่องอาจมีจำนวนไม่เท่ากัน บางเรื่องอาจมีโครงเรื่องรองเพียง ๑ โครงเรื่อง และบางเรื่องอาจมีโครงเรื่องรอง ๒-๓ โครงเรื่อง โครงเรื่องหลักในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งจักรส่วนใหญ่มักเกี่ยวกับคดีหรืออาชญากรรมที่เกิดขึ้น ในขณะที่โครงเรื่องรองมักเป็นเรื่องเกี่ยวกับความรัก ชีวิตครอบครัว หรือ การทำงาน เป็นต้น หรือมิฉะนั้นก็เป็นไปในทางกลับกัน ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นโครงเรื่องหลักหรือโครงเรื่องรอง จะต้องมีการเชื่อมโยงโครงเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับคดีด้วยเสมอ กึ่งจักรมักจะสอดประสานโครงเรื่องเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวนเข้ากับโครงเรื่องแนวรัก หรือ แนวชีวิตครอบครัว หรือ การทำงาน ได้อย่างเหมาะสมกลมกลืน

นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรในกลุ่มแรก เป็นนวนิยายที่ประกอบไปด้วยโครงเรื่องหลักและโครงเรื่องรองอีก ๑ โครงเรื่อง ได้แก่ **มายาตวัน เพรงเงา และ รอยพรหม**

เรื่อง **มายาตวัน** จำแนกออกเป็นโครงเรื่องหลักและโครงเรื่องรองได้ดังต่อไปนี้

โครงเรื่องหลัก

เขตต์ตวันมีธุรกิจที่รุ่งโรจน์ ชีวิตในวัยเด็กของเขาชวนรันทด กล่าวคือ เขามีแม่และน้องเป็นโสเภณี ตัวเองมีพี่เพเคยเป็นเด็กวัด และมีเพื่อนสนิทที่เป็นเด็กวัดด้วยกัน ชื่อ เชษฐ เมื่อเติบโตขึ้น เขตต์ตวันได้เป็นดาราที่มีชื่อเสียง ได้รับรางวัลทางการแสดง แต่ก็ถูกใส่ร้ายจนกลายเป็นคนที่มีประวัติไม่ดี เมื่อเปลี่ยนมาทำธุรกิจห้องเสื้อแฟชั่น ก็ได้เป็นนักธุรกิจดีเด่น ส่วนเชษฐมีผู้ขอไปเลี้ยงตั้งแต่เล็ก ชีวิตของเชษฐต้องไปพัวพันนักค้ายาเสพติดและโสเภณี เชษฐจึงต้องมีชีวิตที่ทุกข์ทรมาน เขาเกิดความอิจฉาเขตต์ตวันที่ได้ดีกว่า จึงได้ปล่อยข่าวใส่ร้ายเขตต์ตวันและทำร้ายทุกคนทุกอย่างในชีวิตของเขตต์ตวัน ทั้งเรื่องธุรกิจแฟชั่น นางแบบในสังกัด น้องสาวของเขตต์ตวัน ในระหว่างนี้มีคดีไข่มุกดำถูกขโมยมาจากญี่ปุ่น เชษฐซึ่งมาในนามของเซน คروش นักธุรกิจที่มีเสน่ห์ เข้ามาทำให้มัทนามีส่วนในการพัวพันกับการขนไข่มุกดำเข้ากรุงเทพฯโดยที่มัทนาไม่รู้ตัว ในที่สุดเซนก็มาทวงไข่มุกคืนและลักพาตัวมัทนาไปและทำร้ายมัทนาจนสาหัส มัทนาจึงได้รู้ว่าที่แท้แล้วเซน คروش และ เชษฐ คือ คนๆเดียวกัน แต่เซนก็ถูกเขตต์ตวันซึ่งช่วยตำรวจติดตามคนร้ายในคดีนี้พาตำรวจบุกจับได้ในที่สุด

โครงเรื่องรอง

เขตต์ตวันได้ผันตัวเองจากอาชีพดารามาเป็นเจ้าของธุรกิจแฟชั่น มัทนานักข่าวสาวจากสยามสารได้รับมอบหมายให้มาสัมภาษณ์และค้นหาประวัติที่แท้จริงของเขตต์ตวัน เพื่อนำไปลงหนังสือพิมพ์ เขตต์ตวันเมื่อมีโอกาสได้ใกล้ชิดกับมัทนา ทั้งการที่มัทนาถูกวินเซิร์ฟของเขตต์ตวันจนจนทั้งคู่ได้รู้จักกัน การที่มัทนาลี้มรองเท้าไว้ที่หน้าบ้านเขตต์ตวันและเขตต์ตวันเก็บไว้ให้ หรือมัทนาเป็นไข้จนเขตต์ตวันต้องดูแล ทำให้ทั้งสองเริ่มรักกัน แต่ในระหว่างนี้ทั้งคู่เกิดความเข้าใจผิดกัน โดยเขตต์ตวันคิดว่ามัทนาเอารูปภาพที่ไม่พึงเปิดเผยของน้องสาวเขามาประจาน ส่วนมัทนาก็คิดว่าเขตต์ตวันโกรธจนส่งคนมาลอบยิงเธอ แต่เมื่อทั้งคู่ปรับความเข้าใจกัน มัทนาก็สามารถเปิดใจของเขตต์ตวันได้สำเร็จ ทำให้เขตต์ตวันยอมเปิดเผยเรื่องราวชีวิตของตนเอง

จะเห็นได้ว่าในเรื่อง มายาตวัน โครงเรื่องหลักเน้นในด้านการแข่งขันทางธุรกิจระหว่าง เขตต์ตวัน และ เซน ครอส แต่ในที่สุดเขตต์ตวันก็สามารถแก้ปัญหาให้ธุรกิจดำเนินต่อไปได้และประสบความสำเร็จ ในขณะที่โครงเรื่องรองเป็นเรื่องราวความรักระหว่างเขตต์ตวันและ มัทนา กิ่งฉัตรสร้างให้มัทนาเป็นนักข่าวซึ่งจะต้องเข้าไปสืบประวัติของเขตต์ตวัน ในตอนต้นกิ่งฉัตรได้สร้างเหตุการณ์ ๒-๓ ครั้งที่ทำให้มัทนาได้เข้าไปใกล้ชิดกับเขตต์ตวันเป็นอย่างมากจนทำให้มัทนาารู้เรื่องคดีบางส่วนและมีส่วนร่วมในคดีเองด้วย นั่นก็คือคดีการขโมยไข่มุกดำ นอกจากนี้กิ่งฉัตรยังได้สร้างตัวละคร เซน ครอส ขึ้นมา เพื่อเป็นตัวละครคู่เปรียบกับเขตต์ตวัน โดยสร้าง เซน ครอส ให้เป็นคนบุคลิกดี มีอัธยาศัยดี ในขณะที่เขตต์ตวันมีลักษณะตรงกันข้าม แต่ในที่สุดแล้วมัทนาก็เข้าใจและรักกับเขตต์ตวัน

เรื่อง เพชรเงา จำแนกออกเป็นโครงเรื่องหลักและโครงเรื่องรองได้ดังต่อไปนี้

โครงเรื่องหลัก

มิเรียม มีความสามารถติดต่อสื่อสารกับวิญญาณได้ ทำให้เธอได้มีโอกาสช่วยชีวิตแสนบุญและดร.อุตรจากการถูกลอบทำร้ายในหลายครั้ง เพราะเธอได้รับการเตือนจากวิญญาณสินทวิที่เสียชีวิตไปแล้ว สินทวิเป็นน้องชายแสนบุญและเป็นลูกชายของดร.อุตร การถูกลอบทำร้ายในหลายๆครั้ง ทำให้แสนบุญชักชวนมิเรียมให้ไปหาคนทรงและหมอดูที่มีชื่อเสียงให้มาติดต่อกับวิญญาณน้องชายและสืบเรื่องราวของการถูกลอบทำร้าย ในระหว่างสืบค้นข้อมูล มิเรียมเองก็ถูกลอบปองร้ายเช่นกันแต่ก็รอดปลอดภัยได้ทุกครั้ง สุดท้ายแล้วความจริงก็ได้เปิดเผยว่า ดร.อุตร พ่อเลี้ยงของแสนบุญคือผู้ที่อยู่เบื้องหลังเรื่องราวทั้งหมด เพราะดร.อุตรแค้นใจที่แสนบุญเป็นลูกชู้ จึงต้องการกำจัด นอกจากนี้ยังต้องการคะแนนสงสารทางการเมืองในเรื่องที่ตนเองถูกลอบทำร้ายอีกด้วย เนื่องจากดร.อุตรกำลังจะลงรับสมัครเลือกตั้ง แต่ท้ายที่สุดดร.อุตรก็ถูกจับได้ว่าเป็นผู้วางแผนและเป็นผู้บงการทั้งหมด อย่างไรก็ตาม ดร.อุตรซึ่งหนีความผิดด้วยการฆ่าตัวตายเสียก่อน

โครงเรื่องรอง

มิเรียมเข้ามาทำงานในบริษัทของแสนบุญ มิเรียมได้รับการเตือนจากสินทวิซึ่งเป็นวิญญาณ จึงได้มีโอกาสช่วยชีวิตแสนบุญให้รอดจากการถูกลอบทำร้าย แม้ตัวเธอเองก็ถูกลอบปองร้ายด้วย แต่ในที่สุดความจริงก็เปิดเผยทั้งหมด ในระหว่างที่ร่วมมือกันสืบหาความจริง เธอได้มี

โอกาสใกล้ชิดกับแสนบุญ จนเมื่อคดีสิ้นสุด ความรักของทั้งคู่ก็ได้พัฒนามาโดยลำดับ แสนบุญและมิเรียมจึงได้ครองรักกัน

โครงเรื่องหลักใน **เพรงเงา** เป็นโครงเรื่องเกี่ยวกับคดีโดยตรง กล่าวคือ เป็นเรื่องของความพยายามฟ้องร้ายแสนบุญด้วยความแค้นใจในปัญหาส่วนตัว และการช่งชิงอำนาจทางการเมืองของดร.อุตร มิเรียมมีความสามารถในการติดต่อกับวิญญาณได้เข้ามาเป็นพนักงานในบริษัทมีบทบาทในการเตือนให้แสนบุญรู้ล่วงหน้าจนพ้นอันตรายทุกครั้ง ด้วยเหตุนี้จึงเข้ามาช่วยกันสืบความจริงเกี่ยวกับคดีด้วยกัน จนกระทั่งมิเรียมต้องได้รับผลกระทบจากคดีด้วยตนเอง ในขณะเดียวกันโครงเรื่องรองก็เกี่ยวกับความรักของแสนบุญและมิเรียม เพราะความใกล้ชิดของทั้งสองพัฒนาจนเป็นความรักและลงเอยด้วยดี

เรื่อง **รอยพรหม** จำแนกออกเป็นโครงเรื่องหลักและโครงเรื่องรองได้ดังต่อไปนี้

โครงเรื่องหลัก

ธรรารธ ต้องการสืบหาฆาตกรที่แท้จริงในคดีฆ่าข่มขืนพริมโรสแม่ของเธอ เธอจึงถือโอกาสมาประสานงานในบริษัทที่เมืองไทย ธรรารธได้รับคำบอกเล่าจากยายของเธอว่าฆาตกรไม่ใช่ชายก่อนคนปัญญาอ่อนอย่างที่ตำรวจสรุป หากแต่ผู้ชายสามคนของตระกูลทวิโกวิทอาจเป็นคนฆ่าแม่ของเธอ ได้แก่ กมล ฐุมธวัช และชัชวาล ในระหว่างที่สืบคดีก็มีเหตุการณ์แปลกๆเกิดขึ้นกับเธอ จนถึงการถูกฟ้องร้ายด้วยวิธีต่างๆ แต่ทั้งฐุมธวัชและชัชวาลต่างก็ให้ความช่วยเหลือในการสืบคดีของพริมโรสแม้พวกตนจะตกเป็นผู้ต้องสงสัยในความคิดของธรรารธก็ตาม แท้ที่จริงฆาตกรของคดีนี้คือ จตุพล ผู้จัดการของบริษัททวิโกวิทซึ่งเป็นคนที่มีปัญหาทางจิต และตอนท้ายเขาหมายใจที่จะครอบครองธรรารธด้วยเพราะคิดว่าเธอคือพริมโรส แต่ท้ายที่สุดความจริงก็เปิดเผยออกมา

โครงเรื่องรอง

ในระหว่างที่ธรรารธมาสืบคดีเรื่องแม่ เธอได้รู้จักคุ้นเคยกับสองพี่น้องตระกูลทวิโกวิทคือ ฐุมธวัชและชัชวาล ทั้งสองคนต่างก็เคยเป็นคู่แข่งเรื่องความรักสมัยพริมโรสมาก่อนทั้งสิ้น เมื่อมาพบธรรารธที่หน้าตาเหมือนพริมโรส ทั้งสองจึงสนใจธรรารธ ในระหว่างที่เข้ามาสืบค้นข้อมูล ธรรารธได้เรียนรู้ตัวตนที่แท้จริงของชายหนุ่มแต่ละคน ชัชวาลเป็นชายหนุ่มที่รูปหล่อ

มีบุคลิกที่สนุกสนานและช่างเอาใจ แต่ธรรารักรัก ในทางตรงกันข้าม รุมนวัชเป็นคนทีเคร่งขรึม สุขุมรอบคอบ เป็นที่พึงใจของธรรารักรเช่นเดียวกับที่แม่เธอรัก ในที่สุด ชัชวาลจึงต้องหลีกทางให้

โครงเรื่องหลักของ **รอยพรหม** เกี่ยวข้องกับการสืบคดีฆาตกรรมของพริมโรส โดยตรง ธรรารักรได้มาค้นหาความจริงในคดีนี้ทั้งที่ผ่านมาแล้วกว่า ๒๐ ปี และฆาตกรตัวจริงกลับเข้ามามีบทบาทมุ่งร้ายต่อธรรารักรด้วย ในที่สุดธรรารักรก็ประสบความสำเร็จคือสามารถหาคนที่ฆ่าแม่ของเธอได้ ในระหว่างที่ค้นหาความจริงก็ได้ใกล้ชิดกับรุมนวัชและชัชวาล หลังจากคดีคลี่คลายคดีเสร็จสิ้นเธอก็ได้รู้ใจตนเองว่ามีใจตรงกันกับรุมนวัช กิ่งฉัตรนำโครงเรื่องรองที่เกี่ยวกับความรักสามเส้าของตัวละครเอกและตัวละครรอง มาเชื่อมโยงเข้ากับเรื่องคดี โดยมีเรื่องของพริมโรสเป็นสิ่งที่ทำให้ตัวละครได้รู้จักกัน ทั้งรุมนวัชและชัชวาลต่างก็มีจุดดีจุดด้อยแตกต่างกันไป แต่ทั้งสองคนต่างก็ให้ความช่วยเหลือในการสืบข้อมูลจนคดีคลี่คลายในที่สุด

นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกิ่งฉัตรอีกกลุ่มหนึ่ง ก็คือนวนิยายที่ประกอบ ด้วยโครงเรื่องหลักและโครงเรื่องรอง ๒-๓ โครงเรื่อง ได้แก่ ด้วยแรงอธิษฐาน ดั่งไฟได้น้ำ มนต์จันทร์กลางลิลิต สืบลับรหัสรัก แกะรอยรัก รหัสหัวใจ ฟ้ากระจ่างดาว และ พรายปรารถนา ซึ่งผู้วิจัยจะยกบางเรื่องมาจำแนกให้เป็นตัวอย่างเท่านั้น

เรื่อง **ดั่งไฟได้น้ำ** จำแนกออกเป็นโครงเรื่องหลักและโครงเรื่องรองได้ดังต่อไปนี้

โครงเรื่องหลัก

รุจรวี ถูกรถชนจนความจำเสื่อม ต้องอาศัยอยู่ที่โรงพยาบาลศรัทธาชน พลิศผู้เป็นสามีมารับเธอกลับบ้าน เขาก็ต้องแปลกใจเมื่อพบว่ารุจรวีเปลี่ยนบุคลิกเป็นคนใหม่แตกต่างจากในอดีตอย่างสิ้นเชิง รุจรวีในปัจจุบันเป็นผู้หญิงเรียบร้อย อ่อนโยน มีจิตใจดี ไม่ฟุ้งเฟ้อหรูหรา เมื่อรุจรวีคนใหม่มาอยู่อาศัยกับพลิศ เธอก็ได้รู้ว่าก่อนความจำเสื่อมเธอกับพลิศกำลังจะหย่ากัน เพราะเรื่องที่ไม่สนใจลูกจนทำให้ลูกตาย แต่เมื่อเธอได้ใกล้ชิดและกลับมาผูกพันกับพลิศอีกครั้ง ทำให้พลิศมองเห็นบุคลิกใหม่ของรุจรวีและเกิดความต่างคนต่างพึงพอใจซึ่งกันและกัน ทั้งคู่รู้ว่าต่างก็ยังมีผูกพันและรักกันมาก แต่พลิศก็เกิดความสับสนในจิตใจว่าเขาจะกลับไปคืนดีหรือควรจะหย่าขาดตามความตั้งใจเดิม พลิศจึงลังเลและสับสนอยู่ช่วงระยะเวลาหนึ่ง แต่แล้วในที่สุดทั้งคู่ก็ตัดสินใจใช้ชีวิตร่วมกัน

โครงเรื่องรอง ๑

รุจรวีมีโอกาสได้รู้เห็นเรื่องเกี่ยวกับการค้าของเถื่อนของยศวินและอินทริกา ซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องของพลิศหลังจากที่เธอได้แต่งงานเข้ามาอยู่ในครอบครัวแล้ว เธอจึงถูกตีหัวให้สลบ และให้รถชนโดยเจตนาที่จะให้เธอตาย และนำเธอไปทิ้งไว้ที่นอกเมืองให้ดูเหมือนเป็นอุบัติเหตุ รุจรวีไม่ตายแต่ความจำเสื่อม แม้จะกลับมาอยู่ที่บ้านพลิศอีกครั้ง เธอกลับถูกคนร้ายกลุ่มเดิมลอบฆ่าอีก ๔ ครั้งด้วยกัน ทั้งถูกหมอนกดหน้า ถูกโปะยาสลบลากไปทิ้งริมทะเล ตัดสายเบรกรถที่พลิศ และรุจรวีนั่ง และครั้งสุดท้ายคือลักพาตัวไปขังไว้ใต้ห้องเรือเพื่อจะนำไปทิ้งทะเล แต่พลิศและตำรวจก็สามารถสืบค้นความจริงจนรู้ถึงตัวคนร้ายและตามไปช่วยรุจรวีได้ทันในที่สุด

โครงเรื่องรอง ๒

อินทริกากับยศวินเป็นลูกพี่ลูกน้องของพลิศ ร่วมมือกับบริหารธุรกิจประมงของครอบครัว เมื่ออินทริการักยศวิน เธอจึงร่วมมือในการโกงบัญชีและแอบใช้เรือประมงของพลิศลักลอบขนของเถื่อนให้ยศวิน ต่อมารุจรวีจับกลโกงได้ เธอจึงถูกสองคนนั้นกำจัดเสีย เพื่อไม่ให้ความลับล่วงรู้ไปถึงพลิศ เหตุการณ์กลับเป็นว่ารุจรวีรอดชีวิตและกลับมาอยู่ในบ้านดั้งเดิม อินทริกาจึงต้องหาทางกำจัดรุจรวีอีกหลายครั้ง เพราะรุจรวีเป็นผู้รู้ความจริง ในระหว่างที่มีการคลี่คลายความจริง พลิศเริ่มสงสัยและคอยจับตาดูคนในครอบครัว เมื่อเหตุการณ์ผ่านไป ความจริงเรื่องกลโกงค่อยๆทยอยเปิดเผยทีละน้อย ท้ายที่สุดด้วยความเข้าใจผิดของทั้งสองคน อินทริกาจึงฆ่ายศวินตายและตัวเองเสียชีวิต

ในเรื่อง **ตั้งไฟได้น้ำ** กิ่งฉัตรผูกเรื่องให้เกิดขึ้นในครอบครัวของพลิศทั้งหมดเพื่อให้เกิดเอกภาพ โครงเรื่องหลักสร้างให้เกี่ยวกับความรักและชีวิตครอบครัวของรุจรวีและพลิศซึ่งเป็นตัวละครเอกอย่างชัดเจน แสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งในจิตใจของตัวละครเอกทั้งสองคน ในที่สุดต่างก็คิดว่าควรจะร่วมชีวิตกันต่อไป โครงเรื่องรอง ๑ ก็เกี่ยวข้องกับคดีที่เกิดขึ้นกับรุจรวีทั้งในอดีตและปัจจุบันที่มีคนร้ายพยายามฆ่ารุจรวีหลายครั้ง พลิศและรุจรวีต่างช่วยกันสืบหาความจริงจนเสร็จสิ้น ส่วนโครงเรื่องรอง ๒ เกี่ยวกับตัวละครรองซึ่งเป็นคนร้ายในเรื่อง กิ่งฉัตรได้สร้างให้เรื่องการโกงของยศวินผูกพันกับการฆ่ารุจรวีเพื่อปิดปาก โครงเรื่องรอง ๒ ซึ่งเกิดก่อนโครงเรื่องอื่นจึงเป็นต้นเหตุทำให้เกิดโครงเรื่องหลักและโครงเรื่องรอง ๑

เรื่อง **ฟ้ากระจ่างดาว** จำแนกออกเป็นโครงเรื่องหลักและโครงเรื่องรองได้ดังต่อไปนี้

โครงเรื่องหลัก

มีคณา นักข่าวสาวสายอาชีพจากกรมจากสยามสาร ได้เริ่มเข้าไปทำข่าวเกี่ยวกับการค้ายาเสพติด ต่อมาได้ช่วยงานของตำรวจโดยปลอมตัวไปสืบงานในคดียาเสพติดและค้าโสเภณี ในคดียาเสพติดนั้น เธอได้ข้อมูลมาให้กับตำรวจตามที่ต้องการ ส่วนคดีโสเภณีนั้น ด้วยความที่เธอเกลียดการค้าโสเภณีเป็นทุนเดิม เธอจึงปลอมตัวเป็นเด็กสาวที่จะค้าประเวณี ไปสืบเส้นทางและขบวนการค้าผู้หญิงถึงมาเลเซีย ที่นั่นเธอได้รับความช่วยเหลือจากธิดา น้องสาวของเธอเองที่ถูกส่งไปเป็นโสเภณีเช่นกัน มีคณาสามารถรวบรวมหลักฐานและพยานมาให้กับตำรวจได้ และสามารถทำลายขบวนการค้าผู้หญิงกลุ่มนี้ได้ในที่สุด

โครงเรื่องรอง ๑

ในระหว่างที่มีคณาได้ช่วยงานของตำรวจ เธอได้รู้จักกับสารวัตรหนุ่มชื่อ หิรัญย์ หิรัญย์รักมีคณา ในขณะที่มีคณามีปมในใจเกลียดผู้ชายเพราะเธอเห็นตัวอย่างมาจากชีวิตจริงที่พ่อเลี้ยงและน้องชายที่ชอบกดขี่ข่มเหงผู้หญิงในครอบครัว รวมถึงการส่งธิดาและธิดาน้องสาวของตนไปเป็นโสเภณีด้วย เพราะถือว่าการช่วยหาเงินมาให้เป็นการตอบแทนบุญคุณพ่อแม่ มีคณาจึงมีปมที่เกลียดผู้ชายฝังอยู่ในจิตใจ เมื่อหิรัญย์เข้ามาในชีวิต ทั้งๆที่มีคณามีใจต่อสารวัตรหิรัญย์ แต่อีกใจหนึ่งก็อดกังวลไม่ได้ว่าหิรัญย์จะเป็นเช่นเดียวกับผู้ชายที่เธอเคยพบมา แต่หิรัญย์ก็พิสูจน์ตนเองจนมีคณาเห็นความดีของหิรัญย์ ทำให้หิรัญย์สามารถชนะใจมีคณาได้ในที่สุด

โครงเรื่องรอง ๒

ครอบครัวของมีคณาส่งสันติหลานชายมาให้มีคณาช่วยดูแลและส่งเสริมให้เรียนหนังสือในกรุงเทพฯ แต่สันติเป็นเด็กที่เกิดมาในครอบครัวที่ผู้ชายเป็นใหญ่และเป็นผู้ “ถูก” เสมอ ในขณะที่หญิงเป็นทาสรับใช้ สันติจึงไม่ชอบมีคณาผู้เป็นป้าที่คอยอบรมสั่งสอน ส่วนมีคณาถือความเท่าเทียมกันระหว่างชายหญิง ทั้งสองจึงมีปัญหาไม่ลงรอยกัน แต่เมื่อได้สารวัตรหิรัญย์เข้ามาช่วยไกลเกลี่ยและประสานรอยร้าว มีคณาและสันติจึงปรับเปลี่ยนทัศนคติและพฤติกรรมของแต่ละคนเข้าหากันได้ในที่สุด

โครงเรื่องหลักของ **ฟ้ากระจ่างดาว** เกี่ยวกับกระบวนการค้ายาเสพติดและการค้าโสเภณี กิ่งฉัตรกำหนดให้ตัวละครเอกฝ่ายหญิงเป็นนักข่าวและมาช่วยงานของตำรวจ ทำให้ได้ข้อมูลสมดังต้องการ ในขณะที่โครงเรื่องรอง ๑ เกี่ยวกับความรักของตัวละครเอกที่มีปมในใจมาเป็นอุปสรรค จากโครงเรื่องหลัก นักข่าวสาวจึงได้ใกล้ชิดกับสารวัตรหิรัญย์และเกิดความรักต่อกัน แต่มีคณามีปมขัดแย้งในใจซึ่งในที่สุดมีคณาที่รู้ใจตนเองจนยอมรับรักหิรัญย์ และโครงเรื่อง ๒ เกี่ยวกับความขัดแย้งของมีคณาในฐานะที่เป็นป้าและสันติหลานชายจอมดี๊ โดยกิ่งฉัตรแสดงให้เห็นว่ามีคณาเป็นตัวแทนของผู้หญิงยุคใหม่ที่ถือความเสมอภาคและพยายามกล่อมเกลาลานชายให้เป็นคนมีคุณธรรม มีมารยาทและมีการศึกษา ในขณะที่สันติเป็นตัวแทนของความคิดชายเป็นใหญ่ที่เชื่อกันมาในยุคเก่าและมักจะเอาเปรียบเพศหญิง โดยมีสารวัตรหิรัญย์ซึ่งเป็นแบบอย่างของผู้ชายที่มีคุณความดีเข้ามาช่วยปรับความเข้าใจให้เกิดขึ้นและทำให้ป้าหลานเข้ากันได้ ในที่สุด

เรื่อง **แกะรอยรัก** จำแนกออกเป็นโครงเรื่องหลักและโครงเรื่องรองได้ดังต่อไปนี้

โครงเรื่องหลัก

ชมเดือน เข้าไปทำงานในบริษัทค่ายเพลงที่ผลิตนักร้องและผลิตรายการของทรงรบ ที่นั่นเธอได้พบสุนิส้าเพื่อนเก่าที่ซึ่งดีซิงเด่นกันมาก่อน สุนิส้ากับชมเดือนแข่งขันกันในเรื่องหน้าที่การงานในบริษัทนี้อีกครั้งหนึ่ง ชมเดือนใช้ความสามารถที่มีในการทำงาน ในขณะที่สุนิส้าใช้ร่างกายเพื่อแลกกับผลประโยชน์และความก้าวหน้า รวมทั้งมักใส่ร้ายหรือเอาเปรียบคู่แข่งชั้นระหว่างที่ทั้งสองแข่งขันกันในหน้าที่การงานนั้น เรื่องราวของคดีแอนนี่นักร้องดังที่ฆ่าตัวตายเมื่อหลายปีก่อนก็ค่อยๆเปิดเผยขึ้น ในท้ายที่สุดผลแห่งการกระทำที่ผ่านมาก็ทำให้สุนิส้าก็เป็นฝ่ายถูกล้อออกจากบริษัทและคนในวงการก็ไม่ยอมรับเข้าทำงาน

โครงเรื่องรอง ๑

แอนนี่ นักร้องดังของบริษัทค่ายเพลงฆ่าตัวตาย ทรงรบและทรงตันพี่ชายซึ่งเป็นผู้บริหาร มาขอให้เปลี่ยนพยานมอดูชื่อดังช่วยทำนายคดีของแอนนี่ให้ชัดเจนว่าฆ่าตัวตายหรือฆาตกรรม เปลี่ยนพยานายเพียงว่าเป็นการฆาตกรรม เมื่อชมเดือนเข้าไปทำงานบริษัทค่ายเพลงและเริ่มเป็นคู่แข่งทางหน้าที่การงานของสุนิส้า คดีเรื่องของแอนนี่จึงถูกสุนิส้านำมาเปิดเผยบางส่วนเพราะสุนิส้าคิดว่าทรงรบเป็นฆาตกร ทรงรบพยายามหาข้อมูลมาเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์

ของตนด้วยการเชิญผู้ที่เกี่ยวข้องกับคดีแอนนี่ทุกคนมาออกรายการสดทางโทรทัศน์ ทำให้แม่ของแอนนี่เผลอพูดออกมาจนทำให้รู้ว่าเธอเป็นเหตุให้แอนนี่ตกตึกเสียชีวิต เธอจึงถูกตำรวจดำเนินคดีในที่สุด

โครงเรื่องรอง ๒

ชมเดือนเข้ามาทำงานในบริษัททรงรบ ทำให้มีความใกล้ชิดสนิทสนมกับทรงรบมากยิ่งขึ้น แม้จะมีความไม่เข้าใจกัน เพราะทรงรบถูกต้องสงสัยว่ามาแอนนี่ แต่เปลี่ยนฟ้าน้องชายของชมเดือน คอยเป็นตัวประสานความรักและความเข้าใจของชมเดือนและทรงรบอยู่เสมอ เมื่อทรงรบพิสูจน์ได้ว่าตนเองบริสุทธิ์ ทั้งสองจึงได้ครองรักกัน

โครงเรื่องหลักของ **แกะรอยรัก** คือ การแข่งขันในเรื่องหน้าที่การงานระหว่างชมเดือนและสุณิสสาอย่างเด่นชัด โดยเปรียบเทียบให้เห็นระหว่างบุคลิกและวิธีการทำงาน จนในที่สุดชมเดือนก็ประสบความสำเร็จในงานของตน ส่วนโครงเรื่องรอง ๑ คือ คดีการตายของแอนนี่ กิ่งฉัตรให้แอนนี่เป็นนักร้องในค่ายเพลงของทรงรบและเข้ามาพัวพันกับทรงตันซึ่งเป็นพี่ชายทรงรบ ทำให้ผู้คนสงสัยทั้งทรงรบและทรงตันว่าเกี่ยวข้องกับการตายของแอนนี่ แต่ในที่สุดจากการทำรายการสัมภาษณ์สดก็ทำให้คนเปิดเผยตนเองออกมาในรายการ และโครงเรื่องรอง ๒ คือ ความรักระหว่างชมเดือนและทรงรบ โดยกิ่งฉัตรสร้างให้ความรักและการแข่งขันหน้าที่การงานของตัวละครเอกมีส่วนทำให้คดีถูกรื้อฟื้นขึ้น นอกจากนี้ยังสร้างให้มี “เปลี่ยนฟ้า” ตัวละครที่มีความสามารถพิเศษเพื่อเป็นตัวเชื่อมโยงให้ตัวละครเอกได้รู้จักสนิทสนมและเกิดความรักต่อกัน

จากการวิเคราะห์นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกิ่งฉัตร น่าสังเกตได้ว่า นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกิ่งฉัตรมีลักษณะที่พิเศษอย่างหนึ่งก็คือ กิ่งฉัตรสามารถเชื่อมโยงโครงเรื่องที่เกี่ยวข้องกับคดีหรืออาชญากรรมมาผูกกับโครงเรื่องอื่นๆ ได้อย่างเหมาะสม โดยเฉพาะมีการสอดประสานอย่างแนบเนียนของเรื่องแนวรักเข้ากับการสืบสวนสอบสวน ซึ่งสามารถเข้ากันได้โดยเป็นเหตุเป็นผล น่าเชื่อถือ และมีความกลมกลืน โดยมักจะให้คู่รักมีส่วนพัวพันและช่วยกันสืบค้นหาข้อมูลด้วยกันเสมอ ความพยายามดังกล่าวข้างต้น เป็นการใช้เรื่องของความรักเข้ามาผ่อนคลายในนวนิยายเพื่อให้เรื่องประเภทสืบสวนสอบสวนไม่ดูแข็งกระด้างหรือดูโหดร้าย จนเกินไปนัก นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างเสริมความสนุกสนานเพลิดเพลินน่าพึงพอใจให้กับผู้อ่านด้วย

๓.๑.๒ ขั้นตอนของโครงเรื่อง

ในการดำเนินเหตุการณ์ตามโครงเรื่องของนวนิยายแต่ละเรื่อง มักประกอบด้วย ขั้นตอน ๕ ขั้นคือ การเปิดเรื่องหรือการปูพื้นฐานของเรื่อง การนำเสนอปัญหา การพัฒนาเรื่อง และจุดวิกฤตของเรื่อง จุดสุดยอดของเรื่อง และการคลี่คลายปัญหาและการปิดเรื่อง กิ่งฉัตรมักสร้างโครงเรื่องในนวนิยายให้มีครบทั้ง ๕ ขั้นตอน โดยอาจให้ความสำคัญของแต่ละขั้นตอนแตกต่างกัน ดังนี้

๓.๑.๒.๑ การเปิดเรื่อง (Exposition)

การเปิดเรื่อง นับเป็นสิ่งสำคัญลำดับแรกๆที่จะทำให้ผู้อ่านสนใจนวนิยายจนอยากที่จะติดตามต่อ ถ้าผู้แต่งสามารถเปิดเรื่องได้อย่างน่าสนใจหรือน่าดึงดูด ย่อมถือได้ว่าผู้แต่งได้ใช้กลวิธีที่เหมาะสมและประสบความสำเร็จในการที่สามารถชักจูงผู้อ่านให้เข้าสู่ปมปัญหาที่สำคัญได้ นิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกิ่งฉัตรมีการเปิดเรื่องหลายแบบด้วยกัน โดยการเปิดเรื่องแต่ละแบบนั้นต่างก็สามารถดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้เป็นอย่างดีแตกต่างกันไป การเปิดเรื่องของนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกิ่งฉัตรมีหลายวิธีด้วยกัน ดังนี้

๓.๑.๒.๑.๑ เปิดเรื่องโดยการแนะนำปมปัญหา

การเปิดเรื่องแบบนี้ เป็นการนำปมปัญหาของเรื่องมากระตุ้นความสนใจของผู้อ่าน ถ้อยคำที่นำมาเริ่มต้นนั้นควรจะทำให้ผู้อ่านทันทันที ดังที่กิ่งฉัตรได้จับคู่สิ่งที่ไม่น่าจะเข้ากันได้เข้าด้วยกัน นั่นคือเรื่องของผู้หญิงกับบ่อน ซึ่งเป็นการสร้างความน่าสนใจและน่าติดตามได้อีกวิธีหนึ่ง ดังตัวอย่างจากเรื่อง มนต์จินตรา ต่อไปนี้

“เปิดบ่อนที่ตราดหรือคะ?”

สาระวารีทวนคำเบาๆก่อนนี้หน้าเล็กน้อย คิ้มคมเข้มที่ส่งให้ใบหน้ารูปไข่เด่นสะดุดตาขมวดมุ่น แวบบางอย่างปรากฏขึ้นในดวงตาเรียวยาวสีน้ำตาลเข้ม แต่พอหล่อนกระพริบตาปริบ ทุกอย่างก็เลื่อนหายไปอย่างรวดเร็ว (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๑: ๑)

“รอยขนาดมีเกาะส่วนตัว แต่ทำไมไม่เคยได้ยินชื่อมาก่อนเลย นายชมาคนนี่...บอกอแนใจหรือคะ ว่าไม่ใช่หุ่นเชิดของใคร”

“แนใจซิ เท่าที่ผมรู้มา รายนี้รวยจริง ไม่ใช่รวยจากสมบัติบรรพบุรุษด้วยนะ เรียกว่าโตขึ้นมาจากลำแข้งของตัวเองแท้ๆ เริ่มต้นจากการค้าพลอยขุดพลอย...เข้าใจว่าจะเป็นการค้าพลอยในเขมร แล้วมาจับธุรกิจรับเหมาก่อสร้าง คำที่ประมง เริ่มจากงานนั้นไปงานนี้ ทำหลายด้าน แล้วก็มีขึ้นด้วยซิ **จับอะไรก็เป็นเงินเป็นทองไปหมด** เสียแต่ไม่ชอบออกงานสังคม รักสันโดษเอามากๆ เชี่ยวละ ไม่เคยยอมให้สัมภาษณ์กับหนังสือพิมพ์หรือนิตยสารฉบับไหนมาก่อน”

อ่านแล้ว...หล่อนอกจะทิ้งนายชมมาคนนี้ไม่ใช่บ่อย เขาสามารถสร้างเนื้อสร้างตัวได้เต้าจากลูกชาวสวนที่มีที่ดินทำกินเพียงเล็กน้อยมาสู่เจ้าของมูลค่าทรัพย์สินมหาศาลด้วยวัยเพียงสามสิบเจ็ด หากสิ่งที่หล่อนตะขิดตะขวงนักหนากับผู้ชายคนนี้ก็คือ ในเมื่อเขารวยออกอย่างนี้ ยังจะคิดเปิดสถานการพนันทำไม? งานดี ๆ ถูกกฎหมายและศีลธรรมมีอีกตั้งมาก ทำไมไม่รู้จักไปทำ?
(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๑: ๖)

การเปิดเรื่องในนวนิยายเรื่อง **มนต์จันตรา** เป็นการแนะนำตัวละครเอกฝ่ายหญิง มีการบรรยายลักษณะทางกายภาพของสาระวารี แต่ทั้งนี้กึ่งฉัตรได้เปิดเรื่องโดยการแนะนำตัวละครไปพร้อมกับปมปัญหา ในที่นี้ก็คือ การที่นักข่าวอย่างสาระวารีเป็นคนที่เกลียดการพนันเป็นอย่างมากแต่ต้องไปทำข่าวการพนัน เมื่อต้องทำข่าวเกี่ยวกับการพนันหรือบ่อนกาสิโนของชมมาเจ้าของเกาะยานกและพระฮาม จึงทำให้เธอไม่พอใจในตอนต้น ทำให้ผู้อ่านร่วมระทึกกว่าสุดท้ายตัวละครจะยอมไปทำงานหรือไม่ และจัดการสิ่งที่ไม่ชอบอย่างไร

อีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นการเปิดเรื่องด้วยปมปัญหาก็คือ ในนวนิยายเรื่อง **ด้วยแรงอธิษฐาน** ดังตัวอย่างต่อไปนี้

บาดแผลที่ถูกฟาดตรงศีรษะนั้นเลือดแห้งกรังและหายบวมไปนานแล้ว หากพิช ไข้พิชแค้นที่รุมเร้าเข้ามาในชิ ดิ่งคูศติสัมปชัญญะส่วนใหญ่ของหล่อนไปจนแทบหมดสิ้น บ่อยครั้งที่หล่อนได้แต่ขดตัวกลมเนื้อตัวสั่นเทาด้วยความเหน็บหนาว ปากพึมพำว่าทำไมได้ศัพท์ครวญครางอ่อนวอนขอความเมตตา

ครั้นพอได้สติในช่วงเวลาสั้นๆหญิงสาวจะเหม่อมองลำแสงเล็กๆที่ลอดผ่านหลุมหลบภัยเล็กเก่าและอัชชันเข้ามาด้วยสายตาเหม่อลอย

ที่วันมาแคว้นะที่หล่อนที่หล่อนต้องติดอยู่ในหลุมแห่งความตายนี้?

ห้าวัน...ไม่...มันน่าจะมากกว่านั้น ร่างกายที่อดโง่และหมดเรี่ยวแรงของ หล่อนเป็นสิ่งยืนยันได้ดี ริมฝีปากของหล่อนแตกแห้งจนเลือดซึม ถ้าคอแห้งผาก และระคายกร้าวด้วยผงทรายร้อนๆ เนื้อตัวชาลิ้นไร้เรี่ยวแรง หญิงสาวรวบรวม แรงกำลังขมมือขึ้นเพื่อจะนับขานวันเวลา นิ้วเรียวยาวสั่นระริก ปลายนิ้วฉีกขาด เกรอะกรังไปด้วยคราบเลือดและดิน ซึ่งเป็นผลจากการที่หล่อนพยายามขุดคุ้ย ตะกุกตะกวยหาทางเดินร่นออกไปจากหลุมหลบภัยแห่งนี้...แต่ไร้ประโยชน์!
(กึ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๑-๒)

จากตัวอย่างข้างต้นจากเรื่อง ด้วยแรงอธิษฐาน กึ่งฉัตร เลือกสร้างการเปิดเรื่องโดยการให้วีรดาถูกฟ้าค้ำที่ศีรษะจนสลบแล้วถูกนำมาขังไว้ที่หลุมหลบภัยแก่นานมาก กว่า ๕ วัน โดยที่ไม่มีคนมาสนใจหลุมหลบภัย ซึ่งเป็นการปองร้ายถึงแก่เอาชีวิตโดยที่ไม่รู้ตัวคนร้ายและวัตถุประสงค์ของคนร้าย วีรดาถูกลอบทำร้ายอย่างทารุณและถูกปล่อยให้เผชิญกับความตายอย่างช้าๆทีละน้อยๆ วีรดาตื่นเรียกคน ตะกุกตะกวยหาทางรอด แต่สุดท้ายก็ไร้ประโยชน์ ส่งผลให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสงสัยและเกิดความใคร่รู้ถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น ตลอดจนอยากรู้ตัวคนร้ายหรือสาเหตุที่ก่ออาชญากรรม จนทำให้อยากติดตามต่อ

๓.๑.๒.๑.๒ เปิดเรื่องโดยการแนะนำตัวละคร

การเปิดเรื่องโดยการแนะนำตัวละคร ส่วนใหญ่จะเป็นการแนะนำตัวละครเอก ไม่ว่าจะเป็นตัวละครเอกฝ่ายชายหรือตัวละครเอกฝ่ายหญิง ทั้งนี้จะมีการบรรยายลักษณะทางกายภาพหรือบุคลิกลักษณะเข้ามาด้วยเสมอ เพื่อที่จะทำให้อ่านสามารถมองเห็นลักษณะของตัวละครนั้นๆได้อย่างแจ่มชัดขึ้น บางครั้งอาจมีการบรรยายคุณสมบัติหรือความสามารถพิเศษของตัวละครซึ่งคนปกติทั่วไปไม่มี นับเป็นการดึงดูดความสนใจได้อีกวิธีหนึ่ง เช่น การกล่าวถึงตัวละครเอกที่มีญาณพิเศษ มีพลังจิต หรือ มีสัมผัสที่หก ดังเช่นต่อไปนี้

เรื่อง **ลางลิขิต** ในช่วงต้นเรื่อง ได้มีการกล่าวถึงดินแดนภพตัวละครเอกที่มีคุณสมบัติพิเศษต่างไปจากคนปกติ นั่นคือ มีญาณพิเศษ ที่สามารถรู้อดีตและอนาคตได้ลางๆ ระกอดจิตคนได้ สัมผัสคนและสิ่งของแล้วรู้สึกถึงความผิดปกติได้ สิ่งเหล่านี้เป็นคุณสมบัติพิเศษของตัวละครที่กึ่งฉัตรสร้างขึ้นและมีผลต่อการพัฒนาเรื่องในระยะต่อมา เพราะได้มีการนำคุณสมบัติพิเศษของตัวละครไปใช้ในการแก้ปัญหาด้วย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

อากาศเย็นสบายยามเช้า เสียงขันคูของนกและไก่ที่เริ่มออกหากิน รวมไปถึงแสงอาทิตย์ลำแรกที่ส่องผ่านรอยแยกผ่านของใบไม้ ... ไม่ได้ทำอะไรดีขึ้น ดินแดนภยยังคงรู้สึกถึงบรรยากาศของการเตือน...ความเปลี่ยนแปลง ชายหนุ่มพยายามกำหนดสมาธิอยู่ที่การหายใจเข้าออก แต่ไม่ประสบความสำเร็จ

หลายวันมานี้ เขารู้สึกถึงความว่างเปล่าบางอย่างในร่างกาย ความลึกโหวงที่ให้อารมณ์เหมือนในตัวมีโพรงกว้างซึ่งรอการเติมเต็ม และนั่นทำให้เกิดความหงุดหงิดใจ ครั้งสุดท้ายที่สัมผัสได้ถึงการเตือน...เขาต้องสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่ แม้ครั้งนี้มันจะให้ความรู้สึกแตกต่างออกไป แต่ความไม่รู้ก่อให้เกิดความสงสัยและหวาดระแวง

..... หญิงสาวมองผ่านผมดำยาวรวบตึง คิ้วเข้ม โหนกแก้มสูง สันกรามที่ค่อนข้างกระด้างและริมฝีปากเรียบตรง(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๑)

ในขณะที่พูดถึงคุณสมบัติพิเศษ ก็มีกรบอกรับหรือบอกให้รู้เป็นนัยด้วยการใช้คำที่บ่งบอก เช่น การเตือน ความเปลี่ยนแปลง เป็นต้น ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านสงสัยและอยากติดตามว่าเกิดอะไรขึ้นต่อไป นอกจากนี้ยังมีการพรรณนาถึงลักษณะภายนอกของดินแดนภยที่แปลกไปจากผู้ชายทั่วไป กล่าวคือ เขาสวมชุดดำอยู่เสมอ ผมดำยาวรวบตึงอยู่ตลอดเวลา

ในเรื่อง **สิบลัทธิรัก** ตอนเปิดเรื่อง มีการนำเสนอตัวละครสองตัวในระยะเวลาที่ใกล้เคียงกัน แต่มีลักษณะที่แตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง คนหนึ่งดูเปิดเผย ชี้เล่น ในขณะที่อีกคนหนึ่งดูสุ่มและนิ่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

บุรุษสองคนที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ชุดเล็กกลางวงล้อมของกอไผ่ในสวนนั้น มีความแตกต่างกันราวกลางวันกับกลางคืน

รายแรกที่กำลังก้มหน้าตำอ่านเอกสารในแฟ้มเล่มหนาอย่างตั้งใจ เป็นหนุ่มที่มีโครงร่างทึบสูงทั้งหนา ผิวเข้มจัด เนื้อตัวเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อที่ผ่านการฝึกฝนมาดี เขาสวมเสื้อเชิ้ตที่อดีตคงเป็นผ้าเนื้อหนา แต่ปัจจุบันถูกซักรัดสีจนผ่านนุ่มและสีจางจนกลายเป็นสีฟ้าที่อ่อนที่สุด เสื้อแขนยาวแต่พับครึ่ง พันข้อศอกเล็กน้อยเพื่อความคล่องตัว ทางเกงที่สวมเป็นยีนเก่าที่ถูกกาลเวลาย้อมจนสีเดิมหายไปเกือบหมดเช่นกัน และในยามก้มศีรษะน้อยๆเช่นนี้ ทำให้เห็นว่าเรือนผมสีน้ำตาลเข้มตัดสั้นนั้นสะบัดปลายแดงเพราะแดดเผา แสดงให้เห็นว่าเจ้าตัวคงใช้ชีวิตอยู่กลางแจ้งมากกว่าอยู่ตามห้องทำงานในร่ม (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๕: ๑)

จากตัวอย่างเรื่อง **สิบลับรหัสรัก** ข้างต้น เป็นการแนะนำตัวละครพร้อมกันสองคนทั้งตัวละครเอกและตัวละครรอง โดยตัวละครเอกคือ อนนต์ เป็นชายที่ถูกกล่าวถึงในย่อหน้าแรก ถ้าดูจากบทพรรณนาแล้วจะเห็นว่า อนนต์เป็นคนที่เอาจริงเอาจัง มีความสามารถในการต่อสู้ ไม่พิถีพิถันในการแต่งตัว ง่ายๆสบายๆ และชอบเสี่ยง การกล่าวถึงตัวละครเอกคืออนนต์นั้น เป็นการบรรยายลักษณะทางกายภาพและลักษณะนิสัยบางอย่าง แต่ไม่มีการเอ่ยถึงคุณสมบัติพิเศษ ลักษณะนิสัยที่ดูง่ายๆสบายๆ เป็นคนขี้เล่นของอนนต์นี้ ทำให้ดูเหมือนว่าเขาไม่น่าจะแก้ปัญหาได้ แต่กลับกลายเป็นคนที่แก้ปัญหาวิกฤตได้ทันที หลังจากการเปิดเรื่องโดยการแนะนำตัวละครไปอีกเล็กน้อย ก็เป็นการนำเสนอปมปัญหาเข้ามาในทันที เป็นการกระตุ้นความสนใจให้แก่ผู้อ่านได้เป็นอย่างดี

๓.๑.๒.๑.๓ เปิดเรื่องโดยการแนะนำฉาก

การเปิดเรื่องแบบนี้ ส่วนมากมักเป็นการนำเสนอฉาก เพื่อให้ผู้อ่านนึกเห็นสภาพหรือลักษณะของสถานที่นั้นๆ ได้รับรู้อารมณ์หรือบรรยากาศของฉากซึ่งเป็นพื้นฐานหรือปมปัญหาของตัวละคร ซึ่งอาจจะมีลักษณะพิเศษที่ช่วยดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้ดังเช่น

ในเรื่อง **พรายปรารถนา** กิ่งฉัตรได้นำเสนอฉากซึ่งเรื่องราวจะเกิดในอพาร์ทเมนต์แห่งนี้ทั้งสิ้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เมื่อประตูห้องชุดกระแทกปิดโครม น้ำตาของจุลจันทร์ก็ไหลพรากลงอาบแก้ม ... จะพูดอย่างไรดีหนอให้สามีเข้าใจได้ว่า ห้องชุด หรือเรียกให้หรูหน่อยก็อพาร์ทเมนต์ค่อนข้างใหม่ หนึ่งห้องนอน พร้อมห้องรับแขกและห้องครัวที่เขาเรียกว่า “อพาร์ทเมนต์เล็กๆ” แห่งนี้ หรรษาและสูงเกินกว่าฐานะที่เขาและหล่อนกำลังเผชิญอยู่(กิ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๑-๒)

ถัดจากนั้นอีกเพียงเล็กน้อย กิ่งฉัตรก็กล่าวถึงอพาร์ทเมนต์แห่งนี้อีกครั้ง

มันเป็นอพาร์ทเมนต์กลางเก่ากลางใหม่ สภาพยังดี ตั้งอยู่กลางใจเมือง ห่างจากที่ทำงานชนิดที่ตื่นสายเสียงสภาวะรถติดได้ ข้อสำคัญ ราคาเช่ามันถูกเสียจนภรรยาต้องถามซ้ำเพื่อความแน่ใจว่าไม่ได้ฝันไปเอง

“ราคาดีจังคะ” หญิงสาวหลุดปากออกไปอย่างแปลกใจ

....ระหว่างที่ปล่อยสายวัดให้ปริงตัวกลับคืนสู่ตลับเมตร หล่อนก็รู้สึกเหมือนมีเงาแวบๆ ผ่านมาแถวหน้าประตูห้อง จึงหันกลับไปมอง หลุดปากออกไปว่า
“พี่ตาหรือคะ ก็เพิ่งวัดเสร็จพอดี”

ไม่ใช่ธิดา...หรือจะพูดให้ถูก คือไม่มีใครอยู่หน้าประตูอย่างที่คิด กิรณากำลังพูดกับความว่างเปล่า

....“พี่ว่าไอ้อพาร์ทเมนต์ห้องนี้มันแปลกๆ นะก็ เมื่อกี้ตอนพี่ขนของ มีผู้หญิงที่อยู่ชั้นบนเขาถามมาว่าย้ายเข้าห้องไหน พอพี่บอกว่าสามห้องสอง เขาทำหน้าประหลาดๆ ทำท่าเหมือนจะพูดอะไร แล้วก็เปลี่ยนใจเดินไปเฉยเลย”(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๑๓)

จากนวนิยายเรื่อง **พรายปรารถนา** การกล่าวถึงอพาร์ทเมนต์โรสพาเลซข้างต้น ด้วยเจตนาจะสร้างความสนใจให้กับผู้อ่านพร้อมกับตัวละครในเรื่องได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้เพราะอพาร์ทเมนต์ดังกล่าวมีคุณสมบัติที่ดีหลายประการที่ขัดแย้งกับค่าเช่า ชวนให้น่าสงสัยและแปลกใจในเบื้องต้นของเรื่อง อันเป็นการกระตุ้นให้ผู้อ่านอยากรู้คำตอบในตอนต่อมานอกจากนี้เรื่องของผียังเป็นการสร้างความตื่นเต้นเพิ่มให้กับผู้อ่าน ซึ่งในระยะถัดไปยังนำเสนอเรื่องของวิญญาณที่สิงอยู่ด้วย

ในเรื่อง **ด้วยแรงอธิษฐาน** มีการกล่าวถึง หลุมหลบภัย ที่เป็นสถานที่ที่เกิดเหตุสำคัญของเรื่อง นับได้ว่าเป็นสถานที่ที่แปลกของผู้คนในปัจจุบัน มีหลายคนไม่รู้จักและปัจจุบันก็หาหลุมหลบภัยได้ยากยิ่ง หลุมหลบภัยแห่งนี้นำไปสู่ปมปัญหาของเรื่องและเป็นพื้นฐานให้ตัวละครเอก เพราะเป็นภูมิหลังให้กับตัวละครเอกในชาติปัจจุบัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

บาดแผลที่ถูกฟาดตรงศีรษะนั้นเลือดแห้งกรังและหายบวมไปนานแล้ว หากพิชใช้พิชแค้นที่รุมเร้าเข้ามาในชี ดึงดูดสติสัมปชัญญะส่วนใหญ่ของหล่อนไปจนแทบหมดสิ้น บ่อยครั้งที่หล่อนได้แต่ขดตัวกลมเนื้อตัวสั่นเทาด้วยความเหน็บหนาว ปากพึมพำว่าจาไม่ได้ศัพท์ครวญครางอ่อนวอนขอความเมตตา

ครั้นพอได้สติในช่วงเวลาสั้นๆ หญิงสาวจะเหม่อมองลำแสงเล็ก ๆ ที่ลอดผ่านหลุมหลบภัยเล็กเก่าและอัปซันเข้ามาด้วยสายตาเหม่อลอย

ก็วันมาแล้วนะที่หล่อนที่หล่อนต้องติดอยู่ในหลุมแห่งความตายนี้?

....หญิงสาวรวบรวมแรงกำลังยกมือขึ้นเพื่อจะนับขานวันเวลา นิ้วเรียวยาวสั้นระริก ปลายนิ้วฉีกขาดเกรอะกรังไปด้วยคราบเลือดและดิน ซึ่งเป็นผลจาก

การที่หล่อนพยายามขุดคุ้ยตะกุกตะกวยหาทางดินรนออกไปจากหลุมหลบภัย
แห่งนี้...แต่ไร้ประโยชน์! (กึ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๑)

การกล่าวถึงหลุมหลบภัยว่าเป็นหลุมแห่งความตายในข้างต้น
จะช่วยสร้างความสนใจและดึงดูดความสนใจของผู้อ่านได้เป็นอย่างดี เพราะโดยปกติแล้วหลุม
หลบภัยย่อมที่จะเป็นที่ปลอดภัย มีไว้สำหรับหลบภัยจากภายนอกให้สมกับชื่อ หากแต่ในนวนิยาย
เรื่องนี้กลับเปรียบหลุมหลบภัยเป็นเสมือนหลุมแห่งความตาย จึงเป็นที่น่าสงสัยว่าเพราะเหตุใด ตัว
ละครจึงเปรียบเช่นนั้น ทำให้ผู้อ่านอยากที่จะติดตามเรื่องราวต่อมา

การเปิดเรื่องด้วยวิธีต่างๆดังที่ได้กล่าวมาข้างต้น ไม่ว่าจะเป็
การเปิดเรื่องด้วยฉาก การเปิดเรื่องด้วยตัวละคร การเปิดเรื่องด้วยปมปัญหา และการเปิดเรื่องด้วย
บทเพลงหรือข้อความที่คมคายชวนคิดชวนให้ฉงนสนเท่ห์น่าติดตาม ล้วนแต่มีเป้าหมายเดียวกัน
นั่นก็คือการสร้างความน่าสนใจให้กับผู้อ่านในนาทีแรกที่เห็น เป็นเสน่ห์สิ่งแรกที่ผู้อ่านจะสามารถ
สัมผัสได้ ดังนั้นกึ่งฉัตรจึงต้องเลือกการเปิดเรื่องที่ดีที่สุดและเหมาะสมเพื่อสร้างความประทับใจและ
ความน่าสนใจให้กับผู้อ่านในการติดตามเรื่องต่อไป

๓.๑.๒.๒ การนำเสนอปมปัญหา(Complication)

การนำเสนอปมปัญหาเป็นการนำเข้าสู่ปัญหาของเรื่อง เป็นขั้นตอนที่
เรื่องดำเนินมาถึงช่วงที่ความขัดแย้งหรือปมปัญหาสำคัญของเรื่องเริ่มปรากฏขึ้น เช่น ผู้แต่งอาจ
เปิดเผยให้เห็นความขัดแย้งระหว่างตัวเอกกับตัวละครฝ่ายปฏิปักษ์ ความขัดแย้งระหว่างความดี
ความเลว เป็นต้น

จากการศึกษานวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร ผู้วิจัยพบว่า
กึ่งฉัตรมีการนำเสนอปมปัญหาอยู่ ๓ ประเด็น ได้แก่ การนำเสนอปมปัญหาคดีอาชญากรรม การ
นำเสนอปมปัญหารัก และการนำเสนอปมปัญหาชีวิตครอบครัวและการงาน น่าสังเกตว่า นวนิยาย
ทุกเรื่องต้องปรากฏคดีอาชญากรรมและเรื่องของปมปัญหารักสอดประสานไว้ด้วยกันเสมอ ปม
ปัญหาที่เด่นส่วนมากนั้นเป็นปมปัญหาคดีอาชญากรรมและมีปมรักเป็นปมปัญหารอง มีเพียงบาง
เรื่องที่ กึ่งฉัตรเน้นปมปัญหารักหรือปมปัญหาชีวิตครอบครัวและการงานให้เป็นปมปัญหาเด่นและ
มีปมปัญหาอาชญากรรมเป็นปมปัญหารอง การนำเสนอปมปัญหาในนวนิยายแนวสืบสวน
สอบสวนของกึ่งฉัตร อาจแบ่งได้ดังนี้

๓.๑.๒.๒.๑ การนำเสนอปมปัญหาคดีอาชญากรรม

ปมปัญหาคดีอาชญากรรม นับว่าปรากฏอยู่ในทุกเรื่องในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร ทั้งนี้เพราะหัวใจหลักของนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนก็คือเรื่องของคดีอาชญากรรมหรือเรื่องของความลึกลับที่ต้องการหาคำตอบ

นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร ส่วนใหญ่มีการนำเสนอปมปัญหาของคดีในแทบจะทันทีที่เปิดเรื่องหรือหลังจากนั้นเล็กน้อย แต่บางเรื่องก็นำเสนอไปในช่วงที่เปิดเรื่องสักพักหนึ่ง ซึ่งผู้วิจัยจะยกตัวอย่างเป็นบางเรื่อง ดังนี้

ในนวนิยายเรื่อง **ลางลิขิต** กึ่งฉัตรนำเสนอปมปัญหา ๓-๔ คดีด้วยกัน คดีที่เกิดขึ้นในอดีตจะผูกโยงหลายคดีและซับซ้อนขึ้นเรื่อยๆ โดยมีผู้กระทำผิดที่เป็นคนๆ เดียวกัน นับตั้งแต่เรื่องที่รุ่งรติต้องการซื้อโกงครอบครัวสามี การที่รุ่งรติเป็นชู้กับธินเพื่อต้องการให้มีลูกสืบทอดมรดก จนในที่สุดนำไปสู่การฆ่าธินเพื่อปิดปาก นอกจากนั้นรุ่งรติยังมีคดีเก่าก่อนหน้านั้นที่เคยฆ่าพี่ชายอีกด้วย ทั้งหมดนี้ล้วนแล้วแต่มีแรงจูงใจเบื้องหลังของเธอที่ทำให้ก่อคดีต่างๆ ทั้งสิ้น ได้แก่ ความขัดแย้งกับพี่ชายและบิดา รวมถึงพื้นฐานครอบครัวเดิมที่ไม่ดี ความต้องการชีวิตใหม่ที่ดีที่ไร้รายสุขภาพและเพื่อจุดยืนที่มั่นคง สิ่งเหล่านี้นับเป็นการนำเสนอปมปัญหาประกอบแรงจูงใจที่ต่อเนื่องและเข้มข้นขึ้นโดยลำดับ

ในนวนิยายเรื่อง **สืบลับรหัสรัก** กึ่งฉัตรนำเสนอปมปัญหาคดีหลายคดีเช่นเดียวกัน ทั้งคดีการตายของปรารถนาที่มีเงื่อนงำชวนให้สงสัยว่าจะเป็นการฆาตกรรม ในขณะที่เดียวกัน ธาริตก็ถูกล่อลวงไปกักขังและถูกวางยาให้ประสาทหลอนอยู่ในลัทธิโซเลยซึ่งเป็นลัทธิผิดกฎหมาย ในนวนิยายเรื่องนี้ จึงมีปมปัญหาเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมปรารถนา การหน่วงเหนี่ยวกักขังและยกยอกทรัพย์ของธาริต นอกจากนั้นยังมีปมปัญหาเกี่ยวกับการล่อลวงคนที่ประสบปัญหาชีวิตในสังคมโดยใช้ศรัทธาและความเชื่อของลัทธิ ในกระบวนการล่อลวงคนเหล่านั้นมีวิธีการซื้อโกงที่รุนแรงและมีการลวงละเมิดทางเพศอีกด้วย คดีทั้งหมดนี้มีความเกี่ยวข้องกับผู้ดำเนินการเครือข่ายของลัทธิโซเลยในประเทศไทย นับเป็นการสร้างความเชื่อมโยงโดยให้ผู้กระทำผิดเป็นคนกลุ่มเดียวกัน มีศูนย์กลางอยู่ที่ลัทธิโซเลย

ในนวนิยายเรื่อง **รอยพรหม** กึ่งฉัตรนำเสนอคดีฆ่าข่มขืนที่เกิดขึ้นกับพริมโรสผู้เป็นแม่เมื่อ ๒๐ ปีก่อน เมื่อธารารธผู้เป็นลูกสาวเข้ามาสืบหาความจริงเกี่ยวกับคดีดังกล่าว ฆาตกรที่เคยฆ่าพริมโรสซึ่งยังไม่เคยมีใครสงสัยมาก่อนและยังลอยนวลอยู่ก็มีโอกาสกลับเข้ามาสร้างความหวาดหวั่นทำร้ายธารารธอีกคนหนึ่ง เช่น การส่งข้อความลึกลับและดอกกุหลาบปริศนา การถูกล่อลวงไปข่มขืน การทำร้ายร่างกาย จะเห็นได้ว่าปมปัญหาต่างๆ ในเรื่องเกิดเพิ่มขึ้น

โดยลำดับ นับเป็นการพัฒนาปมปัญหาของเรื่องอย่างเป็นขั้นเป็นตอน คดีทั้งหมดนี้เกิดจากคนร้ายคนเดียวกันแทบทั้งหมด กิ่งฉัตรเชื่อมโยงคดีฆ่าข่มขืนของพริมโรสและคดีทำร้ายร่างกายและล่องละเมิดทางเพศธาราธร โดยให้เหยื่อ ๒ รายมีความสัมพันธ์เป็นแม่ลูกกัน และมีคนร้ายเป็นคนเดียวกัน

การนำเสนอปมปัญหาคดีในนวนิยายดังที่ยกตัวอย่างมาข้างต้น ในแต่ละเรื่องกิ่งฉัตรมักนำเสนอคดีอาชญากรรมมากกว่า ๑ คดี และมักสร้างให้ตัวละครเอกฝ่ายชายและฝ่ายหญิงทำหน้าที่สืบค้นความจริงหรือคลี่คลายคดี นอกจากนี้การสืบคดีที่เกิดขึ้นยังเป็นสาเหตุให้ตัวละครเอกทั้ง ๒ ฝ่ายได้รู้จักกันและพัฒนาความสัมพันธ์กันไปในระหว่างที่สืบคดีจนเกิดเป็นความรักอีกด้วย นับได้ว่ากิ่งฉัตรสามารถเชื่อมโยงเรื่องปมปัญหาคดีอาชญากรรมซึ่งเป็นเรื่องหนักเข้ากับเรื่องราวของความรักของหนุ่มสาวได้เป็นอย่างดี

๓.๑.๒.๒.๒ การนำเสนอปมปัญหาความรัก

ปมปัญหาความรัก นับว่าเป็นปมปัญหาที่ดึงดูดความสนใจของผู้อ่าน โดยเฉพาะผู้อ่านที่เป็นสตรีได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้เป็นเพราะผู้อ่านต่างก็ต้องการความเพลิดเพลินสนุกสนานด้วยกันทั้งสิ้น ดังนั้นการที่ผู้แต่งได้สร้างให้ตัวละครเอกฝ่ายชายและฝ่ายหญิงมีความรักมีพ้อแ่งแหม่งอน มีการเข้าใจผิดและการอิจฉา หรือมีการชิงรักหักสวาทกัน เป็นต้น จึงเป็นการกระตุ้นให้ผู้อ่านอยากติดตามเรื่องราวและร่วมส่งใจให้ตัวละครได้สมหวังในรักกัน ซึ่งนับเป็นวิธีที่น่าสนใจและประสพผลสำเร็จอีกวิธีหนึ่ง

ปมปัญหาความรักที่เกิดขึ้นในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกิ่งฉัตรนั้น มีปรากฏในทุกเรื่องของนวนิยายและมีหลายรูปแบบดำเนินคู่ขนานกันไปตลอดเรื่อง นวนิยายบางเรื่อง อาจแต่งให้ความรักเป็นสิ่งที่ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียดของคดีอาชญากรรมให้ลดลงและสร้างบรรยากาศหวานชื่นขึ้นบ้าง ในขณะที่บางเรื่องอาจนำปัญหาความรักเข้ามาเป็นปมปัญหาเด่นของนวนิยาย และในบางครั้งอาจมีการสร้างตัวละครปฏิบัติเข้ามาในเรื่อง เพื่อเป็นสีสันและเป็นตัวละครคู่เปรียบที่อาจก่อให้เกิดลักษณะรักสามเส้า ซึ่งมีทั้งชายและหญิง ในบรรดาเรื่องรักทั้งหมด ผู้วิจัยจะยกมาเฉพาะนวนิยายที่มีปมปัญหาความรักเป็นปมหลักหรือปมเด่นของเรื่อง เช่น

ในนวนิยายเรื่อง **ด้วยแรงอธิษฐาน** ปมปัญหาความรักปมแรกก็คือ วรดาอยู่กับกฤตย์ แต่ต่อมามีความเข้าใจผิดกันและวรดาถูกทำร้ายจนตาย โดยก่อนตายเธอเข้าใจว่ากฤตย์เป็นผู้ทำร้ายเธอ หลังจากนั้นวรดาเกิดใหม่เป็นนัทธมน กิ่งฉัตรจึงนำเสนอปมปัญหาความรักอีกปมหนึ่งระหว่างกฤตย์กับนัทธมน โดยที่นัทธมนคือวิญญาณของวรดาที่มาก่อเกิดใหม่

พร้อมกับความเจ็บแค้นต่อเนื่องจากชาติก่อนและมุ่งปองร้ายกฤตย์อยู่ตลอดเวลาเป็นระยะ ในขณะที่เดียวกันทั้งสองต่างก็มีความสนใจซึ่งกันและกันจนพัฒนามาเป็นความรักต่อกันอีกครั้งหนึ่ง ปมปัญหารักในเรื่อง **ด้วยแรงอธิษฐาน** จึงมีทั้งความรักที่ลึกซึ้งและความแค้นที่รุนแรง ด้วยเหตุนี้ นันทมนจึงเกิดการต่อสู้ในจิตใจขึ้นตลอดเวลา นอกจากนี้ยังมีปมรักสามเส้าที่กิงฉัตรได้สร้างตัวละครคู่เปรียบขึ้น เพื่อพัฒนาให้เรื่องของความรักมีความยุ่งยากและมีสีสันมากยิ่งขึ้น ในระหว่างที่มีการพัฒนาปมความรักนี้เอง ปมอาชญากรรมก็ดำเนินไปด้วยอย่างเข้มข้นไม่แพ้กัน

ในนวนิยายเรื่อง **ดั่งไฟได้น้ำ** พลิศและรุจรวีมีปัญหาคู่ชีวิตคู่กันอย่างรุนแรงจนถึงตัดสินใจหย่าร้าง ภายใต้นั้นเองรุจรวีถูกปองร้ายแก่ชีวิตแต่เผอิญรอดมาได้โดยที่ความจำเสื่อมไป กิงฉัตรได้หึงปมอาชญากรรมไว้เพื่อให้มีการสานต่อ ต่อมากิงฉัตรนำเสนอปมปัญหาระหว่างพลิศกับรุจรวีซึ่งเปลี่ยนบุคลิกและความคิดไปจากในอดีตเป็นอย่างมาก ทั้งสองพัฒนาความรักขึ้นใหม่อีกครั้งเสมือนหนึ่งเพิ่งเคยรู้จักกัน แต่บางครั้งก็เกิดสับสนขึ้นในใจด้วยเกรงว่าชีวิตคู่จะหวนกลับไปมีปัญหาคู่เหมือนเดิม ในขณะที่เดียวกันนี้ปมอาชญากรรมก็ก่อตัวและพัฒนาไปพร้อมๆ กัน

ในนวนิยายเรื่อง **รหัสหัวใจ** การที่ วิมลสิน ตัวละครเอกฝ่ายหญิง มีปมปัญหาในใจที่หวาดระแวงว่าผู้ชายจะไม่รักตนเองจริง เพราะเคยมีประสบการณ์โดยตรงครั้งหนึ่ง ทำให้รหัสตัวละครเอกฝ่ายชายของเรื่อง ต้องพิสูจน์ความรักและความจริงใจของตนที่มีต่อ วิมลสินได้ เธอจึงเปิดใจรับรักรหัสในที่สุด ปมปัญหารักเป็นปมสำคัญของเรื่องในขณะที่เดียวกันการสืบค้นความจริงเกี่ยวกับคดีอาชญากรรมก็ดำเนินไปพร้อมกันด้วย

ในบรรดาปัญหารักที่เกิดขึ้นนั้น นอกจากจะมีปัญหารักของตัวละครเอกเป็นส่วนสำคัญแล้ว บางครั้งอาจมีปัญหารักของตัวละครรองหรือตัวละครอื่นๆที่ไม่ใช่ตัวละครเอกเพิ่มขึ้น เช่น **ลางลิขิต** มีเรื่องของของวรินทร์และศิริลลิตี ที่มักเกิดพ้อแฉ่งแฉ่งกัน **ด้วยแรงอธิษฐาน** ก็มีเรื่องของกสิกาและติสรณ์ ส่วนเรื่อง **รหัสหัวใจ** ก็มีเรื่องราวของผู้หมวดพร้อมและพิไล เป็นต้น ถึงแม้ตัวละครที่กล่าวถึงจะไม่ใช่ตัวละครเอกของเรื่อง แต่เรื่องของความรักของคนเหล่านี้ก็เข้าไปพัวพันกับคดีอาชญากรรมซึ่งเป็นปมหลักของเรื่อง เช่น ในเรื่อง **ลางลิขิต** คนรักของวรินทร์เป็นผู้ต้องสงสัยในคดีฆาตกรรม หรือในเรื่อง **รหัสหัวใจ** พิไลซึ่งอยู่ในครอบครัวของคนร้ายก็แอบช่วยงานตำรวจ เป็นต้น

ในนวนิยายบางเรื่อง ปัญหารักอาจมีความซับซ้อนพัวพันอยู่หลายฝ่ายหลายคู่ เช่น **พรายปรารถนา** ในเรื่องนี้กิงฉัตรยังได้ให้ความสนใจกับปัญหารักที่ผิดธรรมชาติ โดยสร้างให้ตัวละครตัวหนึ่งในกลุ่มของปมปัญหารักนั้นเป็นเกย์และมีสวนพัวพันในคดี

ด้วยเหตุนี้ปมปัญหารักและอาชญากรรมจึงเข้ามาผสานเป็นกลุ่มเดียวกัน โดยมีแรงจูงใจอยู่ที่ความรักทำให้ตัวละครอื่นๆมีส่วนร่วมในคดี เป็นต้น

จะเห็นได้ว่าปมปัญหารักนั้น มีทั้งที่เป็นปมปัญหาหลักและเป็นปมปัญหารองของเรื่อง ซึ่งดำเนินควบคู่ไปกับปมปัญหาคดีอาชญากรรมที่จะต้องมีการสืบค้นความจริง ทั้งหมดทำให้ผู้อ่านสนุกสนานและเพลิดเพลินได้เช่นเดียวกัน ทั้งยังเป็นการผ่อนคลายอารมณ์ของผู้อ่านจากความตึงเครียดของคดีที่เกิดขึ้น นับเป็นการสอดประสานเรื่องแนวรักเข้ากับแนวสืบสวนสอบสวนได้อย่างกลมกลืนนั่นเอง

๓.๑.๒.๒.๓ การนำเสนอปมปัญหาชีวิตครอบครัวและการงาน

นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรบางเรื่องนั้น กึ่งฉัตรได้นำเสนอปมปัญหาชีวิตครอบครัวและการงานไปพร้อมกับปมปัญหาคดีหรือปมปัญหารักด้วย โดยบางเรื่องก็มีปมปัญหาชีวิตครอบครัวและการงานเป็นปมหลัก เช่น *มายาตวัน* *มนต์จันทร์* และ *แกะรอยรัก* บางเรื่องเป็นปมเสริมที่แทรกอยู่ระหว่างปมคดีและปมรักดังเช่น *ฟ้ากระจ่างดาว* เป็นต้น ปมปัญหาชีวิตและการงานนี้นับเป็นอีกปมหนึ่งที่กึ่งฉัตรนำเสนออยู่บ่อยๆในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน มีทั้งที่เป็นปมปัญหาเด่นและรองที่ดำเนินควบคู่กับคดีอาชญากรรม ทั้งนี้ปมปัญหาชีวิตที่เกิดขึ้นอาจเกี่ยวเนื่องกับประวัติส่วนตัวที่ตัวละครต้องการปิดบัง หรือเกี่ยวกับเรื่องของชีวิตครอบครัว หรือการแข่งขันกันทางหน้าที่การงานก็ได้ เนื่องจากนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนในกลุ่มนี้มีจำนวนไม่มากนัก ผู้วิจัยจึงยกมากล่าวถึงทั้งหมด ดังต่อไปนี้

ในนวนิยายเรื่อง *แกะรอยรัก* ปมปัญหาหลักของเรื่องก็คือ การแข่งขันในหน้าที่การงานระหว่างสุณิสสาและชมเดือน ซึ่งชมเดือนแข่งขันชนะมาได้เพราะความสามารถของตนเองโดยแท้จริง ในระหว่างที่ปัญหาดังกล่าวดำเนินไป คดีการตายอย่างลึกลับของแอนนี่ซึ่งเกิดขึ้นในอดีตถูกรื้อฟื้นมาอีกครั้งหนึ่ง โดยมีทรงรบและบริษัทค่ายเพลงเป็นศูนย์กลาง ทรงรบตกอยู่ในฐานะเป็นผู้ต้องสงสัย ในขณะที่เดียวกันก็มีการพัฒนาความสัมพันธ์กับชมเดือนจนกลายเป็นความรักต่อกัน นับได้ว่าเรื่องทั้งหมดนั้นเกิดขึ้นภายในบริษัท เป็นการเชื่อมโยงอาชญากรรม ความรัก และการแข่งขันในหน้าที่การงาน รวมไว้อยู่ในบริษัทผลิตเพลงนี้แห่งเดียวเท่านั้น

ในนวนิยายเรื่อง *มายาตวัน* ปมปัญหาที่กึ่งฉัตรเริ่มเรื่องไว้ก็คือ วิถีชีวิตที่คลุมเครือของเขตต์ตวัน อดีตดารานุ่มชื่อดังและนักธุรกิจผู้มีความสามารถสูง ในชีวิตของเขตต์ตวัน เขาต้องแข่งขันกับเซเชอร์ (เซน ครอส) เพื่อนเก่าอยู่ตลอดเวลา ซึ่งทำให้เกิดคดีอาชญากรรมหลายคดีตามมา ทั้งคดีขโมยไข่มุกดำข้ามชาติ คดีหลอกหลวงนางแบบให้เสพยาและ

ชายตัวเป็นโสเภณี คดีลักพาตัว การลอบยิง เนื่องจากเป็นเรื่องของธุรกิจ คดีที่เกิดขึ้นจึงมีหลากหลายแนวและครบทุกรสชาติ จะเห็นได้ว่า ในระหว่างที่มีการแข่งขันกับเชษฐ (เซน คอรอส) ก็มีคดีอาชญากรรมเข้ามาพัวพันอย่างใกล้ชิด นอกจากนั้นกึ่งฉัตรยังนำเสนอเรื่องราวของความรัก ระหว่างเขตต์ตวันและมัทนาเข้าไปเพิ่มสีสันอีกประเด็นหนึ่ง การที่มัทนาเข้าไปพัวพันยังเป็นการทำให้ความขัดแย้งเรื่องหน้าที่การงานของเขตต์ตวันและเชษฐ (เซน คอรอส) ซึ่งเป็นปมปัญหาหลักเขม็งเกลียวมากยิ่งขึ้น

ในนวนิยายเรื่อง **มนต์จันทร** ความขัดแย้งในหน้าที่การงานของชมาและดิษฐ์ มีส่วนทำให้เกิดคดีลอบฆ่าต่างๆ ขึ้นในเรื่อง ทั้งการลอบยิง การยิงถล่มเกาะ การวางระเบิดที่ท่าเรือ นอกจากนี้ปมปัญหารักระหว่างชมาและสาระวารีก็น่าสนใจให้เกิดคดีอาชญากรรมเช่นกัน เช่น การลอบวางระเบิด การลอบฆ่าด้วยน้ำผึ้งพิษ การเพิ่มปริมาณน้ำเกลือในสายน้ำเกลือ และการลอบฆ่าในครั้งสุดท้าย ซึ่งคดีจะรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ จนถึงแก่เอาชีวิตทั้งชมาและสาระวารีซึ่งเป็นตัวละครเอกของเรื่อง ความขัดแย้งในหน้าที่การงาน ด้านความรัก และ คดีอาชญากรรม ต่างเข้ามาพัวพันอยู่ในตัวละครชุดเดียวกันอย่างเข้มข้น

นอกจากนี้ยังมีนวนิยายบางเรื่อง ที่ปมปัญหาชีวิตครอบครัวและการงานไม่ใช่ปมปัญหาหลัก แต่ก็ช่วยสร้างสีสันและความเพลิดเพลินให้กับนวนิยายได้ไม่น้อย นั่นคือนวนิยายเรื่อง **ฟ้ากระจ่างดาว** ที่ปมหลักคือเรื่องของโสเภณีและกระบวนการค้ามนุษย์ กึ่งฉัตรได้เริ่มเรื่องในช่วงต้นของนวนิยายด้วยปมปัญหารองของเรื่องว่า มีคนมาจะต้องรับหลานชายที่ชื่อสันติมาอยู่ด้วย ซึ่งสันติเติบโตมากับปู่และพ่อที่มีความคิดในการกดขี่เพศหญิงและถือเพศชายเป็นใหญ่ ส่งผลให้มีคนมามีปัญหากับสันติ แต่ก็ได้իրհրոյնที่เป็นการตรวจสอบค้นคดีเข้ามาใกล้เคียงในที่สุด

ปมปัญหาชีวิตครอบครัวและปมปัญหาการงานนี้ นับเป็นปมปัญหาที่สร้างความน่าสนใจให้กับนวนิยายได้ไม่น้อยไปกว่าปมปัญหารักหรือปมปัญหาคดีอาชญากรรม ปมปัญหาชีวิตหรือปมปัญหาครอบครัวหรือปมการงานบางเรื่อง อาจสร้างความสนุกสนานชวนหัวได้เป็นอย่างดี เช่น ในเรื่อง **ฟ้ากระจ่างดาว** ผู้อ่านจะได้รับความสุขกับเรื่องราวของคุณป้ายังสาวกับหลานชายจอมตื้อ หรือในเรื่อง **มายาตวัน** ผู้อ่านก็จะได้พบกับเรื่องของนักข่าวสาวกับดารานุ่มรูปหล่อที่เกลียดนักข่าวเป็นการส่วนตัว เป็นต้น

จากนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรหลายเรื่องนั้น นอกจากปมปัญหาคดีอาชญากรรมและปมต่างๆ แล้วนั้น กึ่งฉัตรยังสร้างให้เนื้อเรื่องของนวนิยายมีความหลากหลายของปัญหาสังคม มีการเลือกเรื่องหรือปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบันมาสอดแทรกอยู่ในเนื้อเรื่อง ซึ่งทำให้เป็นที่น่าสนใจของผู้อ่าน โดยการแทรกปัญหาสังคมเข้ามาในระหว่างการสืบคดีที่เกิดขึ้น ทั้งปัญหาสิทธิพลกวาง ปัญหายาเสพติด ปัญหาการค้ามนุษย์และ

เข้าสู่ขบวนการค้าโสเภณี ปัญหาการล่องละเมิดทางเพศ ปัญหาการทารุณกรรมเด็กและสตรี ปัญหาปอนกาสิโน ปัญหาการพนัน ปัญหาสินค้าเถื่อน ปัญหาการโจรกรรมข้ามชาติ ปัญหาการปรับพฤติกรรมและทัศนคติของเด็กวัยรุ่น ปัญหาเซิร์นอกระบบ ปัญหาการชั่งชิงอำนาจทางการเมือง เป็นต้น ทั้งหมดนี้ทำให้นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรทันสมัยสอดคล้องกับวิถีชีวิตในสังคม

กล่าวได้ว่า ปมปัญหาที่กึ่งฉัตรนำเสนอ นั้น มีทั้งหมด ๓ กลุ่ม มีการสอดผสานเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างมีเอกภาพ โดยอาจมีบางเรื่องที่เน้นปมคดีอาชญากรรม เน้นปมรัก หรือเน้นเรื่องปมชีวิตและหน้าที่การงาน ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงความหลากหลายของเนื้อเรื่องนั่นเอง นอกจากนี้นวนิยายบางเรื่องอาจมีการนำเสนอปมปัญหาหลักพร้อมกับการแนะนำตัวละครเอกในตอนต้นเรื่อง และส่วนใหญ่จะต้องมีเรื่องของคดีและเรื่องของความรักเข้ามาพัวพันด้วยเสมอ ซึ่งเป็นเสน่ห์ในการประพันธ์นวนิยายของกึ่งฉัตรที่ทำให้ผู้อ่านนิยมชมชอบมาตลอดนั่นเอง

๓.๑.๒.๓ การพัฒนาเรื่องและจุดวิกฤตของเรื่อง(Crisis)

การพัฒนาเรื่องและจุดวิกฤตของเรื่อง เป็นขั้นที่เนื้อเรื่องพัฒนาจากจุดเริ่มของปมปัญหาหรือข้อขัดแย้งจนกลายเป็นจุดวิกฤตหรือจุดหักเห เรื่องจะดำเนินเข้าสู่จุดเปลี่ยนหมายความว่า ตัวละครต้องตัดสินใจเลือกหรือกระทำอย่างหนึ่งเพื่อคลี่คลายปมความขัดแย้งที่เกิดขึ้น ในโครงเรื่องหนึ่งๆอาจเกิดจุดวิกฤตได้หลายครั้งเป็นระยะ แต่ภาวะวิกฤตเหล่านั้นจะเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆจนถึงจุดตึงเครียดและกลายเป็นจุดสุดยอดของเรื่องต่อไป

ในจุดวิกฤตนั้น ตัวละครอาจต้องตัดสินใจเลือกทางหรือการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งหลายหนตามจำนวนของจุดวิกฤต อย่างไรก็ตามการตัดสินใจของตัวละครอาจจะทำให้ปัญหาบางส่วนคลี่คลายลงและยังคงทิ้งปมปัญหาส่วนใหญ่ไว้ในเรื่อง หรืออาจจะเป็นเหตุให้ปมปัญหาเดิมมีความยุ่งยากขึ้น หรืออาจจะนำไปสู่ปมปัญหาใหม่เข้ามาผนวก ทั้งหมดนี้จะพัฒนาจนนำไปสู่จุดตึงเครียดที่สุดต่อไป

ในการพัฒนาเรื่องของนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรนั้น หลังจากกึ่งฉัตรนำเสนอปมปัญหามาแล้วในช่วงต้น เมื่อมาถึงขั้นพัฒนาเรื่อง ตัวละครเอกก็จะมีบทบาทหน้าที่ในการสืบค้นความจริงหรือความลึกลับที่เกิดขึ้น รวมทั้งตัวละครเอกต้องแก้ปัญหาบางอย่างที่เกิดขึ้นด้วย การคลี่คลายคำตอบบางระยะอาจนำไปสู่จุดวิกฤตของเรื่องก็ได้ หรืออาจเกิดภาวะความวิกฤตเพิ่มขึ้นถึงขีดสุดจนกลายเป็นจุดสุดยอดของเรื่อง เช่น

ในเรื่อง **ตั้งไฟได้น้ำ** หลังจากที่รุจรวีรอดชีวิตจากการถูกรถชน เธอก็สูญเสียความทรงจำไปแต่ก็ได้พยายามฟื้นฟูความทรงจำ เหตุนี้คนร้ายเกรงว่าอันตรายเป็นมาถึงตน จึงต้องหาวิธีการป้องกันเอาชีวิตรุจรวีอีกหลายครั้ง แทนที่รุจรวีจะตายกลับรอดชีวิตได้อย่างหวุดหวิดทุกครั้งและยังเป็นตัวกระตุ้นที่ทำให้เธอจำเรื่องราวได้มากขึ้นโดยลำดับ ทั้งการเอาหมอนอุดหน้า การโยธาสลับลากไปที่ริมทะเล ตัดสายเบรครถขณะลงจากเขา การโยธาสลับมัดแขนขาแล้วนำไปทิ้งไว้ใต้ท้องเรือที่กำลังจะออกทะเล การดำเนินการของคนร้ายในแต่ละขั้นตอนเหล่านี้ทำให้จุดวิกฤตเขม็งเกลียวมากขึ้นและรุนแรงมากขึ้น และการที่รอดชีวิตในแต่ละครั้งซึ่งแต่ละครั้งจะรุนแรงขึ้นเรื่อยๆนั้นจะเป็นการผูกปมให้ไปถึงจุดตึงเครียดในที่สุด

ในเรื่อง **ฟ้ากระจ่างดาว** มีคนมีประสบการณ์ตรงที่ครอบครัวตนส่งน้องสาวไปเป็นโสเภณี ส่วนตัวเธอก็เกือบถูกส่งไปขายเช่นกัน ต่อมาในฐานะนักข่าวสายอาชญากรรม ทำให้เธอมีบทบาทในการศึกษาเส้นทางและวิธีการของการค้ามนุษย์ รวมไปถึงการรวบรวมพยานหลักฐาน โดยมีจุดมุ่งหมายคือทำลายขบวนการค้าโสเภณีนี้ให้หมดสิ้น กิ่งฉัตรพัฒนาเรื่องให้มีคณาต้องปลอมตัวเข้าไปอยู่ในช่องโสเภณี และถูกขนย้ายไปยังที่ต่างๆซึ่งห่างไกลจากกรุงเทพฯมากขึ้นทุกไปจนถึงช่องที่มาเลเซีย ความวิกฤตพัฒนาระทึกใจสูงสุดเมื่อถึงคืนสุดท้ายก่อนที่มีคณาจะต้อง “รับแขก” ถ้าไม่สามารถผ่านพ้นคืนนี้ไปได้ มีคณาที่จะต้องกลายเป็นโสเภณีจริงๆหรืออาจถูกทารุณกรรมจนตาย การที่ความวิกฤตพัฒนาความระทึกใจสูงสุด ก็เพราะมีการจำกัดด้วยขอบเขตของเวลาและสถานที่นั่นเอง

ในเรื่อง **มนต์จันทร์** ในระหว่างดำเนินเรื่องการสืบค้นเกี่ยวกับกาสินี สาระวารีถูกป้องกันหลายครั้ง เช่น การลอบยิง การถล่มด้วยระเบิด การถล่มด้วยอาวุธสงคราม การเติมเกลือที่สายน้ำเกลือจนเกินขนาด การถูกทาดด้วยน้ำผึ้งพิษขณะที่เธอป่วยหนัก ก่อให้เกิดความวิกฤตรุนแรงขึ้นจนถึงแก่เอาชีวิตจนเกือบเอาชีวิตไม่รอด การที่สาระวารีและขมาถูกลอบป้องกันร้ายในหลายๆครั้ง เป็นการพัฒนาให้ปมปัญหาของเรื่องเขม็งเกลียวและระทึกขวัญมากขึ้นเรื่อยๆ

กล่าวได้ว่า การพัฒนาจุดวิกฤตของเรื่องโดยสร้างให้ตัวละครพบกับปัญหาหลายๆปัญหาต่อเนื่องกันและทวีความเข้มข้นตามมามากขึ้นเรื่อยๆ หรือการที่ผูกเชื่อมหลายๆประเด็นปัญหาเข้ามาพัวพันอยู่ด้วยกัน หรือการที่ให้ตัวละครรู้ข้อมูลซึ่งเท่ากับการคลี่คลายปมเป็นขั้นเป็นตอน จนเกิดจุดวิกฤตและความตึงเครียดในหลายๆครั้ง นับเป็นกลวิธีที่กึ่งฉัตรนิยมใช้บ่อยในงานประพันธ์ประเภทสืบสวนสอบสวน ทั้งนี้ผู้อ่านจะรู้สึกเพิ่มความตื่นเต้นและสร้างความระทึกใจไปเรื่อยๆในระหว่างที่ตัวละครเผชิญกับปัญหาและหาทางออก เป็นการทำให้เรื่องชวนติดตามนั่นเอง

จะเห็นได้ว่าการพัฒนาจุดวิกฤตของเรื่อง เป็นวิธีการสร้างโครงเรื่องที่ สำคัญอีกประการหนึ่ง โดยเฉพาะนวนิยายประเภทสืบสวนสอบสวนที่ต้องการความระทึก ถ้าผู้ แต่งสามารถทำให้ผู้อ่านรู้สึกมีส่วนร่วมคาดเดาและสามารถติดตามเรื่องราวได้ สามารถทำให้ ผู้อ่านตื่นเต้นไปพร้อมๆกับตัวละครได้ นับได้ว่าผู้แต่งเลือกใช้กลวิธีได้อย่างเหมาะสมและประสบ ความสำเร็จเป็นอย่างดี

๓.๑.๒.๔ จุดสุดยอดของเรื่อง(Climax)

จุดสุดยอดของเรื่อง เป็นขั้นตอนที่โครงเรื่องดำเนินมาถึงจุดตึงเครียดที่สุด ของเรื่อง เป็นส่วนที่สำคัญและเข้มข้นที่สุด นับว่าตัวละครต้องตัดสินใจเลือกทางใดทางหนึ่งหรือ กระทำอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นครั้งสุดท้ายเพื่อคลี่คลายปมขัดแย้งที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้ได้หมดสิ้น การ ตัดสินใจของตัวละครในช่วงจุดสุดยอดของเรื่องนี้ หลังจากนั้นจะทำให้ปมปัญหาคลี่คลายลง ไม่ว่าจะ เป็นที่พึงพอใจหรือไม่ก็ได้

ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรนั้น เมื่อเกิดจุดสุดยอดขึ้น แล้ว ปมปัญหาหรือข้อขัดแย้งหรือคดีทั้งหมดจะคลี่คลายลง กึ่งฉัตรสามารถประคับประคองความ ตื่นเต้น ความระทึกใจให้มากขึ้นเรื่อยๆจนมาถึงจุดสุดยอดของเรื่องจึงได้ลดลงจนหมดสิ้น ซึ่งเป็น กลวิธีอันน่าสนใจของผู้เขียน จากการศึกษานวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร ผู้วิจัยจะ ยกนวนิยายบางเรื่องที่น่าสนใจมาวิเคราะห์ ดังนี้

นวนิยายเรื่อง **ตั้งไฟได้น้ำ** มีจุดสุดยอดของเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความ เป็น ความตายของตัวละครเอกนั่นก็คือ รุจรวี การที่รุจรวีถูกลักพาตัวไปกักขังหนองเหนียวที่ได้ห้องเรือ อีกรั้งยังถูกทำร้ายร่างกาย ถูกมัด และปะยาสลบอยู่ในสภาพที่ไม่รู้สึกตัวและไม่สามารถ ช่วยเหลือตนเองได้ นอกจากนี้เรือกกำลังจะออกทะเลในระยะเวลาอันใกล้ ท่าเรือก็มีระยะทางที่ ห่างจากผู้ที่จะมาช่วยเหลือหลายกิโลเมตรและหลายนาทีก ทำให้ผู้อ่านเกิดความตื่นเต้นเพราะเกรง ว่าพลิศจะไม่ล่วงรู้สถานการณ์และสถานที่เกิดเหตุดังกล่าวได้ แต่ในที่สุดพลิศก็มีเหตุให้แก้ปัญหา จุดนี้ได้และติดตามไปช่วยรุจรวีได้ทันเวลาที่

นวนิยายเรื่อง **มนต์จันทร์** จุดสุดยอดของเรื่องเกี่ยวข้องกับความคับขัน ในชีวิตของตัวละครเอกเช่นกัน สารวาณีถูกปองร้ายในครั้งสุดท้ายในขณะที่เธอบาดเจ็บสาหัส ไม่ สามารถช่วยเหลือตนเองได้ เธอสลบและนอนไร้สติอยู่โดยมีคนร้ายเป็นผู้ใกล้ชิด ในระหว่างนั้นมีผู้ ชีตน้ำเกลือเข้าในกระแสโลหิตในปริมาณที่มากเกินไปกำหนด และยังขโมยบาดแผลด้วยน้ำผึ้งพิษ ในช่วงสุดท้ายยังให้คนร้ายอีกคนหนึ่งเข้ามาหมายจะฆ่าซ้ำในขณะที่บาดเจ็บสาหัส แต่ในที่สุดก็มี ผู้มาช่วยให้เธอรอดจากสถานการณ์ทั้งหมดนี้ได้ ด้วยสถานการณ์และอาวุธที่รุนแรงจนเกือบเอา

ชีวิตไม่รอดในแต่ละครั้ง เป็นการเข้าถึงจุดสุดยอดของเรื่องด้วยความเข้าใจและความรุนแรงที่มากขึ้นจนไม่เห็นทางออกนั่นเอง

นวนิยายเรื่อง **เพรงเงา** จุดสุดยอดของเรื่องอยู่ตรงที่แสนบุญและมีริยมมารวมกันอยู่ภายในห้องที่มีคนร้ายถึงสองคน คนร้ายใช้ทั้งปืนจ่อเตรียมยิงและระเบิดเวลาพร้อมกดได้ทุกเมื่อ ในขณะที่เดียวกันตำรวจซึ่งควรจะเป็นแหล่งให้ความช่วยเหลือก็ออกไปปฏิบัติภารกิจอื่น จึงห่างจากบ้านที่เกิดเหตุเป็นระยะทางไกลซึ่งกว่าจะกลับมาก็ใช้เวลาพอสมควร สถานการณ์บีบคั้นเหล่านี้ทำให้ผู้อ่านแทบหยุดหายใจและเรื่องราวถึงภาวะคับขันจนถึงจุดตึงเครียดในที่สุด

จุดสุดยอดของเรื่อง จึงนับได้ว่าเป็นส่วนที่สำคัญมากในการดำเนินเรื่อง ทั้งนี้เพราะจุดสุดยอดเป็นส่วนที่ทำให้เรื่องราวของนวนิยายตึงเครียดที่สุด ผู้อ่านไม่สามารถคาดเดาอนาคตหรือสถานการณ์ได้ โดยเฉพาะการนำตัวละครเอกเข้าไปอยู่และเผชิญกับสถานการณ์คับขันหรือบีบคั้น ผู้อ่านอาจจะกลัวว่าเนื้อเรื่องจะคลี่คลายไปในทางร้าย ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าจุดสุดยอดเป็นจุดที่ดึงดูดให้ผู้อ่านร่วมลุ้นระทึกและแสดงความตื่นเต้นสนใจออกมาได้มากที่สุด

๓.๑.๒.๕ การคลี่คลายปัญหาและการปิดเรื่อง(Resolution and Falling action)

หลังจากเรื่องถึงจุดสุดยอดและมีการแก้ปมปัญหาได้สำเร็จ ให้ความความเขม็งเกลียวลดลงซึ่งอยู่ใกล้กันมากกับจุดสุดยอด ผู้แต่งจะปิดเรื่องอย่างรวดเร็วในตอนท้ายซึ่งมีระยะเวลาใกล้กันมากจากจุดสุดยอด นอกจากนี้ยังมีการคลี่คลายปมคดีทั้งหลายที่ผู้แต่งได้เริ่มไว้ในตอนต้นเรื่องให้จบลงตรงนี้อีกด้วย ส่วนเนื้อเรื่องที่ดำเนินหลังจากจุดสุดยอดนั้นจะไม่ได้สร้างความระทึกใจหรือน่าสนใจมากไปกว่าช่วงจุดสุดยอดนี้อีกแล้ว อาจจะเป็นเพียงการปิดเรื่องตามหลักของการเขียนนวนิยายเท่านั้นและมีเนื้อหาไม่มากนักนับจากจุดสุดยอดมา มีเพียงเรื่อง **ด้วยแรงอธิษฐาน** เท่านั้น ที่ยังคงดำเนินเรื่องเกี่ยวกับความรักของตัวละครเอกต่อไปอีกเล็กน้อย หลังจากเกิดจุดสุดยอดของเรื่องขึ้น

การคลี่คลายปัญหา คือ การที่สถานการณ์ตึงเครียดของเรื่องเริ่มคลี่คลาย เป็นขั้นตอนของการนำเข้าสู่การคลี่คลายของปัญหาอย่างสมบูรณ์ ซึ่งมีทั้งการคลี่คลายแบบเป็นไปตามความคาดหมาย และอาจคลี่คลายเรื่องแบบพลิกความคาดหมาย ซึ่งมักจะใช้ในเรื่องสั้นและนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน

ส่วนการปิดเรื่อง เป็นผลจากการกระทำของตัวละครที่ตัดสินใจเลือกทางใดทางหนึ่งไปแล้ว ผู้อ่านจะได้รับทราบถึงจุดจบของเรื่องซึ่งอาจมีทั้งกรณีที่จบลงอย่างสุขสมหวังเมื่อตัวละครได้รับสิ่งที่ประสงค์ไว้ หรือจบลงอย่างไม่มีความสุขเมื่อตัวละครไม่สมประสงค์ จึงนับได้

ว่าการปิดเรื่องเป็นอีกส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญมากในนวนิยาย เพราะนอกจากจะเป็นส่วนหนึ่งในการคลี่คลายปัญหาของเรื่องแล้ว การจบเรื่องยังเป็นการทิ้งท้ายในความนึกคิด การรับรู้ของคนอ่านที่มีต่อนวนิยายว่าควรจะจบลงแบบใด โดยทั่วไปแล้ว มีวิธีการคลี่คลายและการปิดเรื่องที่เป็นที่นิยมหลายวิธี ดังนี้

๓.๑.๒.๕.๑ การคลี่คลายเรื่องแบบหักมุมหรือพลิกความคาดหมายของผู้อ่านและการปิดเรื่อง

การคลี่คลายเรื่องแบบนี้เป็นการคลี่คลายเรื่องในลักษณะที่ผู้อ่านมิได้คาดคะเนมาก่อน ผู้แต่งได้วางโครงเรื่องให้มีผู้ต้องสงสัยหลายคนในคดีต่างๆ แต่ทันใดนั้นก็จบลงตรงที่ผู้แต่งได้เฉลยตัวคนร้ายออกมา ซึ่งมักเป็นคนที่ไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นคนร้าย จึงทำให้มีลักษณะของการพลิกผันเรื่องแบบฉับพลัน การจบเรื่องในลักษณะนี้จะต้องมีความเป็นเหตุเป็นผลมีที่มาที่ไป ดังนั้นแล้วนวนิยายประเภทตื่นเต้นผจญภัย แนวอาชญากรรม สืบสวนสอบสวนสามารถใช้วิธีจบแบบนี้ได้เหมือนกัน

นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร มีลักษณะการจบเรื่องที่พลิกความคาดหมายเกือบทุกเรื่อง เป็นการจบแบบหักมุม เพราะตัวคนร้ายในเรื่องมักเป็นบุคคลที่คาดเดาได้ยากและไม่คาดฝันมาก่อน อย่างเช่น

ในนวนิยายเรื่อง **เพรงเงา** คนร้ายก็คือดร.อุดร ที่กำลังทำเป็นถูกบองร้าย ทั้งๆที่ตนเองคือผู้บงการที่แท้จริง ที่กล่าวว่าพลิกความคาดหมายก็เพราะว่า เป็นที่รู้กันว่าดร.อุดร เป็นพ่อของแสนบุญ เพราะฉะนั้นจึงไม่น่าเป็นไปได้ที่พ่อจะฆ่าลูก แต่เรื่องก็ได้มาเฉลยว่าแสนบุญเป็นลูกของชู้

การคลี่คลายคดีที่เกิดขึ้น ก็คือการที่แสนบุญและมีริยมปลอดภัย สามารถรู้ตัวคนร้ายที่แท้จริงได้ ส่วนคนร้ายเสียชีวิตในระยะเวลาใกล้กับจุดสุดยอดของเรื่อง ซึ่งคนร้ายมีเหตุผลที่รับได้ในกาณ์ก่อคดีครั้งนี้ คนที่เป็นต้นเหตุของเรื่องอันได้แก่แสนบุญนั้น ก็ได้รับคำตอบที่กระจ่างแจ้งชัดเจน

ส่วนการปิดเรื่องนั้น เป็นการปิดเรื่องที่ดำเนินระยะเวลาหลังจากการคลี่คลายเรื่องอีก ๑ ปี โดยให้แสนบุญและมีริยมแต่งงานกันและเดินทางไปเคารพหลุมศพของดร.อุดรและสินทวิ

นวนิยายเรื่อง **กลางลิขิต** ผู้ที่ฆ่าอินทียายของอศิราภก็คือรุ่งรตี ซึ่งลอบเป็นชู้กับอินทีย นอกจากนี้รุ่งรตียังให้อินทียช่วยโกงเงินริสรุทและฆ่าปิดปากอินทียเรื่องลูกของเธอที่เกิดจากอินทีย เพราะเธอไม่ยอมให้สามีรู้ความลับ จุดนี้มีความระทึกใจเมื่อรุ่งรตีจ่อปืนไปที่

ดิณณภพและศิริสิทธิ์ ซึ่งเห็นว่าอยู่กับรุ่งรติเพียงสองคนและอยู่ไกลจากคนอื่นๆที่จะมาช่วยเหลือ แต่แท้จริงแล้วเรื่องมาเปิดเผยว่ามีคนคอยแอบดูและแอบช่วยเหลืออยู่หลังม่าน ที่บอกว่ามีการปิดเรื่องแบบพลิกความคาดหมายก็เพราะว่า รุ่งรติดูเป็นคนอ่อนโยน แบบบาง อ่อนแอ เรียบร้อย ซึ่งดูไม่น่าเป็นคนร้ายไปได้

การคลี่คลายคดีที่เกิดขึ้น ก็คือมีคนมาช่วยดิณณภพและศิริสิทธิ์ ทำให้เขาทั้งสองปลอดภัย ได้รับคำตอบของเรื่องราวที่เกิดขึ้น พร้อมเหตุผลที่น่าเชื่อถือ ได้รับรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับอธินและใครเป็นคนร้ายในเรื่อง ส่วนคนร้ายในเรื่องก็มีจุดจบที่การกระโดดหน้าผาตาย

ส่วนการปิดเรื่องนั้น เป็นการปิดเรื่องหลังจากที่มีการคลี่คลายผ่านไปสักระยะหนึ่ง โดยให้ดิณณภพและอศิราภ์แต่งงานกันและรับหลานชายของอศิราภ์ซึ่งเป็นลูกชายของรุ่งรติกับอธินมาอยู่ด้วย ส่วนวันธรรมและศิริสิทธิ์ก็มีการปรับความเข้าใจกัน

นิยายเรื่อง **แกะรอยรัก** คนร้ายก็คือ แม่ของแอนนี่ผู้ตาย ที่เฉลอ ตบหน้าแอนนี่จนแอนนี่พลัดตกตึกตาย ซึ่งพลิกความคาดหมายของผู้อ่านเพราะไม่คิดว่าแม่แท้ๆ จะเฉลอทำร้ายลูกสาวจนเป็นสาเหตุที่ทำให้เสียชีวิตได้ โดยมีการเผชิญหน้าของทุกคนที่เกี่ยวข้องในคดี รวมไปถึงตำรวจ เพราะผู้เกี่ยวข้องทุกคนมาออกรายการสดทางโทรทัศน์ ทำให้ผู้อ่านเกิดความตื่นเต้นร่วมลุ้นระทึกเหมือนหนึ่งเป็นผู้ชมในห้องส่งและคนที่ดูรายการสดอยู่

การคลี่คลายเนื้อเรื่องนั้น ทำให้รู้คำตอบที่ชัดเจนเรื่องของคนร้าย และเหตุผลที่เกิดขึ้น ซึ่งมีความเป็นเหตุเป็นผลพอที่ผู้อ่านจะรับและเข้าใจได้ มีการใช้ทักษะการสังเกตและความสามารถพิเศษทางด้านญาณเข้ามาช่วยในการคลี่คลายคดี

ส่วนการปิดเรื่องนั้น เกิดขึ้นในทันทีที่ปมปัญหาคลี่คลายลง ไม่ได้มีการหน่วงช่วงระยะเวลาให้ยืดยาวออกไปดังเช่นนวนิยายสองเรื่องข้างต้น

จะเห็นได้ว่า การปิดเรื่องแบบพลิกความคาดหมายนั้น เป็นวิธีที่กึ่งฉัตรใช้คดีสืบสวนเกือบจะทุกเรื่อง ทั้งนี้ในระหว่างพัฒนาเรื่อง ผู้อ่านอาจคาดเดาจุดคลี่คลายไปต่างๆนานาหรือมีความไม่มั่นใจมาโดยตลอด แต่ในที่สุดก็มาหักมุมในจุดคลี่คลายที่นึกไม่ถึง กึ่งฉัตรสามารถแสดงความสมเหตุสมผลในนวนิยายแต่ละเรื่องได้อย่างน่าเชื่อถือ ไม่ใช่การหักมุมอย่างไร้ที่มาที่ไป โดยสามารถแสดงเค้าเงื่อนทิ้งไว้เป็นร่องรอยรับกับการจบเรื่องของตนและผู้อ่าน เชื่อว่ามีความเป็นไปได้ที่จะจบเรื่องแบบนั้น

๓.๑.๒.๕.๒ การคลี่คลายเรื่องแบบเป็นไปตามความคาดหมายและ การปิดเรื่อง

การคลี่คลายเรื่องในลักษณะนี้ เป็นการคลี่คลายเรื่องที่ใช้กัน โดยทั่วไป อาจเป็นการจบเรื่องแบบโศกนาฏกรรม กล่าวคือ จบลงด้วยความผิดหวัง โศกเศร้า โดย อาจจบเรื่องด้วยความตาย ความผิดหวัง ความสูญเสีย หรือความล้มเหลวในชีวิต การปิดเรื่องแบบนี้มักเรียกร่องความเห็นใจ ความซาบซึ้งสะเทือนใจจากผู้อ่านได้เป็นอย่างดี แต่ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรนั้น ไม่ปรากฏว่ามีการปิดเรื่องในลักษณะนี้เลย

นอกจากจบแบบโศกเศร้าแล้ว อาจมีการจบแบบสุขก็ได้ ซึ่งเป็นวิธีที่กึ่งฉัตรใช้ในทุกเรื่องของนวนิยายของตน การปิดเรื่องแบบนี้คือการจบเรื่องด้วยความสุขหรือความสำเร็จของตัวละคร เป็นการปิดเรื่องที่นิยมใช้กันทั่วไปทั้งเรื่องสั้นและนวนิยาย ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรก็เช่นกัน นวนิยายทุกเรื่องจะเป็นการจบเรื่องแบบมีความสุขหรือความสำเร็จของตัวละครทั้งสิ้น แต่ส่วนใหญ่มักจบควบคู่กับการจบแบบพลิกความคาดหมาย มีเพียงนวนิยายสองเรื่องเท่านั้น ที่จบแบบมีความสุขโดยไม่เกี่ยวข้องกับการปิดเรื่องที่มีการหักมุม นั่นคือเรื่อง **รหัสหัวใจ** และ **ฟ้ากระจ่างดาว** ที่จบลงด้วยความเข้าใจของตัวละครที่เป็นพระเอกนางเอก และจบลงด้วยความสำเร็จของภารกิจที่ตัวละครเอกฝ่ายหญิงทำ นั่นคือ เรื่อง **รหัสหัวใจ** วิมลลินสามารถจับกุมคดีค้ายาเสพติดของนายประยุทธและอาตมมันลูกชายไว้ได้ ส่วนในเรื่อง **ฟ้ากระจ่างดาว** มีคนสามารถเข้าไปเก็บข้อมูลและพยานหลักฐานในคดีค้าประเวณีได้

นวนิยายเรื่อง **รหัสหัวใจ** นั้น เป็นการคลี่คลายแบบเป็นไปตามความคาดหมาย เพราะผู้อ่านรู้อยู่แล้วว่าคนร้ายเป็นใคร มีการคลี่คลายอยู่ตรงที่ รหัสเอาตัวเข้าบังกระสุนให้วิมลลิน ทำให้วิมลลินรอดชีวิต อาตมมันที่เป็นคนร้ายก็ถูกตำรวจยิงและตกตึกอาคารสาหัส วิมลลินจึงเห็นใจในความรักที่รหัทยอมเสียสละชีวิตแทนตน เธอจึงรับรหัทในที่สุด ส่วนการปิดเรื่องก็อยู่ในทันทีหลังจากคลี่คลายเรื่อง ซึ่งเป็นการจบแบบความสุขสมหวังของตัวละคร

นวนิยายเรื่อง **ฟ้ากระจ่างดาว** นั้น ก็เป็นการคลี่คลายแบบเป็นไปตามที่คาดหมายเช่นกัน เพราะผู้อ่านรู้ว่าใครเป็นผู้บงการ เพียงแต่ต้องการพยานและหลักฐานมาสนับสนุนการกระทำผิดเท่านั้น เมื่อมีคนจวนตัว เพราะวันรุ่งขึ้นต้องรับแขก อีกทั้งเมื่อยิงพลุดอกแรกไปก็ไม่รู้ว่าจะมีใครเห็นหรือไม่ แต่ท้ายสุดแล้วทพชันรต์และหิรัญย์ก็ตามมาช่วยไว้ได้ ทำให้มีคนรอดพ้นจากช่อง การคลี่คลายก็คือ สามารถหลายขบวนการนี้ได้ และปัญหารักก็คลี่คลาย การปิดเรื่อง จึงเป็นการปิดในทันทีและลงท้ายด้วยการสมหวังในความรัก

จะเห็นได้ว่า โดยทั่วไปแล้วนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรเรื่องอื่นนั้น จะเป็นการสร้างปมให้หาตัวคนร้าย แต่จะมีอยู่เพียง ๒ เรื่องดังที่กล่าวมาแล้ว

เท่านั้น ที่ไม่ต้องการหาตัวคนร้ายให้ชัดเจน แต่มาเน้นอยู่ที่การสืบเรื่องของกระบวนการอาชญากรรม

กล่าวได้ว่า การปิดเรื่องแบบต่าง ๆ นั้น นับว่ามีความสำคัญมาก เพราะจะเป็นตอนที่ประเมนผลว่าผู้อ่านมีความประทับใจต่อนวนิยายเรื่องนั้นมากน้อยเพียงใด การปิดเรื่องของกึ่งฉัตรก็มักเป็นการปิดเรื่องที่ประทับใจและตรงกับใจผู้อ่านเช่นกัน จนทำให้นวนิยายประสบความสำเร็จเป็นอย่างมากและได้รับความนิยมเป็นอย่างสูงในปัจจุบัน

องค์ประกอบที่สำคัญทั้ง ๕ ประการของการสร้างโครงเรื่องนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรนั้น มีความสัมพันธ์กันและเกี่ยวเนื่องกันอย่างมีเอกภาพ มีเหตุมีผล ถ้ามีโครงเรื่องย่อ ก็เป็นโครงเรื่องย่อที่มีความหมายต่อโครงเรื่องใหญ่และช่วยเสริมให้โครงเรื่องใหญ่สมบูรณ์ยิ่งขึ้น มีการเปิดปิดเรื่องที่ น่าสนใจและประทับใจ สร้างความสนใจใคร่รู้ให้อยากติดตามต่อไป นอกจากนี้ยังแฝงไปด้วยข้อขัดแย้งที่น่าสนใจ ทั้งข้อขัดแย้งภายในและข้อขัดแย้งภายนอก เพื่อให้ตัวละครพยายามคลี่คลายปมปัญหาหรืออุปสรรคเหล่านั้น อีกทั้งยังมีการใช้กลวิธีที่หลากหลายในการประพันธ์เพื่อสร้างสีสันและความน่าสนใจให้กับผู้อ่านอยู่เสมอ ซึ่งทำให้นวนิยายได้รับการตอบรับเป็นอย่างดีจากผู้อ่านนั่นเอง

๓.๒ ตัวละคร (Character)

ตัวละครเป็นองค์ประกอบสำคัญของวรรณกรรม โดยเฉพาะในนวนิยายและเรื่องสั้น เพราะถ้าปราศจากตัวละครหรือผู้กระทำพฤติกรรมแล้ว การดำเนินเรื่องก็คงจะไม่เกิดขึ้น ผู้แต่งต่างก็จำลองชีวิตมนุษย์ในลักษณะและแง่มุมที่แตกต่างกันออกไป ตัวละครของเรื่องแต่ละประเภทจึงมีลักษณะเฉพาะตนที่สอดคล้องกับแง่มุมที่นำเสนอในเรื่องนั้นๆ

ตัวละคร คือ บุคคลที่ผู้แต่งสมมติขึ้นมาเพื่อให้กระทำพฤติกรรมในเรื่องหรือเป็นผู้ได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่อง เป็นผู้มีบทบาทในเรื่อง พฤติกรรมของตัวละครดังกล่าวอาจทำให้เรื่องดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทาง ตัวละครอาจเป็นคนหรือสิ่งอื่นที่ผู้แต่งสมมติให้มีการกระทำหรือความคิด อารมณ์ความรู้สึกเช่นเดียวกับคนก็ได้

๓.๒.๑ ตัวละครในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร

ตัวละครในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร สามารถแบ่งตามความสำคัญของบทบาทตัวละคร ได้ดังนี้

๓.๒.๑.๑ ตัวละครเอก

ตัวละครเอก (main character) หมายถึง ตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในโครงเรื่อง กล่าวคือ เป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในเหตุการณ์หลักหรือเป็นตัวละครที่เป็นแกนกลางของเรื่อง ตัวละครเอคนั้นอาจแบ่งออกได้เป็น ๑.๑ ตัวเอก ๑.๒ ตัวปฏิบัติ ดังนี้

๓.๒.๑.๑.๑ ตัวเอก

ตัวเอก (protagonist) คือ ตัวละครที่มีบทบาทนำในเรื่อง ซึ่งผู้เขียนจงใจสร้างให้ผู้อ่านรู้สึกสนใจหรือเห็นอกเห็นใจมากที่สุด ผู้อ่านมักจะมีอารมณ์ร่วมไปกับตัวเอก กล่าวคือ เมื่อตัวละครเอกมีความทุกข์หรือสุข ผู้อ่านก็มักจะมีทุกข์หรือสุขคล้อยตามไปด้วย ตัวเอกในนวนิยายอาจเป็นตัวละครฝ่ายชายหรือตัวละครฝ่ายหญิงก็ได้หรือทั้งสองฝ่าย แต่นวนิยายบางเรื่องอาจมีตัวเอกทั้งฝ่ายชายและฝ่ายหญิงเลยก็ได้ โดยเฉพาะในกรณีที่เป็นนวนิยายเกี่ยวกับความรัก(ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๔๕: ๓๔๒)

ตัวเอกในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรทั้งตัวเอกฝ่ายชายและฝ่ายหญิงทุกเรื่อง เพราะเป็นนวนิยายรักซึ่งแต่ละตัวก็ล้วนแสดงความสามารถในเชิงสืบสวนสอบสวนและมีบทบาทในด้านความรักทั้งสองทาง แต่ผู้วิจัยจะยกตัวอย่างที่น่าสนใจมาเป็นตัวอย่างเพียงบางตัวเท่านั้น ดังนี้

ดิณฑณภพ

ดิณฑณภพ เป็นตัวละครเอกฝ่ายชายในเรื่อง **ลางลิขิต** กึ่งฉัตรได้นำเสนอลักษณะบุคลิกภายนอกของดิณฑณภพซึ่งเป็นที่สะดุดตาและน่าจดจำของผู้ที่พบเห็นนับตั้งแต่แรกพบว่าเป็นชายหนุ่มที่มีลักษณะภายนอกแปลกจากคนทั่วไป คือ ผมดำยาวและรวบตั้งไปข้างหลัง ขอบสวมใส่แต่เสื้อผ้าชุดสีดำอยู่เสมอ หน้าตาเรียบเฉยไม่แสดงอารมณ์ ดังข้อความต่อไปนี้

...สิ่งแรกที่เห็นได้ชัดคือความสูงของเขา จากนั้นก็เป็นภาพลักษณะที่ทำให้คนที่วาดภาพ “พ่อหมอ” ว่าคงเป็นชายกลางคนแต่งกายรุงรังห้อยลูกประคำเส้นโตชะงักกรวนไปได้ เพราะคะเนดูแล้วอายุของเจ้าของบ้านคงอยู่ในวัยต้นสามสิบ แต่งกายด้วยกางเกงดำ เสื้อเชิ้ตสีเดียวกับกางเกง พับแขน ไม่กัลดกระดุมคอ

....หญิงสาวมองผ่านผมดำยาวรวบตั้ง คิ้วเข้ม โหนกแก้มสูง สันกรามที่ค่อนข้างกระด้างและริมฝีปากเรียบตรง ซึ่งทำให้เจ้าตัวดูเป็นคนค่อนข้างดูไปโดย

ง่าย แต่หล่อนสะดุดอย่างแรงกับดวงตาของเขา ผู้ชายคนนี้มีดวงตาที่คมกล้า ...
หากสงบและให้ความรู้สึกเย็นเหมือนน้ำที่นิ่งเรียบ (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๘)

นอกจากลักษณะภายนอกที่โดดเด่นแล้ว สิ่งที่โดดเด่นไม่แพ้กันก็คือ
ลักษณะภายใน นั่นคือการที่ตีตนนภาพเป็นผู้ที่มีพลังหรือญาณพิเศษ กล่าวคือ เขาสามารถล่วงรู้
อดีตของบุคคลหรือสิ่งของโดยใช้การแตะสัมผัส สามารถสังหรณ์ถึงอนาคต สามารถสะกดจิต
รวมถึงความสามารถในการรักษาความเจ็บป่วยให้แก่คนอื่น เป็นต้น พลังพิเศษข้างต้นนี้มีส่วนช่วย
ในการสืบค้นคดีอาชญากรรมที่เกี่ยวกับการตายของอรินเป็นอย่างมาก นับตั้งแต่ครั้งแรกที่อศิราภ
มาหาตีตนนภาพ ชายหนุ่มได้ใช้พลังพิเศษของตนทำให้เห็นอดีต เสมือนหนึ่งร่วมอยู่ในเหตุการณ์นั้น
ด้วย ดังที่กิ่งฉัตรบรรยายว่า

เขาไม่หลับตา หากชั่วครู่ที่ทุกคนในห้องเหมือนหายวับไป เหลือเพียง
สัมผัสของเขาที่พุ่งผ่านท่อของความมืดที่บิดเกลียวมุ่งสู่แสงเจิดจ้าปลายทาง...

ลำน้ำ ต้นไม้ใหญ่ เสียงที่ดังลั่นเปรี้ยงก่าให้เกิดความเจ็บปวดราวกับ
เนื้อหนังถูกฉีกออกจากกัน เลือดแดงฉาน กลิ่นคาวของมันคั่งอยู่ในอากาศ
พร้อมกับร่างสูงใหญ่ที่ค่อยๆ ล้มลงช้าๆ ดวงตาที่มีประพิมพิประพายคล้ายน้อง
สาวอยู่ข้างเบิ่งกว้าง แสดงถึงทั้งความเจ็บปวดและไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่
เกิดขึ้น (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๑๓)

ตีตนนภาพเพียงใช้ปลายนิ้วแตะหรือสัมผัสสิ่งของ เขาก็สามารถรับรู้ถึง
อดีตที่เกิดขึ้นกับเจ้าของสิ่งของ หรือความทรงจำที่ติดตรึงอยู่ที่สิ่งของนั้นๆ เช่น เมื่อเขาเข้าไปสืบใน
ห้องทำงานของอริน เขาใช้มือแตะที่โต๊ะทำงานของอริน ทำให้ได้รับรู้ความรู้สึกแปลกประหลาด
บางอย่างซึ่งเป็นความรู้สึกที่บางเบา เลือนลาง ไม่ค่อยชัดเจน ดังนี้

อรินไม่ได้ใช้ห้องทำงานนี้บ่อยนัก สิ่งที่เหลือทิ้งไว้จึงบางเบาแทบจะจับ
ไม่ได้ หากกระนั้นตีตนนภาพยังสำเนียงถึงอะไรบางอย่าง อาจจะเป็น
อารมณ์อ่อนหวานลุ่มลึก ไม่...สิ่งนั้นเปลี่ยนไปแล้ว มือใหญ่กดลงกับเนื้อไม้
หนักขึ้น ชิมซับสิ่งน้อยนิดที่มันเคยได้รับการถ่ายทอดไว้ ... ความรู้สึกผิดบาป
หากยังเปี่ยมด้วยคาดหวังผุดพรายราวกับฝอยกระจาย... (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๓:
๑๙๔)

ความชัดเจนของเหตุการณ์ที่ตีความพบเห็น ขึ้นอยู่กับความผูกพันระหว่าง
เขากับเจ้าของเป็นสำคัญ ความรู้สึกนี้เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เมื่อตีความสัมผัสแห่งคอนกรีตซึ่งเป็น
สถานที่ที่ศพอินถูกฝังไว้ ความรู้สึกนั้นรุนแรงมาก ดังที่ว่า

ตีความพ้าวเท้าตามหลังอศิวาร์ก เพียงย่างเหยียบลงไปบนแท่น
คอนกรีตสีเหลี่ยมที่เห็นได้ชัดว่าเพิ่งสร้างใหม่เมื่อไม่นานมานี้ **ขนอ่อนบริเวณสัน
คอก็ลุกชัน ความรู้สึกวูบ ... เหมือนถูกสัมผัสด้วยกระแสไฟฟ้าอ่อนๆ** แล่นชู่
จากเส้นผมที่ปล่อยสลายเข้าสู่ศีรษะ ปลายผมสะบัดราวกับจะย้ายเตือนให้รู้...
(กิ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๒๕๐)

นอกจากการสัมผัสสิ่งของแล้ว ตีความยังใช้ความสามารถในการสะกด
จิตคนไปในทางที่เป็นประโยชน์ต่อคดี บังคับจิตคนเพื่อให้เปิดเผยข้อมูลที่ต้องการหรือที่ปกปิดไว้
ซึ่งทำให้การสืบสวนสอบสวนก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว และการสืบค้นดำเนินไปสู่เป้าหมายง่ายขึ้น
ดังเช่น

ตอนแรกพนักงานหนุ่มมีท่าทางอึดอัดใจ **หากมีอะไรบางอย่างในตัว
ผู้ชายตรงหน้า ราวกับแรงโน้มถ่วงที่ละมุนละไม...** ทุกครั้งที่เขาลอบมอง... ให้
ตรงเข้ามาหา มาเสนอตัวเสนอความช่วยเหลือหรือทำอะไรก็ได้ที่จะทำให้แขก
“พิเศษ” คนนี้ได้รับความพึงพอใจ และยามนี้สิ่งที่แขกตรงหน้าต้องการคือ
คำตอบ

..... คำถามนั้นออกจะฟังแปลกและดูอยากรู้อื่นความสนใจทั่วไป แต่พอ
พนักงานหนุ่มสบตาตาสนิทที่เหมือนมีพลังชักชวนให้ไว้วางใจคู่ นั้น เขาก็ลืม
ความแปลกที่รู้สึกแวบเข้ามาในตอนแรก (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๑๖๐)

พลังของตีความบางครั้งปรากฏในรูปของกลางสังหารณ์ หรือเป็น
สัญญาณเตือนถึงอนาคตที่พึงระวัง มักเป็นเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ที่กำลังจะมาถึง นับเป็นการ
เกริ่นนำให้ผู้อ่านสนใจติดตาม ว่าจะมีบางสิ่งบางอย่างเกิดขึ้นในอนาคตข้างหน้า ดังข้อความที่ว่า

ความคิดของตีความพละดุลงเมื่อรู้สึกว่เลือกตาของเขา
กระตุก กลางสังหารณ์ ... **จู่ๆขนอ่อนที่ลำคอ**ลุกชันขึ้นอย่างประหลาด แต่

ความรู้สึกนั้นอ่อนเบามาก แสดงให้รู้ว่าเรื่องที่จะเกิดขึ้นไม่ใช่เกิดกับเขา เป็น
 ลางถึงคนอื่น คนที่เขาผูกพันหรือเริ่มผูกพันด้วยอย่างมาก

..... ข้างบน...บางอย่างเหมือนเป็นกริ่งสัญญาณเตือน เสียงในหัวที่ทำ
 ให้เขาเหมือนกระตุกไปทั้งตัว ตีตนณพชักมือออก เงยหน้าขึ้นมองตรงไปยัง
 กระหม่อมเล็กด้านบน (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๒๕๕)

พลังของตีตนณพในด้านลางสังหรณ์ หรือการเตือนถึงอนาคตที่มีปรากฏ
 อยู่บ่อยครั้งนี่ เป็นสิ่งที่ทำให้เขามีความระมัดระวังมากขึ้น เป็นการทำให้ผู้อ่านคาดเดาได้ว่า
 ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นกับตัวเอกอาจไม่ถึงกับชีวิต เพราะได้พลังพิเศษของตีตนณพมาช่วยไว้

การใช้พลังจิตของตีตนณพ ทำให้เหตุการณ์ร้ายกลายเป็นดี ในนาที่
 วิกฤต ตีตนณพสามารถสะกดจิตและใช้พลังจิตเพิ่มได้ ทำให้มีการจบเรื่องแบบที่ไม่ต้องสูญเสีย
 ชีวิตของฝ่ายตัวเอก ดังเช่น ในเหตุการณ์ที่รุ่งรตีถือปืนกำลังจะยิงนั้น พลังของเขาสามารถหยุด
 ความบ้าคลั่งของรุ่งรตีเอาไว้ได้ ดังนี้

เมื่อตีตนณพจับข้อมือ...รุ่งรตีรู้สึกเหมือนมีกระแสไฟฟ้ารุนแรงแล่น
 วาบตามสัมผัสชายหนุ่มมา แรงจนทำให้สะดุ้งเฮือก แม้ความตั้งใจที่แรงกล้า
 จะบอกให้จับด้ามปืนให้มั่น แต่ข้อมือที่ถูกจับนั้นเกิดอาการเหมือนซาราวถูกฉีดยา
 ความซาบซ่านแผ่ซ่านลุกลามไปถึงปลายนิ้วอย่างรวดเร็ว ทำให้หมด
 แรง และกว่าจะรู้ตัว ปืนในมือก็หล่นลงพื้นเสียแล้ว(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๔๓๒)

บุคลิกลักษณะและนิสัยของตีตนณพโดยเฉพาะในเรื่องของความเฉลียว
 ฉลาดและรอบคอบ ก็เป็นสิ่งที่มียประโยชน์ในเรื่องการสืบคดีได้เช่นกัน เช่น การที่เขาวางแผนใน
 เบื้องต้นในการที่จะเข้าไปสืบค้นข้อมูลในรีสอร์ทที่แนบนี้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ถ้าทำอย่างที่คุณว่า เมื่อเราเริ่มลงมือต้องมีคนสงสัยแน่ ผมถึงต้องทำ
 เหมือนมาดูทำเลจะซื้อที่นี่ แค่นี้เราก็จะสามารถเดินไปทั่วแนบนี้ หรือถาม
 คำถามได้โดยที่ไม่มีใครคิดโยงเราเข้ากับการหายตัวไปของพี่ชายคุณเลย”
 (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๖๓)

คุณสมบัติเรื่องตีตนณพเป็นคนช่างสังเกต ก็เป็นนิสัยอีกประการหนึ่งที่
 โดดเด่นอย่างมาก ทั้งนี้นอกจากจะอาศัยพลังพิเศษในการสืบคดีแล้ว ยังควรที่จะอาศัยความ

รอบคอบ ช่างสังเกต ความฉลาดเฉลียว เป็นอีกแนวทางหนึ่งที่จะช่วยให้การสืบคดีมีความรวดเร็วหรือง่ายยิ่งขึ้น ดังนี้

“คุณอุ้มถือรองเท้าไปถึงห้องพัก ด้านข้างรองเท้าเปื้อนใส่เสื้อคุณอุ้ม ผมเอะใจเลยเอารองเท้ามาพลิกดู ปรากฏว่ารองเท้ายังมีโคลนเปื้อน ถึงจะแห้งเพราะเลอะมานานแล้ว แต่ไม่ใช่สภาพโคลนที่ย่ำมาแล้วรวมปีแน่ ไม่น่าจะเกินเดือนเศษมากกว่า ใช้แล้วเจ้าของรีบเอาเก็บเลยโดยไม่มีเวลาทำความสะอาด และตอนที่หยิบให้คุณอุ้ม...คุณรุ่งคงลืมไปสนิทว่ายังไม่ได้ทำความสะอาดรองเท้า”(กิงฉัตร, ๒๕๔๓: ๔๕๘)

เมื่อตีความภาพสังเกตเห็นว่ารุ่งรติโกหกเรื่องรองเท้าเปื้อนโคลน เขาก็มีความระมัดระวังมากยิ่งขึ้น และใช้ทั้งญาณพิเศษ ทั้งความช่างสังเกต ประติดปะต่อเรื่องราวทั้งหมดเข้าด้วยกัน เขาก็จับตามองรุ่งรติเป็นพิเศษ

ตีความภาพเป็นตัวละครที่มีลักษณะของผู้ชายที่ดีพร้อมมาตั้งแต่ต้น รวมถึงยังมีลักษณะกายภาพที่โดดเด่น บุคลิกท่าทาง ลักษณะนิสัยดี ทั้งมีความจริงใจ จิตใจดี ฉลาดรอบคอบ ช่างสังเกต ใจเย็น สุภาพ ไม่แสดงอารมณ์โกรธหรือโมโห นอกจากนี้ยังมีความสามารถในเรื่องของพลังพิเศษอีกด้วย ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้การสืบคดีมีความคืบหน้าไปอย่างง่ายดาย รวดเร็ว จะเห็นได้ว่า ตีความภาพ มีลักษณะของผู้ชายที่เป็นแบบฉบับ กล่าวคือ มีความเพียบพร้อมทั้งภายนอกและภายในไปตลอดจนจบเรื่อง

อนนต์

อนนต์ ถึงแม้จะเป็นตัวละครเอกฝ่ายชายในเรื่อง **สืบลับรหัสรัก** แต่ดูจากลักษณะภายนอก เขาไม่ใช่คนที่มีลักษณะที่หน้าตาดี รูปหล่อ บุคลิกดี สุขุม ตามแบบฉบับของพระเอกในนวนิยายโดยทั่วไป ในอีกมุมหนึ่งอนนต์ก็มีลักษณะเฉพาะตน คือ เป็นคนมีนิสัยเปิดเผย ขี้เล่น แต่เมื่อถึงเวลางานก็ตั้งใจทำงาน มีความตั้งใจจริงและความมุ่งมั่นอยู่ในที่ กิงฉัตรได้สร้างอนนต์ให้เป็นคนที่ดูเหมือนมีบุคลิกขัดแย้งในตัวเองแต่ก็สามารถผสมผสานกันได้อย่างลงตัว ทำให้เป็นคนน่าสนใจและมีลักษณะนิสัยที่เหมาะสมกับการเข้าไปทำภารกิจเป็นอย่างดี กิงฉัตรได้กล่าวถึงตัวละครตัวนี้ว่ามีบุคลิกลักษณะภายนอก ที่สามารถบ่งบอกได้ถึงลักษณะนิสัยของชายหนุ่มได้เป็นอย่างดี ดังที่ว่า

รายแรกที่กำลังก้มหน้าตำอ่านเอกสารในแฟ้มเล่มหนาอย่างตั้งใจ เป็นหนุ่มที่มีโครงร่างท้วมทึบทั้งหน้า ผิวเข้มจัด เนื้อตัวเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อที่ผ่านการฝึกฝนมาดี เขาสวมเสื้อเชิ้ตที่อดีตคงเป็นผ้าเนื้อหนา แต่ปัจจุบันถูกซักรัดสีจนผ้านุ่มและสีจางจนกลายเป็นสีฟ้าที่อ่อนที่สุด เสื้อแขนยาวแต่พับครึ่งพับข้อศอกเล็กน้อยเพื่อความคล่องตัว กางเกงที่สวมเป็นยีนเก่าที่ถูุกกาลเวลาย้อมจนสีเดิมหายไปเกือบหมดเช่นกัน และในยามก้มศีรษะน้อยๆ เช่นนี้ ทำให้เห็นว่าเรือนผมสีน้ำตาลเข้มตัดสั้นนั้นสลับปลายแดงเพราะแดดเผา แสดงให้เห็นว่าเจ้าตัวคงใช้ชีวิตอยู่กลางแจ้งมากกว่าอยู่ตามห้องทำงานในร่ม (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๕: ๑)

จากการบรรยายของกึ่งฉัตร อนนตต์เป็นคนที่รูปร่างบึกบึน แข็งแรง รั้งงานอิสระ ทำให้เขามีเวลาไม่จำกัดในการเข้าไปทลายลัทธิโซเลีย นอกจากนี้อนนตต์ยังมีความสามารถในการต่อสู้ ชอบงานท้าทาย ไม่พิถีพิถันในการแต่งตัว ง่าย ๆ สบาย ๆ ไม่ชอบอยู่ในกฎระเบียบแต่ก็เป็นคนเอาจริงเอาจังและชอบเสี่ยง ซึ่งดูจากลักษณะภายนอกแล้วแตกต่างจากติณณภพอย่างสิ้นเชิง ลักษณะนี้ได้รับการยืนยันอีกครั้ง ดังที่ว่า

อนนตต์รักการทำงานเป็นอิสระ เป็นนายของตัวเอง ชายหนุ่มจึงไม่เข้าระบบราชการหรือองค์กรใดๆ แต่บินเดี่ยวรับเฉพาะงานที่น่าสนใจ งานที่เสี่ยงผาดโผน (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๕: ๓)

เมื่อถึงเวลางานอนนตต์ก็เป็นคนจริงจัง เช่นตอนที่เขาบอกกับธัญรดาเรื่องที่จะเข้าไปสืบ ดังที่ว่า

“คุณอาจคิดว่า การเข้าไปช่วยน้องเป็นเรื่องโก้เก๋ เป็นเรื่องเล่นสนุก เหมือนผจญภัยในสวนสนุกของคนระดับอย่างคุณ แต่ผมซีเรียสกับงานของผม และไม่มีวันเอาชีวิตเอาความปลอดภัยไปเสี่ยงกับพวกมือสมัครเล่นที่คิดว่าตัวเองแฉ่อย่างคุณ ถ้าคุณ ... คิดว่าแค่อ่านกระดาษไม่กี่แผ่นแล้วจะเข้าไปโน้มน้าวในฐานะเมียผมโดยไม่มีพิธี... ไปหาไอ้บ้าน้ำหน้าโง่คนอื่นทำงานได้เลย ผมไม่ทำด้วย ผมยังไม่อยากตาย” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๕: ๔๔)

ลักษณะนิสัยที่โดดเด่นของอนนต์นั่นก็คือ ความเป็นคนฉลาด มีไหวพริบรอบคอบ ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ดีของผู้ที่จะเป็นนักสืบหรือต้องทำหน้าที่สืบสวนสอบสวน ดังตัวอย่างตอนที่อนนต์มีความฉลาดและรอบคอบเกี่ยวกับเรื่องของธัญรดา ในการที่จะต้องแฝงตัวเข้าไปอยู่ในคอมมูนของลัทธิโซเลีย ทั้งนี้เพราะว่าธัญรดาตัวเอกฝ่ายหญิง เป็นหญิงสาวผู้ดี มีตระกูล ร่ำรวย หรุษรา แต่งกายประณีตด้วยเสื้อผ้าและของใช้ราคาแพง ดังนั้นเมื่อจะต้องปลอมตัวอนนต์จึงต้องการให้ลักษณะภายนอกของธัญรดาดูสมเหตุสมผลกับประวัติมากที่สุด เขาจึงต้องเตือนธัญรดา ดังตัวอย่างที่ว่า

“ผู้หญิง...คนที่ คุณจะแสดงนั้นเป็นคนธรรมดา จบปริญญาตรีทางด้านภาษา คุณเคยทำงานด้านเอกสารให้บริษัทส่งออกแห่งหนึ่ง ก่อนจะถูกเลย์ออฟตอนเศรษฐกิจตกต่ำ ตอนนี้อยู่เป็นแม่บ้าน พยายามรับแปลเอกสาร แต่ไม่ค่อยมีงาน รายได้ต่ำ ฉะนั้นเสื้อผ้าที่จะสวมใส่ต้องเข้าข่ายพวกเบี่ยน้อยหอยน้อย พวกเสื้อยืดหรือเสื้อเชิ้ตธรรมดา อนุญาตให้ติดลูกไม้ติดโบว์ได้นิดหน่อย แต่ไม่ใช่เสื้อยืดตัวละพันสอง หรือสูทราคาเป็นหมื่นอย่างที่คุณใช้อยู่”

..... “อ้อ...พวกกระเป๋าเดินทางก็เหมือนกัน บรรดาयीห่อพระเจ้าหลุยส์ พระเจ้าเหา หรือพวกเสื้อดำเสื้อดาว หัวเมดูซ่า...ไม่ต้องติดไปเลยนะ เล็กเอาใบที่เก่าที่สุด มีรอยแตกรอยถลอกได้ยิ่งดี หรือไม่ก็พวกกระเป๋าของแถม” (กิงฉัตร, ๒๕๔๕: ๕๒)

สิ่งที่แสดงให้เห็นถึงความฉลาดของอนนต์อีกอย่างหนึ่งก็คือ การที่เขาไม่ใส่ใจคนรอบข้าง แม้แต่ญาติพี่น้องของธัญรดา ดังนั้น เมื่อเขาและธัญรดาจะต้องไปสืบร่วมกัน เขาจึงได้จัดการให้ธัญรดาแจ้งครอบครัวว่าไปเที่ยวอังกฤษ และยังแนบเนียนด้วยการให้ธัญรดาเขียนโปสการ์ดมาจากอังกฤษ ดังนี้

วิธีของเขาคือ นำโปสการ์ดท่องเที่ยวของอังกฤษมาให้หล่อนหลายใบ แบ่งเป็นทิวทัศน์ของลอนดอนกับลิเวอร์พูลอย่างละครึ่ง ชายหนุ่มบอกให้ธัญรดาเขียนด้วยเนื้อหาที่เหมือนทั้งช่วงกันระหว่างเมืองแรกกับเมืองที่สองสักหนึ่งอาทิตย์

“คุณเขียนส่งให้ทุกคนที่สนิทๆ ทั้งอา...เลขาฯ...ทุกคนที่คุณคิดว่าเขาอาจจะสงสัยเรื่องการไปต่างประเทศครั้งนี้ของคุณ เขียนเสร็จแล้ว ผมจะฝาก

คนไปให้เพื่อนทางโน้น แล้วให้เขาทิ้งเมล์กลับมาเมืองไทยเป็นระยะ จะได้ดูเหมือนคุณกำลังย้ายเมืองไปเรื่อยๆ” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๕: ๑๑๑)

นอกจากนี้แล้ว เมื่อเข้ามาอยู่ในคอมมูนของโซเลย์ อนนตก็ยังคงความเป็นคนรอบคอบไว้เช่นเดิม นับตั้งแต่เขาก้าวเข้ามาในห้องนอน เขาจะต้องตรวจเครื่องดักฟังด้วยความเคยชินอยู่เสมอว่าอาจมีแอบมีติดไว้ในห้อง และสอนให้ธัญรดาทำเป็นประจำ

นอกจากความตั้งใจจริงในการทำงานแล้ว อนนตยังเป็นผู้ชายที่มีอารมณ์ขัน ชอบเข้าหาเหย่ พูดตรง ซึ่งเป็นสิ่งที่แตกต่างจากแบบฉบับของตัวเอกในนวนิยายโดยทั่วไป ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ชื่อน่านนท์ แล้วน้องไอชื่ออะไรครับ ไอริณ ไอยรา ไอวี หรือไอค็อกเค็ก?” อนนตแห่ (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๕: ๑๔๘)

.....“อย่างตอนนี้คุณเป็นเมียผม ถ้าเกิดคุณชี้ชะม่องกูด หาทางไปสวรรค์เจอก่อนผม ผมที่อยู่ข้างหลังมีหงอยแย่หรือ หายเศร้าถึงคุณ ผมก็ต้องมองหาใหม่เป็นธรรมดา” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๕: ๓๖๓)

จะเห็นได้ว่าอนนตมีอารมณ์ขันและเข้ากันได้ดีกับเด็ก ซึ่งจะนำไปสู่ความยุ่งยากในอนาคต และในบางครั้งอนนตจะใช้คำที่ตรงเกินไปหรือคำที่อาจทำให้เกิดการเข้าใจผิดหรือไม่ถูกกาลเทศะ โดยที่เขาไม่สนใจแก้ไข ดังตอนที่เขาแกล้งเหย่ธัญรดาอยู่เสมอว่า

“นี่ดินะที่คุณค่อนข้างต้านกับกลิ่นหอมพวกนี้ ไม่งั้นผมคงไม่สบายใจ ไม่อยากปล่อยคุณไว้กับมันสองต่อสอง”

แม้จะไม่สบายใจ แต่นิสัยเดิม...เปลี่ยนยาก หญิงสาวทนไม่ได้ต้องแก้คำพูดของเขา “คุณเคยคะ ไม่ใช่ต้าน ใช้คำว่าต้านกลิ่นฟุ้งน่าเกลียด เรียกว่าคุณหรือชานาญได้ไหมคะ?” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๕: ๒๐๔)

อีกสิ่งหนึ่งที่เป็นคุณสมบัติที่ดีที่อนนตมีก็คือ ความมีน้ำใจ จากการที่เขาเข้าไปสืบเรื่องในลัทธิโซเลย์และต้องการที่จะทำลายลัทธินี้ ทั้งๆที่ไม่ใช่น้ำที่โดยตรงของเขา แม้จะเสร็จภารกิจในเรื่องที่ทำ อนนตก็ยังมีน้ำใจคิดไปถึงคนอื่นๆที่ตกค้างอยู่ในโซเลย์ด้วย เขาได้ให้เหตุผลกับธัญรดาว่า

“ถ้าคุณขอ ผมก็ไปด้วย ไม่ผิดคำพูดแน่ แต่ลูกคนอื่น น้องคนอื่น พี่คนอื่นที่ยังหลงเชื่อ ยังปิดตาชื่นชมคุณพ่อนิคและศรัทธาบูชาพระอาทิตย์อยู่ที่นี้ละ ใครจะพาออกไป?.....แค่เอาปืนชูไว้คุณพอจอมปลอมไว้ เกิดน้องคุณคือ ยืนยันจะอยู่ที่นี้เราก็กุ๊พหัวให้เดียง ลากตัวขึ้นรถ เท่านั้นจบ พวกมันไม่กล้าแจ้งความหาว่าเราลักพาตัวแน่ เพราะยังมีชนกบักหลังอยู่ คุณรอด น้องคุณรอด ผมก็ได้ทำงานง่าย แค่เหมือนเอาเท้าจุ่มแล้วสะบัดกันหนี แต่ต่อไปจะไม่มีใครสามารถแทรกเข้ามาในนี้ได้อีก คอมมูนนี่จะปิดตายสำหรับคนนอก ครอบครัวยุทธสมาชิกที่หลงอยู่ในนี้ คงไม่มีทางได้เห็นหน้าคนที่เขารักอีก พวกหลงมกมายก็ยังคงหลงอยู่ต่อไป คุณอยากให้เป็นอย่างนั้นใช่ไหมคุณเป็นหนึ่งใน?” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๕: ๑๗๐)

จะเห็นได้ว่าบุคลิกลักษณะและนิสัยภายนอกของอนนต์ จะมีความแตกต่างจากเพื่อนคู่หูอย่างติณณภพโดยสิ้นเชิง แต่ลักษณะความแตกต่างเหล่านั้นไม่ใช่สิ่งที่เลวร้ายหรือเป็นสิ่งที่คนอ่านยอมรับไม่ได้ หากแต่กลับทำให้ผู้อ่านได้รู้สึกขวนหัวและสนุกสนานไปกับความมีอารมณ์ขันและความเป็นคนง่าย ๆ สบาย ๆ ชอบกระเช้าเข้าแห่จนบางครั้งดูเหมือนคนปากจัด ของอนนต์เป็นอย่างดี นอกจากนี้คุณสมบัตินี้ดีด้านอื่น ๆ ก็มีความโดดเด่นเป็นอย่างมาก ทั้งความช่างสังเกต รอบคอบ มีน้ำใจ ฉลาด มีไหวพริบ ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ดีและสำคัญของนักสืบ เพราะจะทำให้เรื่องราวดำเนินไปได้อย่างรวดเร็ว ไม่เยิ่นเย้อ บุคลิกของอนนต์ทั้งหมดทำให้ภารกิจดำเนินไปได้อย่างแนบเนียน และได้ผลดีเลิศ

นัทธมน

นัทธมน เป็นตัวละครเอกฝ่ายหญิงในเรื่อง ด้วยแรงอธิษฐาน ในชาติที่แล้วนัทธมนเกิดเป็นบรรดา บรรดาที่มีความรักมั่นคงอยู่กับกฤตย์ ต่อมาบรรดาถูกทำร้ายและนำไปขังไว้ในหลุมหลบภัยจนตาย ครั้งนั้นเธอเข้าใจผิดว่ากฤตย์เป็นคนฆ่า เมื่อกลับมาเกิดใหม่เป็นนัทธมน เธอจึงมีลักษณะรูปร่างหน้าตาภายนอกที่เหมือนกับบรรดามาก หากแต่ต่างกันตรงแววตา บุคลิกท่าทางที่มีสง่าราศี ส่วนนิสัยใจคอ เธอมีใจเด็ดแค้นและมุ่งปกป้องร้ายกฤตย์อยู่ตลอดเวลา ดังที่ว่า

เหมือนเหลือเกิน...ยิ่งมองชัดๆอย่างนี้ยิ่งเหมือน ทั้งรูปหน้า คิ้ว ตา จมูก ปาก แทบจะไม่ผิดเพี้ยนไปจากภาพที่เขาจำหลักแน่นอยู่ในใจแม้แต่น้อย ไมชิ ... บางสิ่งบางอย่างต่างออกไป ดวงตา...ไม่ใช่...ลักษณะการมองของหล่อนต่างหาก ที่ต่างจากบรรดาราวชาวกับดำ ไม่มีร่องรอยชื่นชมชวนฝันเหมือนผู้หญิงใน

อดีต...หากลม้ายหยามหยันแถมเกลียดชังอย่างปิดไม่มิด! (กึ่งฉัตร,
๒๕๓๘: ๑๗๔)

นัทธมน เป็นคนมีพลังอำนาจพิเศษมาตั้งแต่กำเนิด เพราะในชาติก่อนที่เธอเกิดเป็นบรรดา ก่อนตายเธอได้อธิษฐานขอให้ชาติหน้าเกิดมามีพลังพิเศษเพื่อที่จะแก้แค้นคนที่ทำร้ายเธอ ด้วยเหตุนี้เธอจึงสามารถใช้พลังจิตเคลื่อนย้ายข้าวของได้ ทำร้ายผู้อื่นได้ สะกดจิตคนได้ รำลึกอดีตได้ เนื่องด้วยผลบุญที่ทำมาในชาติก่อนส่งผลให้เธอได้ตามที่อธิษฐาน ตั้งแต่เล็กๆ แม้เพียงวัยสองเดือน นัทธมนสามารถใช้พลังจิตในการเคลื่อนย้ายข้าวของได้ ดังที่ว่า

ตุ๊กตา ลูกบอลสี โมบายปลา กระปุกแบ่ง หนังสือ ผ้าอ้อม ยังร้อนคว้าง
ไปทั่วห้อง! (กึ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๕)

บางครั้งเมื่อนัทธมนเกิดอารมณ์รุนแรงขึ้นมา แม้แต่ในยามหลับก็สามารถแสดงพลังจิตออกมาโดยที่ไม่รู้ตัว ดังตอนที่กฤตย์สังเกตความผิดปกติว่า

..... ภาพเครื่องเรือนที่สันกิ่งจนเห็นได้ด้วยตาเปล่าก็ปรากฏขีดแกว่ง
ข้าวของในห้องกระตุกไหวราวกับเป็นสิ่งมีชีวิต กระจกโต๊ะเครื่องแป้งสั้นกราว
จนกลัวจะแตกร้าว แก้วน้ำที่ใส่น้ำอยู่ครึ่งๆเคลื่อนสั้นจนแทบจะตกขอบโต๊ะ...
(กึ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๔๑๙)

พลังของนัทธมนในการทำให้ข้าวของเหาะลอยหรือสั้นสะเทือนเหมือนแผ่นดินไหว จะเกิดขึ้นเมื่อเธอฝันถึงเรื่องราวในสมัยที่เป็นบรรดา เป็นฝันที่มีความรู้สึกทั้งรักทั้งแค้นปะปนอยู่ ทั้งรู้สึกอ่อนแอ ต่ำต้อย กลัวเกรง ทำให้เธอระเบิดอารมณ์ออกมาในรูปของพลังจิตที่ควบคุมไม่ได้ยามหลับ

ในตอนไร้สติ ถ้านัทธมนมีอารมณ์รุนแรงก็จะแสดงพลังออกมา แต่ในยามมีสติ นัทธมนก็ใช้พลังในการต่อสู้ป้องกันตนเองจากคนที่มาทำร้าย ถ้าใครตีเธอก็จะตีตอบ ในขณะที่ถ้าใครร้ายเธอก็จะร้ายตอบเช่นกัน เมื่อมีใครมาว่ากล่าวหรือรังแก เธอจะต้องเอาคืน แต่นัทธมนก็ไม่เคยทำใครก่อน ดังตอนที่ปณิตามุ่งปองร้ายเธอหลายครั้ง เพราะปณิตามีใจให้กฤตย์ จึงคิดร้ายนัทธมนด้วยความอิจฉาริษยา ครั้งหนึ่งปณิตาเคยเอากาแฟมาสาदनัทธมน แต่นัทธมนก็ได้ตอบกลับ ดังที่ว่า

สติหล่อนยังดี สองตาไม่ฝ้าแฉะ เห็นชัดกับตาว่ากาแพร์อันจัดที่สะอาดตรง
ไปที่นั่งเด็กปีศาจจู่ก็ชะงักค้างอยู่กลางอากาศ เพียงเสี้ยววินาทียังไม่ทัน
กระพริบตาด้วยความสงสัย น้ำสีเข้มก็สาดสะบัดย้อนใส่ตัวหล่อนราวกับมีลม
แรงกระโชกมาปิด(กิ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๓๖๗)

บางครั้ง นั้ทมนก็สะกดจิตคนที่มาคิดร้ายให้เห็นภาพหลอน ดังที่เธอ
สะกดจิตปณิตาให้เห็นปีศาจหรือสะกดจิตบงกชให้เห็นหนอน เพียงแค่ใช้ปลายนิ้วมือแตะที่เหยื่อ
เท่านั้น เหยื่อทั้งสองรายก็เห็นภาพหลอนจนดูเหมือนกับเป็นคนบ้า ดังที่ว่า

มือบางเอี่ยมมาตบปากเคลือบสีสดเบาๆราวหยอก หากในความรู้สึกของ
บงกช...ราวกับถูกชายอกสามศอกตบอย่างรุนแรงจนขาไปถึงสมอง ึ่งไป
หมด

“ดูข้างนอกปากเธอก็สวยดีหรอก แต่ข้างในชิมันเน่าเฟะ เต็มไปด้วย
หนอนซอนไซทั้งปาก”

เน่าเฟะ...หนอนซอนไซทั้งปาก...หนอนซอนไซทั้งปาก...

.....หนอนสีขาวย้วนมันคลานกันย้วยเยี้ยเต็มมือหล่อน ทำหล่อนเหยียบ
ย่ำลงบนตัวมัน พยายามฆ่าให้มันหมดไป เสียงเฉาะแฉะของหนอนตัวขาวอ้วน
เวลาโดนบีบยิ่งทำให้หล่อนคลั่ง ต้องย่ำมันอีกเหยียบมันให้ตาย...แต่พวกมันไม่
ยอมตายยอมหมดได้ง่ายๆ ยิ่งหล่อนกรีดร้อง หนอนสีขาวเป็นร้อยเป็นพันก็หล่น
พรารลงมาเนื้อตัวหล่อน ไต่ยุบยับทั่วไปหมด หนอน...มันออกมาจากปาก
หล่อน!

..... เด็กลูกน้องไวววายเมื่อหญิงสาวเอามือควักเข้าไปในปาก
ทั้งล้วงจนเอาเจียนประอะเสื่อผ้า กรีดร้องแล้วล้วงควักใหม่ ความลงทั้งสองมือจน
ปากบางอีก เลือดไหลเต็มสองมือ(กิ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๖๙๖)

พลังของนั้ทมนถูกนำมาใช้ในยามที่เธอต้องการป้องกันตัว เมื่อคนร้าย
ได้ทำร้ายแม่เธอจนอาการสาหัสและครั้งนี้ยังใช้กำลังเพื่อล้วงเกินเธอ นั้ทมนจึงต่อสู้เพื่อป้องกัน
ตนเอง เมื่อต้องต่อสู้กับผู้ชายถึง ๒ คน พลังของเธอก็รุนแรงมากขึ้น ดังตัวอย่างที่ว่า

ไอ้หนุ่มหัวเกรียนหัวเราะ แล้วรีบกระโจนเข้าไปหา “เหยื่อ” ก่อน อย่าง
กระหึ่ม แต่พุ่งเข้าไปยังไม่ทันถึงตัว นั้ทมนก็ตีดนิ้วดังเปาะ ลูกแก้วสีน้ำตาลใส

ลูกวาบ ในจังหวัดเดียวกับที่ร่างสันหัดของไอ้หนักเลงหัวไม้ผงะหงายปลิวออกไป
ราวกับโดนดินที่ไม่เห็นตัวถีบออกมาอย่างแรง

.....แรงอัดที่มองไม่เห็นพุ่งเปรี้ยงเข้าที่ช่องท้องมันเต็มแรง หน้า
หน่วงจนทรุดคุกเข่าลงกับพื้น ลำตัวโค้งงอของชิงด้วยความเจ็บปวด(กึ่งฉัตร,
๒๕๓๘: ๖๗๕)

ในยามที่ต้องการแก้แค้น นั้ทมนพยายามหาช่องทางในการทำร้ายและ
แก้แค้นกฤตย์ จนกระทั่งวันหนึ่งได้โอกาส เธอก็จังกฤตย์ไว้ในห้องเก็บของ ล้อคกุญแจ ทำร้าย
กฤตย์จนบาดเจ็บ ดังนี้

ชายหนุ่มไม่เข้าใจว่าทุกอย่างมันเกิดขึ้นได้อย่างไร การกระทำของ
นั้ทมนที่ได้ตอบเขาเป็นไปอย่างรวดเร็ว รุนแรง และไร้ตัวตน เขาไม่เห็นหล่อน
กระดิกตัวด้วยซ้ำเมื่อรู้สึกถึงแรงปะทะมหาศาลที่พุ่งเข้าใส่หน้าข้างของเขา
ลำเนียงได้แต่ความเจ็บปวดที่โถมเข้าใส่ เสียงกระดูกหักและร่างของตัวเองที่ล้ม
ลงอย่างตั้งตัวไม่ติด(กึ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๗๓๔)

..... ต้องทำให้ได้ ทำให้เขาได้ลิ้มรสกับความเจ็บปวด ... ลึ้นหวัง ... ทุกข์
ทน ... トラบลมหายใจสุดท้ายหลุดออกจากร่าง ทำให้เขารู้สึกเหมือนกับที่หล่อน
เคยได้รับจากเขา ทำให้ได้...ฉันต้องทำให้ได้! (กึ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๑๘๐)

แต่พลังดังกล่าว นั้ทมนก็นำไปใช้ในการคลีคลายคดีฆาตกรรมวรดา
โดยบังคับให้ลินจันทร์ซึ่งเป็นไปพูดสารภาพออกมา ในคำพูดที่เปล่งออกมาปรากฏเป็นเสียงผาณิต
ซึ่งเป็นต้นเหตุทำร้ายวรดาแต่ชาติก่อน และในที่สุดความจริงก็กระจ่าง

จะเห็นได้ว่า นั้ทมนใช้ประโยชน์จากพลังจิตให้เป็นประโยชน์ต่อเธอใน
ทุกๆด้าน ทั้งด้านดีและไม่ดี แต่ในส่วนที่ไม่ดีนั้น กึ่งฉัตรก็ได้เขียนให้มีเหตุผลมารองรับการกระทำ
เหล่านั้น และผู้อ่านก็รู้สึกเห็นใจในชะตากรรมที่นั้ทมนได้รับ จนไม่เห็นว่สิ่งทีนั้ทมนทำเป็น
ข้อเสียที่อภัยให้ไม่ได้หรือไม่มีเหตุผลเสียทีเดียว

จากความเจ้าคิดเจ้าแค้นและพลังพิเศษที่นั้ทมนใช้นี้เอง ทำให้เห็นถึง
ความใจแข็งและรุนแรงที่แฝงอยู่ในบุคลิกของนั้ทมน เพราะชาติก่อนที่เธอเกิดเป็นวรดานั้น เธอถูก
กดขี่ข่มเหง ถูกแก้งอยู่ตลอดเวลา อีกทั้งเวลาตายยังเข้าใจผิดว่าคนรักเป็นคนฆ่า ทำให้เธอเก็บ
ความแค้นและความอาฆาตติดมาถึงชาติใหม่ นี่จึงเป็นเหตุผลที่มารองรับนิสัยและอารมณ์ของ
นั้ทมน ผู้อ่านจึงยังพอยอมรับได้กับข้อเสียส่วนนี้ของตัวเอง

นอกจากความเป็นคนเจ้าคิดเจ้าแค้นแล้ว นัทธมนยังเป็นหญิงสาวที่ใจแข็งและเด็ดเดี่ยว ลองได้ตัดสินใจที่จะทำอะไรแล้ว ก็ต้องทำให้ได้ แม้กระทั่งการทำร้ายคนที่ตนรัก เธอก็มุ่งมั่นที่จะทำให้ได้ แม้ตนเองจะเสียใจมากเพียงใดก็ตาม นิสัยเช่นนี้ เป็นไปดังที่ติสรณ์ เพื่อนสนิทสังเกตเห็นว่า

ติสรณ์สรุป สิ่งที่เขารู้จักนัทธมนแนวๆอย่างหนึ่งก็คือ เห็นหน้าหวานๆ อ่อนๆอย่างนี้ หากลงตั้งใจทำอะไรแล้ว...เกาะติดแน่น เหล็กแข็งแค้ไหน ก็จ้าง นัทธมนไม่ออก! (กึ่งฉัตร, ๒๕๓๘: ๕๗)

ถึงแม้ นัทธมนจะดูโหดร้าย วาจาเชือดเฉือน แต่เธอก็เป็นคนที่รักครอบครัว กตัญญูรู้คุณ รักเพื่อน มีน้ำใจกับเพื่อน รักครอบครัว เรียนหนังสือเก่งมากจนกระทั่งได้ทุน ทำงานเก่ง ตั้งใจทำงาน มีความรับผิดชอบและดูเป็นผู้ใหญ่ และที่สำคัญคือมีความรักที่มั่นคง ต่อภักดิ์ คุณสมบัติภายนอกที่เห็นได้ชัดเหล่านี้ช่วยส่งเสริมให้ความสวยงามที่นัทธมนมียิ่งโดดเด่นยิ่งขึ้น นัทธมนจึงเป็นตัวเอกฝ่ายหญิงที่แสดงให้เห็นถึงทั้งด้านที่ดีและไม่ดี ถึงแม้จะมีด้านที่ไม่ดี แต่ก็ไม่ได้เด่นมากไปกว่าด้านดีที่มีอยู่ โดยด้านที่ไม่ดีนั้น กึ่งฉัตรก็แสดงเหตุผลประกอบเพื่อมารองรับลักษณะที่ไม่ดีนั้นๆ แสดงให้เห็นถึงส่วนดีและส่วนไม่ดีที่มีความสมดุลกัน และท้ายที่สุดแล้ว เมื่อพานพบประสบการณ์หรือเหตุการณ์หลายๆอย่าง ลักษณะที่ไม่ดีเหล่านั้นก็หมดไป จากหญิงสาวที่มีความเจ้าคิดเจ้าแค้นด้วยความเข้าใจผิด ในที่สุดก็ปล่อยวาง ให้อภัย กลายเป็นเพียงหญิงสาวที่คงไว้แต่ลักษณะที่ดีในตอนท้ายเรื่องนั่นเอง

วิมลลิน

วิมลลิน เป็นตัวละครเอกฝ่ายหญิงในเรื่อง **รหัสหัวใจ** มีอาชีพเป็นตำรวจ แต่ดูจากลักษณะภายนอกแล้ว กลับไม่เหมือนตำรวจ กล่าวคือ ลักษณะภายนอกเป็นหญิงสาวที่สวยงามสะอาดตา ผิวคล้ำ ผมสั้นดำสนิท ตาคม รูปร่างดี ท่าทางกระฉับกระเฉงปราดเปรียว ดังที่ว่า

จากนั้นสิ่งที่เขาเห็นคือรองเท้าหุ้มข้ออย่างหนาทำด้วยหนังอย่างดี ถัดไปคือเรียวยาวสวยของผู้หญิงในกระโปรงสุทแต่เข้าสีดำ **สะโพกเล็ก เหวบาง** นิดหนึ่ง ท่อนบนหญิงสาวสวมเสื้อสีเขียวกึ่งๆสุทแขนสั้น **ความเข้มของเสื้อยิ่งขับผิวเข้มให้นวลเนียน.....**และเมื่อเงยหน้าสูงขึ้นไป เขาก็พบกับผู้หญิงที่**สวยงามสะอาด**

ตา ผู้หญิงที่มีดวงตาดำและคมปลาบอย่างที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๑๐)

วิมลนเป็นตำรวจที่มีความสามารถ ทัศนด้านการต่อสู้ มีคุณสมบัติที่ยืนยันได้ เช่น แม่นปืนถึงเกือบ ๙๐ เปอร์เซนต์ ได้ยูโดสายดำ เรียนมวยไทย เป็นต้น ดังที่ว่า

“ยังไงฝากายดาวด้วยนะครับ และอย่าลืมว่าน้องสาวผม ถึงจะเป็นตำรวจ แต่แกก็เป็นผู้หญิง ถึงจะเป็นยูโดสายดำ แต่อย่างอื่นไม่ไหว...” เขาสายหน้าเหมือนอ่อนใจ “ยิงปืนก็พอถูกเป้าไม่มาก... สักแปดสิบเก้าสิบเปอร์เซนต์เท่านั้น มวยไทยก็แย่ ขายายดาวสั้น เลยเตะได้แค่ผ่าหมากไม่ถึงก้านคอเสียที” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๘๕)

วิมลนชอบปฏิบัติงานภาคสนามเป็นประจำ เป็นคนเด็ดขาด เอาจริงเอาจัง มีความมุ่งมั่น และมีความตั้งใจในการทำงานเป็นอย่างมาก เห็นได้จากยอมนำตนเองไปเสี่ยงอันตราย โดยการปลอมตัวเข้าไปใกล้ชิดกับผู้ค้ายาเสพติดที่ตำรวจกำลังติดตาม และปลอมตัวได้อย่างสมบูรณ์แบบ ไม่มีใครจับได้ จนกลับมาอย่างปลอดภัย

ชีวิตในวัยเด็ก วิมลนเป็นเด็กสลัม พ่อแม่ไม่ได้ดูแลเอาใจใส่ เธอจึงหาเลี้ยงชีพด้วยการเป็นเด็กขโมยรถมาก่อน ถูกจับหลายครั้งจนเป็นที่เรียกขานว่าเด็กขี้คุก นอกจากนี้ยังมีพฤติกรรมร้ายกาจมาก แสดงความเกรี้ยวใส่ตำรวจหลายครั้ง จนได้รับฉายาว่า “นั่งมดตะนอย” ต่อมาด้วยความน่าสนใจในตัวเด็กมดตะนอย วิชาดาภรรยา นายตำรวจนำเธอมาเลี้ยงด้วยความสงสารและซัดเกลานิสัย ให้การศึกษา การอบรมสั่งสอน ให้ความอบอุ่นและความรัก ความเอาใจใส่ จนเติบโตมาเป็นคนดีมีความสามารถ ดังที่พล.ต.อ.สุรินทร์ กล่าวไว้ ดังนี้

บิดาบุญธรรมไม่สนใจว่าเด็กมดตะนอยมีชาติตระกูลหรือมีประวัติร้ายกาจแค่ไหน เขาเชื่อว่าเนื้อในของเด็กตัวร้ายนั้นยังมีค่า มีความดีอยู่บ้าง จึงยอมให้ภรรยานำมาชุบเลี้ยงเทียมลูก โดยไม่สนใจคำคัดค้านของญาติหรือเพื่อนฝูง พี่ชายบุญธรรมทั้งสามก็คิดเหมือนบิดา ดังนั้นเด็กมดตะนอยจึงกลายเป็นหนูดาวได้อย่างเชื่อมั่น (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๓๓๐)

ด้วยประสบการณ์เหล่านี้ วิมลจินจึงเปลี่ยนนิสัยและบุคลิกได้เป็นส่วนใหญ่ เธอรักครอบครัวแม้จะเป็นเพียงครอบครัวบุญธรรม และมีความกตัญญูรู้คุณสม่ำเสมอ เมื่อมีอาชีพเป็นตำรวจ เธอจึงหวงใช้ความรู้ความเชี่ยวชาญในวัยเด็ก เช่น การสะเดาะกลอน การใช้กุญแจผี มาใช้ในงานตำรวจ โดยเธอสามารถสะเดาะกลอนห้องลับที่เป็นแหล่งผลิตยาเสพติดของนายประยุทธ์ได้

วิมลจินเป็นคนที่มีความรอบคอบและช่างสังเกต ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ดีที่ตำรวจควรมี ดังจะเห็นได้จากหลายสถานการณ์ เช่น เธอสังเกตเห็นยามที่แอบอยู่ตรงหอคอย หรือ การที่เธอสังเกตเห็นรถที่ขับตามอาตมันมา ดังนี้

...และเพราะมีสมาธิมากขึ้น ตำรวจสาวจึงมีความสังเกตสังกามากขึ้น หญิงสาวมองกระจกข้าง สะดุดตาที่บรรดากระบะสีดำที่แล่นตามหลังมาในระยะที่ห่างกันพอสมควร คนในรถไม่ใช่คนอื่นไกล...สองชายที่หน้าตาสะดุดตาตำรวจนั่นเอง หลังจากนั้นทุกๆห้านาที หล่อก็มองหารถกระบะสีดำ ไม่นานก็แน่ใจ (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๒๘๒)

ในด้านชีวิตส่วนตัว วิมลจินเป็นคนเงียบๆ เก็บอารมณ์ความรู้สึกตั้งแต่เด็ก เนื่องจากมีปมด้อยที่ประวัติสมัยเด็กของตนไม่ดี เลยทำให้กลายเป็นคนเก็บกด ดังที่ว่า

... ตั้งแต่เล็ก ไม่ว่าจะป็นนั่งมดตะนอยหรือหนูดาว หล่อก็เก็บงำความคิดความรู้สึกทุกอย่างอยู่กับตัว ไม่เคยคิดจะเปิดเผยให้ใครรู้ ไม่ต้องการใครมาร่วมแบ่งปันอารมณ์และความรู้สึก... (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๒๕๒)

ยิ่งเมื่อถูกเทพไทคนรักทิ้งไป เพียงเพราะอดีตในวัยเด็กของเธอ ยิ่งทำให้วิมลจินเก็บความรู้สึกมากขึ้น กลับปฏิเสธชายหนุ่มที่เข้ามาในชีวิต จนกระทั่งรหัทสามารถพิสูจน์ให้เห็นรักแท้และชี้แนะให้เธอเห็นคุณค่าของตนเอง เธอจึงได้สติกลับคืนมา ดังที่ว่า

ค่าของหล่อกอยู่ที่ตัวหล่อน อยู่ที่ความดีที่มาจากกายและใจ ไม่ใช่อยู่ที่ตำแหน่งหน้าที่การงาน ไม่ใช่อยู่ที่การมองจากคนรอบตัว แต่อยู่ที่หล่อนมองตัวเองว่ามีค่าอย่างไรต่างหาก (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๔๔๔)

จะเห็นได้ว่า วิมลเป็นตัวละครเอกที่มีการปรับเปลี่ยนความคิดหรือทัศนคติหลังจากผ่านประสบการณ์หรือเหตุการณ์อันหลากหลายมาแล้ว และยังมีคุณสมบัติของหญิงที่กล้า เก่ง สวย ฉลาด มีความสามารถอยู่อย่างเพียบพร้อม คุณสมบัติเหล่านี้ถูกนำมาใช้ในงานสืบสวนสอบสวนได้อย่างเด่นชัด ทั้งการใช้ความสวยหลอกให้อาตมันหลง การใช้ความฉลาดในการปลอมตัวและสืบค้นความจริง ใช้ความเก่งในด้านการต่อสู้ทำให้เอาตัวรอดออกมาได้ นับได้ว่าวิมลเป็นตัวละครในฝันที่เป็นแบบฉบับของหญิงยุคใหม่เลยทีเดียว

มีคณา

มีคณา เป็นตัวละครเอกฝ่ายหญิงในเรื่อง *ฟ้ากระจ่างดาว* เธอมีอาชีพเป็นนักข่าวสายอาชญากรรม ซึ่งดูขัดกับลักษณะรูปร่างหน้าตาภายนอกของมีคณาเป็นอย่างมาก เพราะลักษณะภายนอกของเธอนั้น เป็นดังที่เพื่อนร่วมงานกล่าวว่า สวยราวกับนางในวรรณคดีไทยอย่างนางบุษบา ดังที่ว่า

มีคณาเดินกลับมา นั่งที่โต๊ะทำงานของตัวเอง ทำทางหล่อนนุ่มนวล แต่มีความทะมัดทะแมงแฝงอยู่ในตัว หญิงสาวเป็นผู้หญิงรูปร่างมาตรฐาน แม้จะสูงปานกลาง ไม่ใช่ชะลูดบางเหมือนหุ่นนางแบบ แต่เรือนร่างของมีคณาก็มีเสน่ห์น่าจับตามอง

..... ลักษณะของมีคณาเหมือนอย่างที่หนุ่มๆชื่นชมกันจริงๆ หญิงสาวมีใบหน้าที่รูปไข่เรียวยาวเหมาะเจาะกับเรือนผมหยักศกสีดำสนิทที่ยาวระบ่าลงมาเล็กน้อย ดวงตาสีเดียวกับเรือนผมกลมใหญ่แฝงรอยเศร้าชวนค้นหา คิ้วเรียวโค้งตามรูปตา จมูกโด่ง และริมฝีปากเต็มอím ที่สำคัญคือหล่อนมีผิวสะอาดที่เกลี้ยงเกลาราวผิวเด็ก(กิ่งฉัตร, ๒๕๔๘: ๓)

ลักษณะนิสัยท่าทางภายนอกของมีคณา ดูเป็นหญิงสาวที่เรียบร้อย นิ่งเงียบ ไม่เอะอะโวยวายโผงผางเหมือนกับเพื่อนสนิทอย่างสาระวาริ ยกเว้นแต่ในเวลาที่บางจังหวะมีเรื่องอะไรมากระตุ้นเลือดนักสู้ ดังตัวอย่างที่ว่า

หญิงสาวลอบถอนใจอย่างรำคาญ ถ้าไม่มีเหตุการณ์มากระตุ้นให้เลือดนักสู้แล่นพลา้นเหมือนเมื่อเช้า นิสัยมีคณา ก็เป็นอย่างนี้...ไม่ค่อยยุ่งกับใคร พูดน้อย เก็บงำทั้งความคิดและความรู้สึกเงิบเงียบ (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๕๒)

แม้จะดูเป็นคนนิ่งเฉย หากแต่ภายในจิตใจ มีคนมากลับเป็นหญิงสาวที่เข้มแข็งเด็ดเดี่ยว แม้จะต้องเสนอข่าวที่ชวนให้รันทดหดหูใจ และตอกย้ำสะกิดแผลเก่าในอดีตอยู่เสมอ เพราะมีคณานิยมด้อยกับเรื่องของโสเภณีและการทารุณกรรม แม้จะมีความกดดันและเจ็บปวด แต่มีคณาก็เลือกที่จะนำเสนอข่าวเรื่องโสเภณีและการทารุณกรรมออกไปสู่สังคม ให้ภายนอกได้รับรู้ ดังที่ว่า

“ฉันไม่ชอบเวลาเจอเรื่องของเด็กหรือผู้หญิงที่ถูกทารุณกรรม ไม่ชอบเรื่องเด็กสาวที่ถูกขังอยู่ในช่องหรือถูกบังคับให้ขายตัว แต่ฉันชอบที่จะนำเสนอมันออกไปให้สังคมรู้ค่ะ ฉันอยากที่จะเห็นสังคมเปลี่ยนแปลงไปเพราะข่าวที่ฉันนำเสนอ” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๑๗๙)

นอกจากความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวแล้ว มีคณายังมีอุดมการณ์ในการทำงานมาก เธอมีความมุ่งมั่นต้องการที่จะตีแผ่เรื่องราวของขบวนการค้าโสเภณี ดังตัวอย่างที่ว่า

ทุกวันที่ต้องเผชิญกับด้านมืดเลวร้ายของสังคม หญิงสาวต้องเพียรถักทอเกราะเหล็กขึ้นมาห่อหุ้มความเปราะบางของหัวใจและความรู้สึกของตัวเองไว้ ต้องทำใจให้วางเฉย ไม่เจ็บร้อนเดือดดาลไปกับเรื่องราวที่รับรู้ เตือนตัวเองเสมอว่า ถ้าหล่อนทำใจไม่ได้ เสนอข่าวออกไปไม่ได้ คนอีกมากก็ไม่มีทางได้รับรู้เรื่องราวเหล่านี้ ถ้าจะพยายามทำให้สังคมนี้ดีขึ้น ข้อมูลที่ถูกต้องถึงแก่น เป็นทางเดียวที่จะกระตุ้นให้คนหันมาสนใจ หันมารับรู้... (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๕๑)

..... “คุ้มค่ะ เพราะฉันไม่ได้แค้นงานข่าว แต่ลูกสาวหลานสาวบ้านนี้เมืองนี้จะปลอดภัยขึ้น ฉันจะแฉเรื่องราวและกลยุทธ์หลอกลวงของคนพวกนี้ ข่าวของฉันจะไม่ใช่แค่หมาเฝ้าบ้าน แต่จะเป็นหมาโทรโข่งที่เห่าเตือนให้ผู้คนรู้ว่า มีอะไรเกิดขึ้นบ้างรอบตัวเขา” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๓๒๖)

ในด้านของการทำงานนั้น มีคณาเป็นคนที่ตั้งใจทำงานมาก กล้าเข้าไปเผชิญสถานการณ์อันตราย กล้าเสี่ยงเพื่อให้ได้งานออกมาตี ทำงานเก่ง ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่ดีที่เธอมีมาตั้งแต่สมัยเรียนมหาวิทยาลัย ดังตัวอย่างที่ว่า

“มีคิดแล้วค่ะ แต่มีอยากเสี่ยง พี่บัวก็ทราบ สังคมไทยมองปัญหานี้เล็กกว่าความเป็นจริง คนส่วนใหญ่รับรู้ปัญหา สงสารเด็กสงสารผู้หญิง แต่เดี๋ยวก็นี่

เรื่องใหม่มาให้ลืมนะ มีอยาก...อยากนะคะ ให้คนอ่านสะดุดตาข่าวของมี แล้วรู้สึก
 ผังใจกับสิ่งที่เขาได้รับรู้ ไม่ใช่อ่านข่าวแล้วผ่านเลยไป มีอยากซื้อคอนอ่าน ถ้าใช้
 วิธีตามหลังตำรวจ มีคงทำอะไรไม่ได้มาก นอกจากเสนอภาพที่เห็นไปแทนๆ”
 (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๓๑๑)

แม้แต่ในสถานการณ์ที่ถูกเงินและอันตราย ช่วงเวลาที่วิกฤต แม้จะมีความ
 กลัวแฝงอยู่ มีคนก็ยังสวมวิญญาณของการเป็นนักข่าว ไล่ตามทำข่าวจนสามารถนำภาพที่ถ่าย
 มาเป็นพยานหลักฐานในการยืนยันการกระทำผิดของคนร้ายได้ ดังที่ว่า

ท่ามกลางเสียงปืนคือเสียงร้องด้วยความตกใจ เสียงตะโกน เสียงยอมแพ้
 เป็นภาษาอังกฤษ นักข่าวสาวไม่เคยประสบภาวะระทึกขวัญเช่นนี้มาก่อน หัวใจ
 หลอนเต้นโครมคราม มือไม้อ่อน หากเพียงอดีตใจเดียวหลอนก็ฮึด ยกกล้องขึ้นแล้ว
 พยายามกดชัตเตอร์ไล่ไปตามเสียงที่เกิดขึ้น(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๑๘๑)

ความเป็นคนจริงจังและตั้งใจทำงาน จนถึงขนาดกล้าเสี่ยงเอาตัวเองเข้า
 ไปเป็นเหยื่อล่อของมีคณานั้น เห็นได้ชัดจากภารกิจที่เธอยอมปลอมตัวเข้าไปเป็นนักศึกษาสาวที่
 ถูกนางจินดาหลอกไปขายตัว โดยไม่บอกիրณยซึ่งเป็นตำรวจ

ในด้านชีวิตส่วนตัว มีคณามีปมด้อยเรื่องสังคมที่บ้านเกิด ซึ่งเป็นสังคม
 ชาวเหนือที่นิยมขายลูกสาวไปเป็นโสเภณี มีปมด้อยเรื่องการทารุณกรรมและตัวเธอก็เกือบถูก
 ขาย ทำให้มีคณาชอบนำเสนอข่าวเกี่ยวกับการทารุณกรรมและเรื่องของโสเภณี เพราะเธอมีอดีตที่
 ขมขื่นกับเรื่องเหล่านี้ พ่อเลี้ยงและน้องชายถือตัวเป็นใหญ่ ทำร้ายเพศหญิงที่อาศัยอยู่ในบ้านไม่ว่า
 จะเป็นภรรยาหรือเป็นแม่ และมีความคิดผิดๆในการส่งลูกสาวไปเป็นโสเภณีว่าเป็นการกตัญญู
 รู้คุณ เพราะนำเงินส่งมาให้ที่บ้านใช้ได้อย่างเหลือเฟือ ด้วยปมด้อยนี้เอง มีคณาจึงสร้างกำแพงปิด
 กั้นใจตนเอง ปมเก็บกดในใจนี้ ส่งผลให้มีคณาเกลียดเพศชาย ปิดกั้นตนเองจากเพศตรงข้ามมา
 โดยตลอด เห็นได้จากการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้ชายว่า

..... วูบหนึ่งที่มีคณาคิดว่าผู้ชายคนนี้ยิ้มสวย รอยยิ้มเขาเรียบง่าย สบาย
 ตา ดูแล้วไม่มีพิษภัยอะไร หากวูบถัดมานักข่าวสาวก็ปิดความคิดนั้นทิ้ง ตลกน่า
 ... ผู้ชายนะหรือจะไม่มีพิษภัยอะไร เท่าที่เห็น เท่าที่พบ หลอนเจอแต่พิษร้าย
 ที่เหมือนหนามแหลมของเพศตรงข้ามทั้งสิ้น(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๕๔)

..... ความเกลียดชังในเพศตรงข้ามเป็นเหมือนรากหญ้าที่ซ่อนใต้
 เต็มหัวใจ ขึ้นปกคลุมจนทั่ว ดั่งตรงนี้ทั้ง รากที่เหลือค้ำก็ขึ้นปกคลุมใหม่อย่าง
 รวดเร็ว ยากที่จะกำจัด ดังนั้นเมื่อเขาเปิดเผยมา สิ่งเดียวที่หล่อนทำได้คือการนั่ง
 (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๑๙๘)

ปมปัญหาที่เก็บกอดนี้ ส่งผลให้มีคณาต้องต่อสู้เพื่อผู้หญิงและต่อต้าน
 ผู้ชาย ทำให้ต่อมาเกิดปัญหาขัดแย้งกับสันติหลานชาย ที่เติบโตมาในสังคมและค่านิยมที่ผู้ชาย
 เป็นใหญ่ สุขสบาย เมื่อมีคณาซึ่งเป็นตัวแทนของความคิดแบบใหม่ ที่หญิงชายมีความเท่าเทียมกัน
 กับสันติซึ่งเป็นตัวแทนของผู้ชายที่มีความคิดแบบเก่าที่ชายเป็นใหญ่มาพบกัน ทำให้เกิดความ
 ขัดแย้งในที่สุด

เมื่อมีคณาได้ผ่านพบเรื่องราวอันเสียงภัยอันตรายและหิรัณย์ได้เข้ามา
 ดำเนินการสืบสวนสอบสวนร่วมกันตลอดเวลา ทำให้ทั้งสองได้ใกล้ชิดกัน แม้กระทั่งหน้าที่ที่เสียง
 อันตรายที่สุดในชีวิต หิรัณย์สามารถพิสูจน์ความรักความจริงใจที่มีต่อเธอได้

ในขณะที่เรื่องดำเนินไปนั้น หิรัณย์ได้เข้ามาเป็นแบบอย่างของผู้ชายที่ดี
 ให้แก่สันติ เขาเป็นต้นเหตุทำให้มีคณาและสันติต่างเปิดใจซึ่งกันและกัน และมีความเข้าใจที่ดีต่อกัน
 เห็นได้จากมีคณาเปลี่ยนทัศนคติ ดังที่มีคณาได้บอกกับป้ามันสินของเธอที่อยู่ต่างประเทศ ดัง
 ที่ว่า

..... ตัวมีเองก็รู้สึกได้พัฒนาไปกับหลานด้วย มีสอนอะไรหลานหลาย
 อย่างและดีก็สอนอะไรมีหลายอย่าง ดีทำให้มีรู้จักเปิดใจให้กว้าง เรียนรู้ว่า ถ้า
 อยากให้ใครเคารพนับถือเรา เราต้องเคารพและนับถือเขาก่อน (ไม่ว่าคนคนนั้นจะ
 เป็นเด็กก็ตาม) ดีทำให้มีรู้ว่า เมล็ดพันธุ์ที่เกิดจากต้นพันธุ์ไม่ดีนั้น ไม่จำเป็นต้องโต
 ขึ้นมาแคะแกร็นเสมอไป ถ้าเราพุ่มพุกอย่างดี รดน้ำพรวนดินให้ปุ๋ยที่ถูกต้อง ไม้
 พันธุ์นั้นก็พอจะออกดอกออกผลให้ชื่นใจได้บ้าง(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๔๓๒)

จะเห็นได้ว่ามีคณามีบุคลิกที่ขัดแย้งกันในตัวเอง กล่าวคือ โดยอาชีพ เธอ
 ต้องเป็นคนที่เปิดเผยข้อมูลหลายอย่างให้กระจ่าง เพราะเป็นนักข่าว ในขณะที่เดียวกันก็เป็นคนที่
 ปกปิดอยู่ในตัวเองในเรื่องของประวัติส่วนตัว นอกจากนี้มีคณายังเป็นหญิงสาวที่อ่อนน้อมแข็งใน
 ทั้งนี้เพราะเธอผ่านพบประสบการณ์อันเลวร้ายมาตั้งแต่วัยเด็ก เธอจึงกล้าเผชิญสถานการณ์
 อันตราย กล้าเสี่ยงตีแผ่เรื่องราวของโสเภณี อันเป็นปมในอดีตที่เจ็บปวด เพื่อให้งานของเธอมี
 คุณค่าต่อสังคมอย่างแท้จริง และเมื่อเธอผ่านประสบการณ์อันมากมายหลากหลาย เธอจึง

ปรับเปลี่ยนความคิดและทัศนคติได้ในที่สุด นับว่ามีคนมาเป็นตัวละครที่มีความน่าสนใจเป็นอย่างมาก

๓.๒.๑.๑.๒ ตัวละครฝ่ายปฏิปักษ์

ตัวละครฝ่ายปฏิปักษ์ (antagonist) เป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในเรื่องเช่นเดียวกัน แต่จะเป็นตัวละครฝ่ายตรงข้ามกับตัวเอก กล่าวคือ ตัวละครฝ่ายปฏิปักษ์จะเป็นตัวละครที่สร้างความขัดแย้งหรือเป็นอุปสรรคให้แก่ตัวเอก โดยที่ตัวละครฝ่ายปฏิปักษ์อาจมีความประสงค์ในสิ่งเดียวกับตัวเอกหรืออาจไม่พอใจสิ่งที่ตัวเอกประสงค์ จนต้องพยายามที่จะขัดขวางความต้องการของตัวเอก หรือแม้กระทั่งอาจมีความคิดเห็นที่ต่างกับตัวเอกจนก่อให้เกิดความขัดแย้งก็เป็นได้ กลวิธีอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้อ่านไม่เข้าข้างตัวละครฝ่ายปฏิปักษ์ก็คือ การทำให้ตัวละครฝ่ายปฏิปักษ์มีลักษณะค้ำอกกว่าพระเอกหรือนางเอก (ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๔๕: ๒๗)

ยังมีตัวละครปฏิปักษ์อีกหลายตัวที่มีบทบาทในการสร้างมปัญหาที่ขัดแย้งกับตัวเอกทั้งในด้านอาชญากรรม หน้าที่การงานหรือด้านความรัก เช่น ปณิดา จากด้วยแรงอธิษฐาน ที่เป็นคู่แข่งทางด้านความรักกับนัทธมนตัวเอกฝ่ายหญิงของเรื่อง หรือ สุณิสา จากแกระอรรัก ที่เป็นคู่แข่งในด้านการทำงานกับชมเดือนมาตั้งแต่เริ่มเรื่องจนจบเรื่อง หรือ อาตมัน จากรหัสหัวใจ ที่เป็นคู่แข่งด้านความรักกับรัทและยังเป็นผู้บงการด้านการค้ายาเสพติดรายใหญ่อีกด้วย

ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร ผู้วิจัยจะยกตัวอย่างที่น่าสนใจเพียงบางตัวที่มีลักษณะและบทบาทเด่นเป็นพิเศษเท่านั้น ดังนี้

รุ่งรดี

รุ่งรดีเป็นตัวละครฝ่ายปฏิปักษ์ในเรื่อง ลางลิขิต กึ่งฉัตรสร้างให้รุ่งรดีมีบุคลิกภายนอกเป็นหญิงสาวสวยแบบบาง น่ารัก นุ่มนวล รักลูก เอาใจใส่ลูก ดูภายนอกเรียบร้อย อ่อนหวาน อ่อนโยน รุ่งรดีเป็นคนที่ม่บุคลิกซ่อนเร้นอย่างแนบเนียน ถ้าดูจากลักษณะหรือพฤติกรรมภายนอกแล้ว ไม่สามารถบอกความคิดที่ซ่อนอยู่ภายในจิตใจได้ ลักษณะของรุ่งรดี กึ่งฉัตรได้บรรยายไว้ว่า

หล่อนเป็นคนตัวเล็ก แม้จะเพ็งเป็นแม่ลูกอ่อน แต่ร่างกายยังคงแบบบาง ไบหน้าเรียว ดวงตาโตและติดไปทางโคนนิดๆ ผมสีดำยาวและหยิกเป็นลอนใหญ่ ถูกปล่อยลงมาถึงกลางหลัง(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๙๓)

บุคลิกภายในของรุ่งรติดูเป็นหญิงสาวที่เจี๊ยบๆ เรียบร้อย หัวอ่อน เชื่อฟัง
สามี เชื่อฟังผู้ใหญ่ ดังที่นางศรีบรณแม่ของศิริวิทย์ผู้เป็นสามียังออกปาก ดังตัวอย่างว่า

“แม่รุ่งออกนิสัยดี เคารพผู้ใหญ่ นอบน้อม เรียบร้อยน่ารักจะตายไป”
(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๔๔๖)

นอกจากนี้ รุ่งรติยังแสดงตนเป็นคนมีน้ำใจ เอาใจใส่ต่อแขกที่มาพัก ด้วยการเอาผ้าพันแผลและยาทาไปฝากวรินทร์ เมื่อวรินทร์ตกม้า ดังที่ว่า

“..... ถ้าคุณอุ้มไม่อยากไปหาหมอก็ก็น่าจะพันรัดข้อเท้าไว้หน่อย
นะคะ ข้อเท้าจะได้ไม่ขยับมาก นี่คะรุ่งเอามาพร้อมเลยทั้งยางยืดทั้งยา หลอดนี้ดี
มากเลยนะคะ แก่เคล็ดขัดยอก ให้รุ่งทำให้ นะคะคุณอุ้ม...” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓:
๑๕๓)

รุ่งรติเป็นคนที่ชอบขี่ม้า วาดรูป และมีผลงานรูปวาดไว้มาก มีอารมณ์
ศิลปิน ซึ่งเป็นงานอดิเรกที่ดูดี น่าชื่นชม น่าชื่นชม วรินทร์และศิริวิทย์จึงดูเข้ากันได้ดีกับรุ่งรติ
เพราะวรินทร์ชอบขี่ม้า ในขณะที่ศิริวิทย์ชอบวาดรูป

ในด้านชีวิตส่วนตัวนั้น เมื่อรุ่งรติหมดที่พึ่งทางครอบครัว รุ่งรติจึงมา
แต่งงานกับศิริวิทย์เพราะเขามีฐานะดี ครั้นต่อมาเธอยังไม่มีลูกอันเป็นเงื่อนไขที่จะทำให้ไม่ได้รับ
ทรัพย์สินสมบัติ รุ่งรติจึงต้องลอบมีความสัมพันธ์กับอินเพื่อให้มีลูกเป็นทายาทสืบมรดก

เมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่น รุ่งรติจึงเก็บงำความรู้สึกและอารมณ์เอาไว้ หากแต่
เมื่ออยู่ตามลำพังกับคนรับใช้ใกล้ชิดทั้งสองตามลำพัง รุ่งรติจะแสดงกิริยาหรือวาทะที่รุนแรงตั้งใจ
คิด ดังตัวอย่างที่ว่า

..... ดวงตาเบิกกว้าง ตัวสั่นน้อยๆ สองมือกอดอกไว้แน่นราวเพื่อ
คุมอารมณ์ไว้ รุ่งรติมักมีกิริยาเช่นนี้เสมอยามที่โกรธ...คืบคั้น...หรือหวาดกลัว
..... (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๒๐๙)

..... “แม่เอ็งจะพูดให้มันได้อะไรขึ้นมา...หา... แม่เอ็งก็รู้ว่ารุ่งไม่ได้เลือก
มันไม่มีทางเลือก พี่ใหญ่เคยมองรุ่งที่ไหน แล้วถ้าจะเล่นตัวมัวรอคนโน้นคนนี้ มี
หวังได้ออดตาย และถ้าตอนนั้นรุ่งไม่แต่งงานกับคุณเล็ก...ตอนนี้ที่ทุกหัวนอน

จะมีหรือเปล่านั้นไม่รู้ แล้วแม่อิมยังจะมาพูด...มาพูดต่อกย้ำอะไรอีก...” (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๓๘๒)

ถึงแม้ว่ารุ่งรติจะเก็บงำความรู้สึกที่กดตันได้ดีเป็นส่วนใหญ่ แต่เมื่อรุ่งรติได้วาดภาพ อารมณ์ความรู้สึกที่รุนแรงก็แสดงออกมาในภาพ ทำให้ภาพตรงข้ามกับบุคลิก ดังที่อศิราภได้วิเคราะห์ไว้ดังนี้

อย่างภาพแรกเป็นภาพไม้ใหญ่ที่กำลังถูกลมแรงกระหน่ำ ใบไม้สีเขียวเข้มถูแรงตามลมไม่พลิ้วไหว แต่เหมือนลำต้นกำลังจะหักโค่นลง ท้องฟ้าที่ลงสีดำแดงและน้ำเงินจำกัดกันเป็นชั้น แสดงให้เห็นถึงความปั่นป่วนของบรรยากาศ ส่วนนอกเหนือจากนั้น แสดงให้เห็นถึงความเค้งคว้างของสรรพสิ่งที่ถูกลมหอบให้หมุนวน

“ภาพคุณรุ่งสวยนะคะ ดีมากเลย แต่ลักษณะโทนภาพดูแล้วไม่คิดคะว่าจะ เป็นผีมือคุณรุ่ง...มันให้อารมณ์ที่รุนแรงคะ สีแรง การลงแปรงก็แรง เหมือนกับ...เหมือนศิลปินที่มีแรงกดตันมาก ๆ หรืออารมณ์ร้อนมาก ๆ พอลงมือเขียนก็เหมือนกับการยิงปืนโป้งออกมาเลยนะคะ งานถึงได้มีลักษณะนี้” (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๑๘๗)

แม้แต่ติณณภพเอง เมื่อพบรุ่งรติในครั้งแรกก็ไม่ได้สงสัยเธอ หากแต่เมื่อเขาสืบเรื่องราวมากขึ้น ติณณภพก็เป็นคนแรกที่สามารถสังเกตเห็นความกดตันในจิตใจของรุ่งรติได้ ดังตัวอย่างที่ว่า

..... เห็นอะไรมากไปกว่าที่หญิงสาว “แสดง” ออกมา เขาเห็นความวิตก ... ความหวาดหวั่นในแววตาซึ่งเป็นส่วนเดียวที่ซ่อนเร้นไม่มีดี
..... ด้วยคิดว่าหญิงร่างบอบบาง อ่อนหวาน แกมยังเป็นแม่ลูกอ่อน คงไม่รู้เห็นอะไรกับเรื่องของอิฐิน ไม่เคยเอะใจเลยว่า ร่างบางๆนี้แหละอาจจะเป็นชนวนก่อปัญหาทั้งหมด(กิ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๒๗๔)

แม้แต่ศิริสิทธิ์ ซึ่งเป็นคนในครอบครัวเองก็ยังคงดูไม่ออก และไม่สงสัยรุ่งรติเลยจนกระทั่งเรื่องราวคดีอาชญากรรมคลี่คลาย ดังที่ว่า

“เขาขาดความรักมาตั้งแต่เล็ก ชีวิตเหมือนต้องต่อสู้ด้วยตัวเองตลอด มีแต่ความต้องการ มีแต่ความทะเยอทะยานไขว่คว้า แต่รุ่งแก่งเรื่องซ่อนความรู้สึกของเขา พวกเราที่อยู่กับเขามาหลายปีถึงไม่รู้เลย ไม่รู้ว่ารุ่งจะเป็นไปได้ถึงขนาดนี้” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๔๔๒)

ในท้ายที่สุดแล้ว เมื่อถึงนาฬิกาฤดู รุ่งรติก็ได้แสดงอารมณ์ออกมาอย่างเปิดเผย โดยไม่ปิดบัง ต่อหน้าผู้คนที่เกี่ยวข้องมากมายในตอนท้ายเรื่อง ดังตัวอย่างที่ว่า

“หยุดอยู่ตรงนั้นแหละคุณภพ อย่าเข้ามาใกล้ ฉันยังคุณจริงๆ” สุ่มเสียงของหล่อนเหยียดเอาจริง ไม่หลงเหลือรอยของสตรีผู้อ่อนหวานไว้เลย “ฉันจะยิงคุณให้เหมือนหมา โทษฐานที่แสนัก เรื่องทุกอย่างมันน่าจะจบไปตั้งหลายเดือนก่อนแล้ว ถ้าพวกคุณไม่มาขุดมาคุ้ย” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๔๒๑)

จะเห็นได้ว่า รุ่งรติเป็นคนที่มีสองบุคลิก ภายนอกเป็นหญิงสาวเรียบร้อย อ่อนโยน เป็นแม่ที่ดี ภรรยาที่ดี ลูกสะใภ้ที่ดี แต่ภายในกลับเป็นหญิงสาวที่มีอารมณ์เคียดแค้นรุนแรง มีความกดดันและมีปมในใจเก็บไว้ ซ่อนความเลวร้ายไว้และจะระเบิดในบางครั้ง หากแต่เมื่อเรื่องดำเนินไปเรื่อยๆ กึ่งฉัตรได้สร้างให้ผู้อ่านรู้ว่ารุ่งรติเป็นคนที่มีความรุนแรง ความที่เป็นคนที่มีสองบุคลิกก็สร้างอุปสรรคในการสืบค้นให้มีความยากมากยิ่งขึ้น เพราะรุ่งรติมีไซคนร์ร้ายที่แสดงลักษณะของผู้ร้ายออกมาอย่างเปิดเผย โฉงแจ้ง นอกจากนี้แล้วรุ่งรติยังเป็นตัวละครปฏิบัติที่ไม่พอใจสิ่งที่ตัวละครเอกประสงค์ นั่นคือ การรู้ตัวผู้ร้ายที่ฆ่าอธิน เธอจึงต้องขัดขวางความต้องการของตัวละครเอกและเพื่อผลประโยชน์ของตัวเองด้วยนั่นเอง

ไอริน

ไอริน เป็นตัวละครปฏิบัติในเรื่อง **สิบลับรหัสรัก** มีลักษณะพิเศษคือรูปร่างหน้าตาภายนอกเป็นเด็กลูกครึ่ง อายุไม่เกินห้าหรือหกขวบ หน้าตาน่ารัก ดังที่อนนต์เห็นครั้งแรกก็เกิดความเอ็นดู ดังข้อความที่ว่า

ใบหน้ากลมผ่องของเด็กวัยห้าหรือหกขวบยากจะบอกโผล่เข้ามา หนูน้อยก็เหมือนนิโคลัส คือเป็นลูกผสมระหว่างตะวันออกกับตะวันตก แม้ไม่มีเค้าของบิดา แต่ก็จัดว่าเป็นเด็กน่ารักเหมือนตุ๊กตา ผมสีน้ำตาลแกมทองยาวถึงกลางหลัง

ดวงตาสีน้ำตาลใส จมูกโด่ง ปากบาง แก้มกลม ผิวขาวอมชมพู...ผ่องที่เดียวยาม
เมื่อสวมเสื้อสีส้มแดง(กิ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๑๔๗)

นอกจากจะมีหน้าตาที่น่ารักน่าเอ็นดูแล้ว ไอรีนยังแสดงนิสัยแบบเด็ก ๆ
น่ารัก จนทำให้อนนตเกิดความเป็นอยู่เป็นอย่างมากด้วย ดังที่ว่า

..... อนนตถาม ไอรีนพยักหน้า แล้วอ้าสองแขนออกเหมือนจะให้อุ้ม.....
หากคนถูกขอไม่ลังเล รูปร่างขนาดเขาอุ้มเด็กเล็กได้สบาย วินาทีเดียวร่างของ
เด็กหญิงจึงลอยไปอยู่ในอ้อมแขนเขา ไอรีนหัวเราะคิกขอบใจ..... (กิ่งฉัตร,
๒๕๔๓: ๑๗๔)

เนื่องจากไอรีนเป็นลูกนิโคลัสผู้นำลัทธิ ไอรีนจึงอยู่ในฐานะของลูกผู้นำ
ทำให้เป็นเด็กที่เอาแต่ใจ จะทำอะไรก็ไม่มีใครว่า ดังตอนที่ไอรีนว่าพรรณรายอย่างไม่เกรงใจว่า

“เสือก ไม่ได้พูดด้วย อย่าสอดนะ” (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๓๐๕)

..... “เฮ้ย...ไม่ใช่เรื่องตัวเองเสียหน่อย จะมาเสือกด้วยทำไม ไปนะ ไปให้
พ้นหน้าพ้นตาเลย นึกว่าตัวเองเป็นใครถึงมาห้าม แค่แม่บ้านวิหาร คอยเป็นคุณ
แม่วิหารแล้วค่อยมาห้าม ไปไป...ยายแก่น่าเปื้อน ไม่รู้ตัวหรือว่าเขาเตรียมจะ
ปลดระวางตัวเองแล้ว...” (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๓๗๑)

นอกจากความเป็นเด็กดื้อ เอาแต่ใจ ชอบแกล้งคนอื่นแล้ว ไอรีนยังเป็น
คนที่ปากจัดมาก พูดจาหยาบคาย และพูดตรง ความปากจัดของไอรีนแสดงออกมาอยู่หลายครั้ง
เช่น ตอนที่ไอรีนว่าธัญรดาเมื่อธัญรดาไม่สบายจนอนนตต้องไปดูแล ดังที่ว่า

“ไอไม่ใช่คนอ่อนแอ ไม่ใช่แค่เป็นลมก็ทำเหมือนอาการหนักพะงาบ ๆ ลูก
ไม่ขึ้น อย่างนี้ไม่เรียกว่าไม่สบายหรอก เขาเรียกว่าทำเสด็จอ่อนผิว” (กิ่งฉัตร,
๒๕๔๓: ๓๐๓)

ไอรีนแสดงออกว่าเป็นเด็กที่เอาแต่ใจ เพราะมีพ่อและทุกคนในโซเลียที่ตามใจ ในขณะที่นิโคลัสก็แสดงออกว่าเป็นพ่อที่รักลูกมาก ไม่เคยดูดำดูขาว หรือลงไม้ลงมืออย่างรุนแรงเลย เมื่อไอรีนไม่พอใจใคร เธอก็จะแก้งคนนั้นต่อหน้าคนอื่น ๆ โดยที่ไม่เกรงใจ ซึ่งอำไพรัตน์จะถูกแก้งอยู่บ่อยครั้ง ดังเช่น

เด็กหญิงชอบให้ออนนัตคอยเอาใจ และชอบที่แก้งอำไพรัตน์ด้วยการตีอาหารใส่ หรือไม่ก็ใส่เกลือลงในอาหารของรายนั้นในช่วงที่ชายหนุ่มร่างบึกไม่เห็น (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๒๐๖)

แต่สิ่งหนึ่งที่ไอรีนแสดงได้เกินไปกว่าเด็กวัยเดียวกันก็คือ การที่ไอรีนชอบอนนัตมาก และคอยตามตีต ออดอ้อนอนนัตอยู่เสมอ รวมไปถึงการพูดจาในทำนองผู้สาวกับอนนัตจนทำให้ทุกคนเข้าใจว่าไอรีนแกล้งแสดเกินวัย เช่น

.....แม่หนูตั้งท่าจะยิ้มกว้าง แต่แล้วกลับเป็นหน้าอง้งา ตาถลึง เมื่อเห็นสองร่างเบียดกันอยู่บนเตียงขนาดเล็ก แม่หนูจะกระต๊อบเท้าปึง พุดลิ้นแข็งนิดๆ ตามประสาฝรั่งพูดไทยว่า “ตื่นๆตื่นได้แล้ว จะนอนกันไปถึงไหน” พุดแล้วไอรีนก็จะปิ้นขึ้นเตียง แทรกระหว่างกลางสองหนุ่มสาว (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๒๕๘)

แม้ว่ารูปร่างหน้าตาภายนอกของไอรีนจะดูเป็นเด็กอายุห้าหรือหกขวบ แต่ที่แท้จริงไอรีนเป็นผู้ใหญ่อายุเกือบสามสิบแล้ว แต่ร่างกายไม่เจริญเติบโต เลยดูเหมือนเป็นเด็กอยู่อย่างนั้น หากแต่ไอรีนมีสมองแบบผู้ใหญ่ ฉลาดปราดเปรื่อง และที่สำคัญคือ ไอรีนเป็นคนที่คอยบงการนิโคลัสและเป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังการฆาตกรรมปรารธนาและสามีของพรรณรายทั้งสิ้น ดังที่เจคกล่าว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ไม่ ไม่ใช่เด็ก แต่เป็นผู้ใหญ่ที่ฉลาดมากๆต่างหาก ไอรีนอายุ...” เขาทำท่าไม่แน่ใจ “ยี่สิบเจ็ดหรือยี่สิบแปดแล้วมั้ง ร่างกายแม่หนูหยุดโตตั้งแต่เล็ก ต่อมาได้สมองไม่ทำงาน เลยกลายเป็นคนแคระ ร่างเป็นเด็ก แต่ข้างในไม่ใช่ ไอรีนเก่ง เรียนจบมหาวิทยาลัยในอเมริกา เก่งทางเรื่องสมุนไพรพิษ ยาทั้งหมดไอรีนสกัดขึ้นเอง เอาติดตัวมาจากอเมริกา และไอรีนอีกแหละเป็นคนสอนให้หนูรู้จักใช้กลืนในการกล่อมคน ใช้กลืนเป็นตัวกระตุ้นร่างกาย”

..... “บ๊อแต่จริง ไอรินเป็นคนออกคำสั่งทุกอย่าง เธอว่านิคพลาดเรื่องเด็ก
ปรารณานั่น แม้พวกเราจะไม่เห็นด้วย แต่เธอก็บอกว่าเราไม่มีทางเลือก จะไม่มี
ใครจับได้ ไอรินลงมือทำทุกอย่าง จุดหมายทุกอย่างของเธอจัดการด้วยมือตัวเอง เก่งใช้
ไหม ตัวแค่นี้...” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๔๕๒)

ไอรินใช้ประโยชน์จากร่างกายที่ดูเป็นเด็กของตนในการก่อคดี
อาชญากรรมขึ้น โดยที่ไม่มีผู้สงสัยหรือเฉลียวใจไอรินเลย แม้กระทั่งอนนต์และธัญรดาที่สงสัยใน
ตัวนิโคลัสและพรรณรายมากกว่าคนอื่น ไอรินใช้ความเป็นเด็กทำให้หนีรอดจากการก่อคดีและใน
ยามคับขันทุกครั้ง เช่น ยามที่จะวางยาปรารณา ไอรินก็ปลอมเป็นเด็กบ้านข้างไปส่งข้าวให้
ปรารณา หรือ ยามที่ต้องหนีออกจากไซเลยเมื่อไซเลยถูกทำลาย ไอรินก็ใช้ความเป็นเด็กทำให้
กิตติสงสารและลักลอบพาหนีออกมา เป็นต้น ความลับของไอรินไม่มีใครล่วงรู้ ยกเว้น นิโคลัส เจค
และศรุตเท่านั้น จนเมื่อดิณณภพใช้พลังในการสะกดจิต เจคจึงยอมเผยความลับนี้ออกมา ว่า
แท้จริงแล้ว ไอรินก็คือมันสมองของลัทธินี้เอง

จะเห็นได้ว่า ไอรินมีความรอบคอบและฉลาดที่จะทำให้คนอื่นเชื่อว่า
เธอเป็นเด็ก ฉลาดในการเล่นละครให้สมบทบาท ทั้งการเอาแต่ใจ หวงนิโคลัส คือ ไอรินทำได้อย่าง
แนบเนียน เพราะที่ไซเลย ไอรินจะปรากฏบทบาทในฐานะลูกสาวสุดที่รักคนเดียวของนิโคลัส ทั้งๆ
ที่ในความเป็นจริงไอรินกับนิโคลัสมีฐานะเท่าเทียมกัน คือ เป็นผู้เผยแพร่ลัทธินี้ในประเทศไทย

ลักษณะที่ร้ายกาจที่สุดของไอรินคือ ไอรินเป็นคนทีกล้า เข้มโหด ไม่
กลัวใคร ดังตอนที่ไอรินถือปืนจะยิงธัญรดา ดังที่ว่า

.....เมื่อมีเสียงขึ้นนก...จ่างโกป็นดังกรึก ไอรินใบหน้ากระด้างเหมือน
หิน ยิ้มเย็น...ยิ้มที่เปี่ยมด้วยความเดียงสาและเย็นชาเหมือนตุ๊กตาที่ไร้ชีวิต
แม่หนูว่าเสียงเหี้ยม “ส่งปืนให้ไม่เป็น เป็นแต่ส่งลูกปืน” แล้วลั่นไป เปรี๊ยะ!
(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๔๑๗)

จะเห็นได้ว่า ไอรินเป็นตัวละครที่มีลักษณะพิเศษทางกายภาพ นั่นคือ ตัว
เป็นเด็กและเป็นลูกครึ่ง แต่มีสมองเป็นผู้ใหญ่ มีความสามารถ ความฉลาดเฉลียว ความโหดเหี้ยม
ความรอบคอบอยู่เต็มเปี่ยม เห็นได้จากการจัดการปรารณาที่ไม่ทิ้งร่องรอยให้ตำรวจจับได้ หรือ
การวางแผนฆาตกรรมสามีของพรรณรายอย่างแนบเนียนจนสามารถครอบครองที่ดินของสามี
พรรณรายได้ หรือการวางแผนล่อลวงทรัพย์สินของธาวิต เป็นต้น นอกจากนี้ไอรินยังใช้ลักษณะทาง

กายภาพที่ผิดปกติเป็นสิ่งหลอกตาผู้อื่น เพราะคนไม่คิดว่าเด็กจะเป็นผู้ลงมือและบงการเรื่องทั้งหมด

เชษฐี (เซน ครอด)

เชษฐี หรือ เซน ครอด เป็นตัวละครฝ่ายปฏิบัติในเรื่อง มายาตวัน กิ่งฉัตรได้เผยแพร่ข้อมูลเบื้องต้นให้เห็นภาพด้านดีที่จอมปลอมของ เซน ครอด ว่าเป็นชายหนุ่มที่ดูดี และรูปร่างหน้าตาดี แต่งกายประณีต แสดงออกถึงความมีฐานะดี ดูเป็นคนมีการศึกษา แม้มัทนาเองก็ยังอดชมไม่ได้ ดังที่ว่า

..... ชายหนุ่มร่างสูงซึ่งมัทนาสังเกตเห็นเพียงผมสีดำสนิทหยักเป็นลอน สลวยกับสูทสีเข้มตัดเย็บประณีต (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๒๙)

..... มัทนาเห็นร่างสูงหลังกว้างเป็นสง่า...สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวผูกไท เสื้อนอกสีควีนไฟพาดหมิ่นๆไว้ที่ป่าข้างหนึ่ง(กิ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๓๐๒)

เซน ครอด เป็นชายหนุ่มที่ดูมีกิริยาอ่อนโยน คุยสนุก มีน้ำใจ ให้เกียรติสุภาพสตรี ในทุกๆครั้งที่พบกัน มัทนาจะรู้สึกได้ว่าเขาคอยบริการหรืออำนวยความสะดวกให้เธอเสมอ ดังตัวอย่างนี้

“หรือครับ?แต่สำหรับผม ผู้หญิงคือความบอบบาง อ่อนโยน...บริสุทธิ์ ผู้ชายมีหน้าที่ต้องคอยปกป้องดูแล อันนี้ไม่ได้ว่าผู้หญิงอ่อนแออะไรครับ แต่ผมถูกสอนมาว่าเป็นผู้ชายต้องให้เกียรติและยกย่องสตรีเสมอ” (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๕๖)

นอกจากลักษณะบุคลิกหรือท่าทางภายนอกของ เซน ครอด จะดูเป็นคนดีแล้ว เขายังเป็นคนที่ดูมีเสน่ห์ เป็นที่น่าติดตามตรึงใจของผู้ที่พบเห็น โดยเฉพาะรอยยิ้มของเขา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

..... เมื่อหล่อนหันไปสบตา รอยยิ้มมีเสน่ห์ก็ปรากฏขึ้นทั้งบนเรียวปาก และในดวงตาสีดำสนิทคู่่นั้น.....รอยยิ้มที่สุภาพแสดงออกถึงความเป็นมิตร ไม่ใช่ทะเล่สิ่งลวงลาม (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๓๑)

นอกจากนี้แล้ว เซน ครอส ยังแสดงตัวว่าเป็นเศรษฐีใจบุญ เช่นเมื่อเขาบริจาคเงินเพื่อการกุศล ก็เป็นการแสดงออกว่าเขาเป็นคนใจบุญ มีน้ำใจ ดังที่ว่า

....เจ้าของร้านยังเป็นคนใจกว้าง ให้หยิบยืมเครื่องประดับมีค่าในการเดินแบบการกุศลสำคัญๆหลายครั้ง และบางงานก็นำสินค้าในร้านออกประมูลเข้าหน่วยงานการกุศลครั้งละหลายแสนบาท(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๑๑๙)

ในอดีต เซษฐี่ หรือ เซน ครอส เคยเป็นเด็กวัดคู่กันมากับเขตต์ตวัน เซน ครอส มีความริษยาเขตต์ตวัน ที่มีแต่คนรักคนเอาใจ เพราะเขตต์ตวันมีอุปนิสัยดี น่าคบหา จึงเป็นที่รักของทุกคน ต่อมาชาวต่างชาติได้นำเซนไปเลี้ยง เขาจึงเข้าไปอยู่ในวงการค้ายาเสพติดติดตามครอบครัว เมื่อเติบโตขึ้นมา ในขณะที่เขตต์ตวันประสบความสำเร็จทางการแสดงและร้านเสื้อผ้า แต่เซนกลับประกอบอาชีพที่ผิดกฎหมายโดยที่มีฉากบังหน้า ด้วยเหตุนี้เขาจึงหาทางทำลายเขตต์ตวันทุกวิถีทางทั้งชื่อเสียง ธุรกิจ และชีวิตรัก

ในระหว่างนี้ เซน ครอส หลอกใช้มัทนาในการเคลื่อนย้ายไข่มุกที่ถูกขโมยข้ามชาติมา โดยแสร้งมอบให้เป็นของขวัญมัทนา มัทนาเริ่มสังเกตเห็นความผิดปกตินี้หลายครั้ง ดังข้อความต่อไปนี้

เขาเครียด เครียดจัดทีเดียวจนหล่นมองออกได้อย่างง่ายดาย มัทนา นึกแปลกใจ แต่การให้ของขวัญผู้หญิงคนหนึ่งทำให้เขาเป็นได้ถึงขนาดนี้เขี้ยวหรือ (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๓๐๘)

จากนั้น มัทนาเริ่มเห็นตัวตนที่แท้จริงของเซนมากขึ้น ว่าเป็นคนโหดเหี้ยมทารุณ ชอบความรุนแรง ร้ายกาจ จนถึงกระทั่งคิดล่องละเมิดต่อเธออย่างรุนแรง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เขาระเบิดเสียงหัวเราะออกมา ก้องรถ ไบหน้ากระด้างดูตัน หน้ากากแห่งความอ่อนโยนและเป็นมิตรราวกับถูกมือที่มองไม่เห็นกระชากทิ้ง (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๕๓๒)

....มือที่ไ้แก้มอย่างอ่อนโยนเคลื่อนมาบีบลำคอของหล่อนอย่างฉับพลัน แรงกระชับตัดขาดลมหายใจของหล่อน (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๕๓๕)

....เทพบุตรรูปงามระบายความโกรธด้วยการยึดกำปั้นลงบนหน้าัก
 ข้าราชการเต็มแรง ร่างของมัทนาล้มลงกระแทกพื้นอีกครั้ง..... (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓:
 ๕๖๙)

กล่าวได้ว่าตอนต้นเรื่อง เช่น ครอส มีภาพลักษณ์ที่เพียบพร้อมทุกด้าน ทั้งลักษณะภายนอก และหน้าที่การงานที่ดูเพียบพร้อม มีเสน่ห์ดึงดูดเพศตรงข้าม เพื่อเป็นตัวละคร คู่เปรียบที่ตัดเทียบกับเขตต์ตัววันที่เป็นตัวละครเอก ทั้งลักษณะภายนอก ธุรกิจการงาน ในระยะ ต่อมากึ่งฉัตรจึงค่อยเปิดเผยลักษณะที่แท้จริงของ เช่น ครอส ในหลายๆด้านออกมา จนกระทั่งคน อ่านค้นพบว่าเช่น ครอส เป็นตัวละครฝ่ายปฏิปักษ์

กึ่งฉัตรจึงต้องสร้างให้ตัวละครปฏิปักษ์มีลักษณะด้อยกว่าพระเอก ทำให้ ผู้อ่านไม่รู้สึกเห็นใจ สงสาร หรือคิดเข้าข้างตัวละครตัวนี้ แม้ว่าดูภายนอกแล้วเช่นจะมี ความสามารถและบุคลิกที่ใกล้เคียง ทัดเทียมกับตัวเอกในเรื่องก็ตาม แต่ในความเป็นจริงกลับมี นิสัยที่โหดเหี้ยม กล่าวได้ว่า เช่น ครอส เป็นตัวละครคู่เปรียบและเป็นตัวละครฝ่ายปฏิปักษ์ที่มี ความประสงค์ในสิ่งเดียวกับตัวเอก นั่นคือ ความเจริญรุ่งเรืองในชีวิตและหน้าที่การงาน

๓.๒.๑.๒ ตัวละครรอง

ตัวละครรอง (minor character) เป็นตัวละครที่มีบทบาทไม่เด่นเท่าตัว ละครเอกตัวละครรองอาจมีพฤติกรรมที่ขัดแย้ง ไม่ให้ตัวเอกสมประสงค์หรือสนับสนุนให้ตัวเอกสม ประสงค์ หรือ อาจมีบทบาทในโครงเรื่องรองคู่ขนานไปกับตัวเอกเลยก็ได้ เป็นตัวละครที่ทำให้ เรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอกเคลื่อนไหวไปสู่จุดหมายปลายทาง

ตัวละครรองมีความน่าสนใจหลายตัว แต่ในนวนิยายแนวสืบสวน สอบสวนของกึ่งฉัตร มีตัวละครรองที่น่าสนใจ ผู้วิจัยขอยกมาเป็นตัวอย่าง ดังนี้

จุลจันทร์

จุลจันทร์ เป็นตัวละครรองในเรื่อง **พรายปรารถนา** เป็นวิญญาณของ หญิงสาวที่ถูกฆ่าตายทั้งกลม จุลจันทร์เป็นอดีตภรรยาของนิมมาน ตัวละครเอกฝ่ายชายของเรื่อง เธอมีรูปร่างหน้าตาสวยงาม คมขำ ดังที่กึ่งฉัตรบรรยายว่า

ใครกันอยู่ในกระจก? ไม่ใช่หล่อนี่นา ... ไม่ใช่ ... ผู้หญิงผมดำยาวใน
กระจกเป็นคนสวย ... ผมเข้มอย่างที่เรียกได้ว่าบาดตา ผิวคล้ำ ตาดำคมและ
โต แต่อมโศกเล็กน้อย ริมฝีปากอึมหนา (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๖๐)

วิญญาณของจุลจันทร์ สิงอยู่ในห้องของอพาร์ทเมนต์แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็น
ห้องที่ กิรณา ตัวละครเอกฝ่ายหญิงของเรื่องไปเช่าพักอาศัย วิญญาณของจุลจันทร์ได้แสดงให้คน
อื่นรับรู้ถึงการมีตัวตนของเธอหลายครั้งด้วยรูป กลิ่น เสียง สัมผัส บรรยากาศ เป็นต้น ดังเช่น
ตัวอย่างต่อไปนี้

... ร่างเลื่อนราวกับเงาของจุลจันทร์ปรากฏอยู่อย่างสงบ ... ขณะที่
“ไม่ใช่คน” เคลื่อนตัวมารอดตรงหน้าด้วยความเข้มข้นของรูปทรงจนเห็น
กรอบรูปร่างชัดเจน (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๑๔๕)

.....นิม...นิมมาน เสียงอะไร ใครกัน...ผู้หญิงที่โหนหนอมานั่งคร่ำ
ครวญอยู่ที่ปลายเท้าหล่อน เรือนผมดำหนาของหล่อนปรกกลงมาปิดหน้า กำลัง
ร้องไห้ไห้ใหม่ พุดอะไรอยู่นะ(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๓๑)

การสร้างกลิ่นให้คนอื่นได้กลิ่นดอกจันทน์กะพ้อ อันเป็นกลิ่นประจำตัว
ของจุลจันทร์ ซึ่งสามารถเปลี่ยนไปตามอารมณ์ กล่าวคือ ถ้าจุลจันทร์มีอารมณ์เฉย ก็จะเป็นกลิ่น
จันทน์กะพ้อ หากแต่ถ้าอารมณ์โมโห ฉุนเฉียว กลิ่นก็จะเปลี่ยนเป็นกลิ่นเหม็นเนาในทันที ดังเช่น

“ใครได้กลิ่นอะไรไหม หอมจัง นี่ห้องแกฉีดน้ำหอมกลิ่นอะไรนะก็ กลิ่น
เหมือนดอกไม้ไทย ๆ” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๖๗)

..... กลิ่นดอกจันทน์กะพ้ออ่อนๆที่หอมหวานซึ่งเขาสัมผัสได้ยาม
ทรุดตัวลงนั่งเริ่มเปลี่ยนไป มีกลิ่นเหม็นร้ายกาจแทรกเข้ามาเหมือนที่เขาสูด
เข้าไปในตอนแรกที่ย่างเท้าเข้ามาในนี้ มันคงเป็นอารมณ์ของจุลจันทร์ กลิ่น
เหม็นสาบรุนแรงจะปรากฏเมื่อหล่อนโกรธเกรี้ยวหรือมีจิตใจที่ระย้า และตอนนี้
เมื่อเขาเริ่มพุดถึงกิรณา...หล่อนคงโกรธ... (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๔๒๗)

เนื่องจากจุลจันทร์ต้องการความช่วยเหลือจากกิรณาในการสืบคดีของ
เธอ เธอจึงพยายามถ่ายทอดให้กิรณาได้สัมผัสประสบการณ์ตรงของเธอในขณะที่ถูกฆ่าให้ได้มาก

ที่สุด โดยการเข้าฝันและนำภีรณาไปอยู่ในเหตุการณ์เสมือนหนึ่งให้ภีรณา รู้สึกว่าตนเองเป็น จุลจันทร์ ดังเช่น

.....“เรื่องทั้งหมดตั้งแต่เข้าวันนั้นจนกระทั่งเกิดเรื่อง จุลจันทร์ไม่ได้แค่ เล่าให้ดิฉันฟังนะคะ เธอนำอดีตของเธอมาเข้าฝันดิฉันเลย ทำให้ได้รู้ ได้ เห็น ได้ยิน แถมยังรู้สึกเหมือนกับว่าเป็นตัวเธอในขณะนั้น” (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๔๒๐)

ในตอนที่จุลจันทร์นำภีรณาให้เข้าไปอยู่เหตุการณ์ในอดีตตอนที่เธอถูกฆ่า รัตคอยตาย ดังที่ว่า

จุลจันทร์ร้อง...ร้องด้วยความกลัวสุดชีวิต แต่เสียงไม่ได้เล็ดลอดออกมา เลย คอหญิงสาวราวไปหมด ร่างกายเจ็บปวดจากการขาดอากาศ ภายในหู ลั่นเปรี้ยะ ดวงตาเหลือกลานแทบจะถลน น้ำตาไหลพราก เส้นเลือดใน ตาพองปะทุ เนื้อตัวทุกซุมขนเต้นร่าเหมือนแตกร้าวออกมา สองมือที่ จับบ่วงเปลี่ยนเป็นกรีดตะกุยพื้นด้วยความทรมาน ตะกุยตะกายเพื่อแสวงหา โอกาสสุดท้ายในชีวิต แสวงหาโอกาสและทางรอดซึ่งไม่มีอีกต่อไป...ทุกอย่างมืด ดำ... (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๒๐๑)

การที่จุลจันทร์สามารถสื่อสารกับภีรณาได้ ก็เพราะว่าภีรณาและจุลจันทร์ มีความต้องการและความเจ็บปวดทางใจในด้านความปรารถนาที่ไม่สมหวัง ใจของทั้งสองจึง สามารถสื่อสารโต้ตอบกันได้ ดังตัวอย่างที่ว่า

“ฉันก็อยากขอร้อง อยากกลัวฉันได้ไหมเธอ ฉันรอมานานแล้ว กว่าจะมีคนที่พอจะสื่อถึงฉันได้แบบเธอ คนที่มีความทุกข์ร้อนในหัวใจเหมือนกัน ได้โปรด แถอะ...ช่วยฉันหน่อยได้ไหม?” (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๑๑๐)

..... “เป็นเพราะเธอสื่อกับฉันได้ เรามีอะไรบางอย่างที่เหมือนกัน ความปรารถนาที่เป็นทุกข์...ความเจ็บปวดที่ไม่สามารถขจัดไปจากใจได้” (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๑๒๔)

แต่ครั้งเมื่อเธอพบว่ากิณารักกับนิมมาน กิณาจึงกลายเป็นศัตรูคู่แข่ง
ในด้านความรักกับเธอ จุลจันทร์จึงเกิดความหึงหวงอย่างรุนแรงจนต้องการทำลายล้างกิณา
ความเคียดแค้นทำให้จุลจันทร์มีพลังในการสร้างมีดวิญญานขึ้นมาทำร้ายผู้ที่เป็นศัตรูได้ ความ
แค้นมีมากจนจุลจันทร์สามารถทำร้ายกิณาให้บาดเจ็บได้ ดังที่ว่า

..... จังหวะเดียวกันนั่นเองที่จุลจันทร์พุ่งเข้ามาจากสวนครัว ในมือมีมีด
ด้ามยาวเล่มหนึ่ง มีดนั้นก็คล้ายกับร่างกายของหล่อน คือโปร่งใส เห็นเป็น
เพียงกรอบบางๆเท่านั้น.....เอ.อี.สาวหลบวูบ มีดจิ้งจิวไปที่ต้นแขน น่า
แปลกที่หล่อนสามารถสัมผัสได้ถึงความเจ็บแปลบๆ ไม่ได้รุนแรงเหมือนถูก
มีดจริงที่คมแทง แต่มันก็เจ็บ.....พรายสาวยกมีดขึ้นสูงปักลงมาตรงกลางหลัง
ก่อนชักกลับ(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๔๑๒)

กล่าวได้ว่า จุลจันทร์ เป็นตัวละครที่มีลักษณะแปลกกว่าตัวละครอื่น
เพราะเป็นวิญญานเข้ามาพัวพันอยู่กับตัวละครที่เป็นคนในเรื่อง วิญญานของจุลจันทร์ปรากฏ
บทบาทในการนำเสนอปัญหาฆาตกรรมที่ผลักดันให้มีการสืบเรื่องของคดีฆาตกรรมตัวเธอ รวมทั้ง
จุลจันทร์ยังมีส่วนในการคลี่คลายคดีอีกด้วย จุลจันทร์จึงเป็นตัวละครที่ทำให้เรื่องราวหรือ
เหตุการณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับตัวละครเอกเคลื่อนไหวไปสู่จุดหมายปลายทาง

วรินทร์

วรินทร์ เป็นตัวละครรองในเรื่อง **ลางลิขิต** มีบทบาทคู่ขนานกับอศิราภที่ซึ่ง
เป็นตัวเอกไปตลอดเรื่อง บุคลิกลักษณะของวรินทร์ทำให้เรื่องมีรสชาติมากยิ่งขึ้น โดยกึ่งฉัตรได้
สร้างให้ วรินทร์ เป็นหญิงสาวที่มีบุคลิกลักษณะแตกต่างจากอศิราภที่เพื่อนสนิทอย่างมาก ในขณะที่
ที่อศิราภเป็นสาวอ่อนหวาน ตัวเล็ก ผอมยาว และเรียบร้อย แต่วรินทร์มีลักษณะภายนอกที่ดู
ทะมัดทะแมง คล่องแคล่ว เป็นสาวที่มีความมั่นใจในตัวเอง พุดเก่ง หน้าตาดี ดังที่กึ่งฉัตรบรรยาย
ว่า

ทำให้ไม่ใช่เรื่องแปลกที่หญิงสาวร่างสูงโปร่ง ซอยम्मสัน แต่งกาย
รัดกุม ซึ่งก้าวลงจากรถอย่างคล่องแคล่วเป็นคนแรก.....

..... ครูหนึ่งที่ศิริสิทธิ์ชะงักไปกับใบหน้าไขรูปร่างม ดวงตาสีน้ำตาลเข้ม
ใสเหมือนลูกแก้ว จมูกสั้นๆและริมฝีปากบาง (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๑๑๗)

อุปนิสัยอย่างหนึ่งของวรรณกรก็คือ วรรณกรเป็นคนที่ไม่ยอมเชื่อใจใครง่าย ๆ ถ้าไม่มีเหตุผลหรือข้อพิสูจน์มารองรับ ดังที่ว่า

“ไม่เชื่อฉันหรือไง ดูอย่างหมอดูที่เราเคยไปดูกันจำได้ไหม ฉันนั่งอยู่แป็บเดียว เห็นชัดเลยว่าไม่ได้เรื่อง... ชักโน่นชักนี่แล้วก็เอาข้อมูลจากเรานี้แหละมาตอบ ฉะนั้น...อย่าไปเชื่ออย่าไปหวังอะไรให้มากนัก...” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๖)

เมื่อวรรณกรเห็นความสามารถของติณณภพ รวมทั้งยังมีผู้รับรองความสามารถทั้ง ตำรวจ หรือ รุ่นพี่ของเธอ เธอจึงค่อยปรับเปลี่ยนความคิดและเปิดใจพิจารณาความสามารถติณณภพและยอมรับในที่สุด

นอกจากนี้แล้ว วรรณกรยังเป็นคนที่มีอารมณ์ขัน คุยเก่ง ชอบเข้าหาเหย่ โดยเฉพาะมักจะต่อปากต่อคำกับศิริสิทธิ์เสมอ ทำให้การดำเนินเรื่องดูชีวิตชีวาขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ดังเช่นตัวอย่างต่อไปนี้

“อ้าว...จันายนันเขารั้งพี่หัทไว้ทำไมคะ หรือเขาเตะตัวพี่แล้วทายว่าพรุ่งนี้พี่จะได้เงินเดือนขึ้น?” หญิงสาวอดปากไว้ไม่ได้ (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๒๐)

.....“ถามแปลก ...” เจ้าหล่อนทำท่าเบิกตากว้างอย่างไร้เดียงสา “มาคอกม้า จันก็ต้องมาขี่ม้าสิคุณ คิดว่าจะมาว่ายน้ำ นอนอาบแดด หรือขึ้นกระจอกเทศที่นี่หรือไง” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๑๑๘)

วรรณกรยังเป็นหญิงสาวที่ชอบไว้วางใจ พุดจาโฉบฉวย ชอบเอะอะ ดังเช่นเมื่อเธอออกไปขี่ม้าซึ่งเป็นกีฬาโปรดและถนัดของเธอ เธอได้รับบาดเจ็บจากการตกม้า เนื่องจากศิริสิทธิ์เป่าสัญญาณให้ม้าหยุดอย่างทันทีจนเธอไม่ทันตั้งตัว เมื่อศิริสิทธิ์เข้ามาขอโทษและดูแลไต่ยาด้วยความห่วงใย ไม่วายที่เธอจะเอะอะอยู่เสมอ จนบางครั้งศิริสิทธิ์ก็เอือมระอากับความช่างไว้วางใจของสาวคนนี้ ดังตัวอย่างที่ว่า

“เพชรสังฆาต ... ซีน่ากลัวพี่สิ คุณแน่ใจนะว่าพอกลงไปแล้วชาฉันจะไม่เป่ คอยดูนะถ้าชาฉันเป็นอะไรไปฉันจะฟ้อง...” หญิงสาวคาดโทษ (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๑๓๕)

วรรณธ จึงเป็นแบบของสาวยุคใหม่ ที่เก่งกล้า ไม่กลัวใคร มีความสามารถในเชิงกีฬา คือ ซี่ม้า เป็นสถาปนิก มีความทะมัดทะแมง คล่องแคล่ว ปราดเปรี้ยว มีความน่ารักสดใส ในระหว่างดำเนินเรื่องฆาตกรรมนั้น วรรณธและศิริสิทธิ์ก็พัฒนาความรักต่อกัน ซึ่งเป็นลักษณะของเรื่องรักที่มีความเข้าใจผิด ความขัดแย้ง เจ้าแง่แสบงอน แม้จะเป็นโครงเรื่องรอง แต่ก็ส่งผลให้เรื่องรักดูมีสีสันมากยิ่งขึ้น นับว่าเป็นการสร้างความน่าสนใจของเรื่องได้อีกแนวหนึ่ง นอกจากนี้วรรณธยังมีบทบาทในการดำเนินเรื่องและช่วยในการสืบคดีอีกด้วย บทบาทของวรรณธและศิริสิทธิ์จึงมีบทบาทในโครงเรื่องรองคู่ขนานไปกับตัวเอกนั่นก็คือ ตินณภพและอคิราภ

เปลี่ยนฟ้า

เปลี่ยนฟ้า เป็นตัวละครรองในเรื่อง **แกะรอยรัก** เป็นน้องชายของชมเดือน ตัวละครเอกฝ่ายหญิง มีลักษณะเด่น ๒ ประการอยู่ในคนคนเดียวกัน คือ ความเป็นเด็กหนุ่มระดับมัธยมปลาย รูปร่างหน้าตาดี ผิวขาว ซึ่เล่น อารมณ์ดี สนุกสนาน กับมีความสามารถในการทำนายโชคชะตา เพราะมีพื้นฐานทางครอบครัวและสายเลือดนักทำนายอย่างเข้มข้น ถึงขนาดปู่ป้าและยายแค้น ซึ่งเป็นหมอดูและคนทรงที่มีชื่อเสียงยกย่องให้เป็นเทพพยากรณ์จุติมาเกิด ดังข้อความที่ว่า

“..... รวมสองบ้านเข้าด้วยกันเมื่อไหร่ จะได้โชคลาภเอนกอนันต์นัก หลานชายคนแรกที่บ้านเราสองตระกูลจะเป็นเทพพยากรณ์ เทพโหราจารย์แบ่งภาคมาเกิด หลานแม่คนนี้จะสร้างชื่อเสียงให้วงศ์ตระกูล ชนิดดังไปทั่วแผ่นดิน เป็นผู้ให้คุณแก่บุพการีชนิดอภิชาติบุตรร้อยคนมารวมกัน ยังไม่เท่าหลานยายคนนี่คนเดียว” (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๑๗)

ส่วนความสามารถพิเศษนั้น เขามีพื้นฐานทางครอบครัวและสายเลือดเป็นนักพยากรณ์ทั้งสองฝ่ายมาหลายชั่วอายุคน กล่าวคือ ทั้งปู่ พ่อ ยาย แม่ ล้วนแล้วแต่มีความสามารถในทางพยากรณ์อย่างแม่นยำ ในระหว่างดำเนินเรื่อง เปลี่ยนฟ้าก็แสดงความสามารถให้เป็นที่ประจักษ์หลายครั้ง เช่น เมื่อผู้ร่วมรายการคนหนึ่งให้ข้อมูลเท็จเรื่องพระเครื่องที่ตนเองหลอกหลวงไว้ เปลี่ยนฟ้าก็แสดงความสามารถ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“อ้อ...ผมนึกว่าป่าลี้มของเพราะมันไม่ค่อยมีค่าเท่าไร ตอนสั่งให้ช่างแกะหินทำให้ ป่าจ่ายไปเท่าไรนะ ห้าร้อยใช้ไหม กับค่าถ้วยเตี้ยที่เลี้ยงอีกสี่สิบ

ห้าบาท จริงๆบ้าน่าจะให้มากกว่านั้นหน่อยนะ เพราะช่างคนนี่แกปากเบา ถ้าไม่เอาเงินปิดปากไว้...ตำรวจหรือทนายความมีหวังเปิดปากหมด ทีนี้แหละป่าจะเดือดร้อน” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๑๘๓)

ความสามารถในการทำนายของเปลี่ยนฟ้านี้เอง ที่ทำให้คดีการเสียชีวิตของแอนนี่เกิดพลิกผัน จากที่เชื่อกันว่าเป็นการฆ่าตัวตาย กลายเป็นการฆาตกรรมและสามารถทำให้คนร้ายเปิดเผยตัวเองออกมาได้ในที่สุด ทำให้ทรงรบได้เจอกับทรงเดือน ทำให้เรื่องราวคดีของแอนนี่ถูกรื้อฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง

ลักษณะนิสัยของเปลี่ยนฟ้า จึงไม่ใช่ลักษณะของหมอดูทั่วไปที่แก่ชรา แต่เป็นเด็กหนุ่มมัธยมปลายทั่วไป คือ น่ารัก ขี้เล่น เห็นได้จากคำแนะนำจากสำนักพิมพ์ที่กล่าวว่า

“หลายคนคงอยากให้ตำหนักเปลี่ยนฟ้ามีอยู่จริง จะได้รับเล่นไปให้หนุ่มเปลี่ยนฟ้าดูดวงให้ อีกทั้งตามท้องเรื่องหนุ่มเปลี่ยนฟ้าก็น่ารักเสียเหลือเกิน ไม่ได้เก่งแต่เรื่องดูดวงและนั่งทางในอย่างเดียว นิสัยใจคอ ความคิดความอ่านก็ยิ่งชวนให้ติดเนื้อพึงใจอีกต่างหาก”

นอกจากนี้เปลี่ยนฟ้ายังมีนิสัยช่างเข้าหาเหย่ โดยเฉพาะกับพี่สาว เพราะเขารู้ดีว่าเป็นที่รักของปู่กับยาย เพราะมีพรสวรรค์ทางสายเลือดด้านการทำนาย เขาจึงมักชอบแกล้งให้ปู่กับยายเอาใจเขา และยั่วให้ปู่กับยายต่อว่าชมเดือนว่าไม่รักน้องอยู่เสมอ แต่นั่นก็เพียงเพราะความสนุกสนานและต้องการเรียกเสียงหัวเราะในครอบครัวเท่านั้น ความขี้เล่นของเปลี่ยนฟ้ามีหลายตอน ดังเช่น เมื่อชมเดือนถามเปลี่ยนฟ้าว่าคนที่ฆ่าแอนนี่เป็นคนใกล้ชิดหรือไม่ เปลี่ยนฟ้าก็เข้าหาเหย่ ดังที่ว่า

“ก็ใกล้ชิดแบบ...ใกล้ชิดขนาดผลึกผู้หญิงคนนั้นตกจากชั้นที่จอดรถได้ไง ถ้าอยู่ใกล้ตัวจะผลึกตกได้ไง จริงไหมพี่เดือน” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๔๗)

หรือในตอนที่เปลี่ยนฟ้ากระเช้าเข้าหาเหย่เรื่องเรตติ้งรายการ จนถึงขนาดทำให้ทรงรบเชื่อว่าเปลี่ยนฟ้าสามารถเรียกเรตติ้งได้จริงๆ ก็แสดงให้เห็นถึงความเป็นคนขี้เล่น ดังที่ว่า

“รู้จักกันตามสบายนะพี่ เปลี่ยนไปดูปู่กับยายก่อน ปานนี่คงรีบจุดธูปภาวนากับไปเฝ้าเจ้าแม่ขอเรตตั้งกันยกใหญ่แล้ว” พุดจบก็ไม่รอมะเหงกพี่สาวรีบวิ่งหน้าแบ่นกลับเข้าตำหนักไป ตะโกนว่า “ปู่จ๋า ยายจ๋า เปลี่ยนมาช่วยเรียกเรตตั้งแล้ว” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๒๖๔)

ถึงแม้ว่าจะดูเป็นคนขี้เล่น หากแต่เมื่อถึงเวลาหรือสถานการณ์ที่ต้องสำรวจ เปลี่ยนฟ้าก็เป็นคนที่ดูเคร่งขรึม เช่น เมื่อเขาอยู่กับเพื่อนที่เรียนด้วยกัน ดังที่ว่า

ส่วนเปลี่ยนฟ้านั้นโชคดีกว่าชมเดือนมาก เนื่องจากเขาเข้าเรียนช้า อายุมากกว่าเพื่อนชั้นเดียวกัน แถมยังมีลักษณะเป็น “ผู้ใหญ่” กว่าเด็กวัยเดียวกันมาก เขาไม่ชอบเฮฮาไปไหนไปนั่นเหมือนเด็กผู้ชายทั่วไป นิสัยนิ่งๆวางตัวเป็นครุ ใครมีปัญหาสงสัยเรื่องอะไรเขาตอบได้หมด(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๓๔)

..... หลายปีผ่านไป เปลี่ยนฟ้าเติบโตขึ้น แม้ภายนอกจะดูเป็นคนอารมณ์ดี มีอารมณ์ขันช่างยั่วแหย่ ทว่ามีหลายครั้งที่ชมเดือนคิดว่าน้องชายเคร่งขรึมกว่าเด็กวัยเดียวกับเขา เขาเข้าใจชีวิตมาก...มากเกินไป แยกสิ่งต่างๆรอบตัวไว้บนบ่าเกิน(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๗๕)

เปลี่ยนฟ้าเป็นเด็กหนุ่มที่มีความรับผิดชอบในหน้าที่ของตนเอง บางครั้งเขาดูแลพี่สาวเสมือนหนึ่งเป็นน้องสาว เขามีลักษณะเป็นผู้ใหญ่ รู้หน้าที่ ดังที่เขาบอกกับแม่ว่า

“อย่ากังวลเรื่องเปลี่ยนเลยจ๊ะแม่ เปลี่ยนรู้ว่าเปลี่ยนเกิดมาทำไม...เพื่อใคร...เพื่ออะไร หน้าที่ย่อมสำคัญกว่าความต้องการนะจ๊ะแม่” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๒๐๘)

นับได้ว่าเปลี่ยนฟ้า เป็นตัวละครที่มีคุณสมบัติพิเศษที่น้อยคนจะมี นั่นก็คือเป็นเด็กหนุ่มที่มีพรสวรรค์และความสามารถในเรื่องของการทำนายทายทัก ทรงเจ้าดูหมอ อ่านใจคน ช่วยในการสืบคดี ทำให้การสืบมีความก้าวหน้าและรวดเร็วมากยิ่งขึ้น และเป็นวิธีการสืบคดีที่มีความพิเศษ แหวกแนว นอกจากนี้เปลี่ยนฟ้ายังมีส่วนช่วยในการพัฒนาความสัมพันธ์ด้านความรักของทรงรบและชมเดือนให้ก้าวหน้าและแนบเนียน นับได้ว่าเปลี่ยนฟ้ามีพฤติกรรมที่สนับสนุนให้ตัวเอกสมประสงค์ และยังเป็นตัวละครที่ทำให้เนื้อเรื่องดำเนินไปอย่างมีสีสันและชีวิตชีวา

กล่าวโดยสรุปแล้ว นวนิยายที่ดีนั้นผู้แต่งจะต้องสร้างให้ผู้อ่านสามารถเกิดความรู้สึกคล้ายตามหรือเชื่อได้ว่าเป็นเรื่องที่สามารถเกิดขึ้นจริงได้ ดังนั้นตัวละครซึ่งเป็นเสมือนการจำลองภาพชีวิตนั้น ผู้เขียนก็ย่อมที่จะต้องสร้างตัวละครให้มีความสมจริง เหมือนกับมนุษย์ทั่วไป กล่าวคือ มีทั้งข้อดีข้อเสียและควรต้องมีการกระทำที่สมเหตุสมผลหรือมีสาเหตุมารองรับการเปลี่ยนแปลงนั้น ทั้งนี้ก็เพื่อให้นวนิยายเรื่องนั้นมีความสมจริงจนผู้อ่านสามารถคล้ายตามไปได้ ไม่เกิดความรู้สึกขัดแย้งในขณะที่อ่าน ตัวละครที่มีลักษณะเหมือนมนุษย์ ย่อมติดตรึงใจผู้อ่านให้อ่านหนังสือนั้นได้หลายครั้ง ในแต่ละครั้งก็ได้แง่มุมเพิ่มขึ้น ทำให้หนังสือมีอายุอยู่ในความนิยมของผู้อ่านได้ยาวนาน นอกจากนี้การสร้างให้ตัวละครมีความหลากหลาย มีพัฒนาการ มีความเปลี่ยนแปลงในความรู้สึกนึกคิดหรือทัศนคติ ก็เป็นสิ่งที่ช่วยให้นวนิยายมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

๓.๓ แนวคิด * (Theme)

แนวคิด (Theme) นั้น ผู้อ่านมักจะมองเห็นแนวคิดชัดเจนเมื่ออ่านเรื่องจนตลอด กล่าวได้ว่า “เป็นความคิดรวบยอดที่ผู้แต่งมุ่งแสดงต่อผู้อ่านโดยแฝงอยู่ในเนื้อหาของนวนิยาย” (เถกิง พันธุ์เถกิงอมร, ๒๕๑๖: ๑๑) องค์ประกอบหลายๆอย่างของเรื่องอาจจะมีผลต่อการนำเสนอแนวคิดให้แก่ผู้อ่าน แนวคิดมักจะครอบคลุมเนื้อหาสำคัญตั้งแต่ต้นจนจบและสามารถใช้อธิบายเหตุและผลของเหตุการณ์หรือตัวละครสำคัญได้

แนวคิดหลักเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงองค์ประกอบทุกส่วนของนวนิยายเข้าไว้ด้วยกัน ดังที่ สุวรรณ กะริยงไกรพิทร์ ได้กล่าวไว้ใน **พระอภัยมณี: การศึกษาในเชิงวรรณคดีวิจารณ์** ดังที่ว่า

แนวความคิดหรือจุดสำคัญของเรื่อง ไม่ใช่เนื้อเรื่องหรือโครงเรื่อง เป็นแก่นหรือแกนกลางของเรื่อง ซึ่งปรากฏอยู่ตั้งแต่ต้นจนถึงปลายเรื่อง เป็นสิ่งเชื่อมโยงเรื่องทั้งหมดเข้าด้วยกัน โครงเรื่อง ฉาก ตัวละคร บทสนทนาและส่วนประกอบอื่นๆล้วนเป็นสิ่งสร้างขึ้นเพื่อแสดงแก่นเรื่องที่ต้องการ สิ่งเหล่านั้นจะต้องมีความผูกพันสอดคล้องกับแก่นเรื่องโดยตลอด ถ้าผู้แต่งสามารถสร้างสิ่ง

* แนวคิด เป็นคำที่ ม.ล.บุญเหลือ เทพยสุวรรณ ใช้แทนคำว่า Theme ในหนังสือ **วรรณกรรม** แต่นักวิชาการท่านอื่นๆอาจใช้คำเรียกที่แตกต่างกันออกไป เช่น แก่นเรื่อง สารสำคัญ สารของเรื่อง เป็นต้น

เหล่านี้ได้ดี ผู้อ่านก็จะสามารถมองเห็นและเข้าใจแก่นเรื่องตามที่คุณแต่งต้องการ
(สุวรรณภา เกรียงไกรเพ็ชร, ๒๕๑๔: ๕)

การนำเสนอแนวคิดของผู้แต่งนั้น อาจนำเสนอผ่านโครงเรื่อง ผ่านตัวละคร ผ่านฉาก ผ่านภาษา หรืออาจมีหลายๆองค์ประกอบผสมผสานกัน เป็นต้น

นวนิยายแต่ละเรื่องมักจะมีแนวคิดหลักชัดเจน ครอบคลุมเนื้อเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ เนื่องจากนวนิยายบางเรื่องมีโครงเรื่องซับซ้อน หรือมีรายละเอียดมาก ก็อาจจะปรากฏแนวคิดรองหรือแนวคิดย่อยเพิ่มขึ้น

๑. แนวคิดหลัก (main theme) คือแนวคิดที่สำคัญที่สุดของเรื่อง ผู้แต่งมุ่งจะแสดงแนวคิดนี้ตั้งแต่ต้นจนจบ เรื่องทั้งหมดจะผูกพันหรือเกี่ยวข้องกับแนวคิดนี้โดยตลอด การดำเนินเรื่องตั้งแต่ต้นจะเริ่มด้วยแนวคิดเป็นจุดเริ่ม และในที่สุดก็จะจบลงที่จุดซึ่งแสดงการคลี่คลายของแนวคิดเดียวกันนี้(ประทีป เหมือนนิล, ๒๕๒๓: ๓๑)

๒. แนวคิดรอง(sub theme) คือแนวคิดอื่นๆที่คุณแต่งต้องการนำเสนอนอกจากแนวคิดหลัก ใน นวนิยายเรื่องหนึ่งอาจมีแนวคิดรองได้หลายแนวคิด แนวคิดนี้ดำเนินอยู่ในเรื่องและเกี่ยวข้องกับแนวคิดหลัก แนวคิดรองนี้จะมีจำนวนเท่าใดก็ได้ แต่ว่าแต่ผู้แต่งว่าต้องการจะสอดแทรกเรื่องอะไรเข้ามาเชื่อมโยง (ประทีป เหมือนนิล, ๒๕๒๓: ๓๑)

ในการศึกษาวิเคราะห์นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรนั้น ผู้วิจัยพบว่านวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรทั้ง ๑๒ เรื่อง มีการนำเสนอทั้งแนวคิดหลัก แนวคิดรอง และแนวคิดย่อย แนวคิดดังกล่าวมีความหลากหลายเป็นอย่างมาก โดยผู้วิจัยจะจัดเป็นหมวดหมู่เกี่ยวกับการทำงาน ความรัก ครอบครัว การเมือง ปัญหาสังคม ความคิดความเชื่อ แนวคิดเกี่ยวกับคนที่ทำผิดหรือทุจริตก็ต้องได้รับโทษ ซึ่งผู้วิจัยจะยกตัวอย่างเป็นบางเรื่อง ดังนี้

๓.๓.๑.แนวคิดเกี่ยวกับคนที่ทำผิดหรือทุจริตก็ต้องได้รับโทษ

แนวคิดเกี่ยวกับคนที่ทำผิดหรือทุจริตก็ต้องได้รับโทษนั้น ปรากฏเป็นแนวคิดหลักในนวนิยายเรื่อง ลางลิขิต และปรากฏเป็นแนวคิดรองในนวนิยายเรื่องอื่น นวนิยายทุกเรื่องนั้น ผู้กระทำผิดต่างก็ต้องได้รับโทษ อาจถึงแก่ชีวิต หรือโทษทางกฎหมายหรือทางจิตใจ ผู้วิจัยยกตัวอย่างเพียงบางเรื่องดังต่อไปนี้

แนวคิดหลัก ในเรื่อง ลางลิขิต ได้แก่ “บุคคลใดที่กระทำความผิดร้ายแรงสิ่งใดไว้ ถึงแม้พยายามปกปิดได้มิดชิดเพียงใดก็ตาม วันหนึ่งความจริงจะต้องเปิดเผย และเมื่อนั้นบุคคลนั้นก็ต้องได้รับโทษอย่างสาสม”

ในเรื่อง ลางลิขิต การที่รุ่งรติที่มีบุคลิกภายนอกเป็นหญิงสาวที่เรียบร้อย อ่อนหวาน อ่อนโยน ทั้งนี้ก็เพื่อปกปิดลักษณะนิสัยที่แท้จริงและความผิดที่ตนเองได้กระทำไว้ ทั้งการฆ่าคนตาย ลอบคบขู่ ยักยอกทรัพย์ แต่แม้จะปกปิดมาได้นานและแนบเนียนสักเพียงไร เมื่อรุ่งรติแสดงออกถึงตัวตนและลักษณะนิสัยที่แท้จริง ความผิดที่รุ่งรติก่อก็เปิดเผยออกมาด้วย และในที่สุดรุ่งรติก็ต้องได้รับผลกระทบจากความผิดของตนด้วยชีวิต

ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร ต่างก็ลงท้ายด้วยบทลงโทษที่คนร้ายหรือผู้ที่กระทำผิดได้รับทั้งสิ้น นอกจากการรับโทษถึงแก่ชีวิตดังที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรยังมีบทลงโทษอื่นๆที่คนร้ายได้รับด้วย เช่น ดิตต์ จากเรื่อง มนต์จันทร์ ทาที่แข่งขันทางธุรกิจกับขมาด้วยวิธีที่ไม่โปร่งใส ทำให้ในที่สุดดิตต์ก็ต้องได้รับโทษจำคุก หรือใน รหัสหัวใจ ก็เช่นกัน การที่นายประยุทธและอาตมามันบุตรชายมีอาชีพค้ายาเสพติด ซึ่งเป็นอาชีพที่ผิดกฎหมายและผิดศีลธรรมอย่างมาก แม้ว่าธุรกิจค้ายาเสพติดจะดำเนินมาจนได้กำไรอย่างมหาศาล แต่ท้ายที่สุดแล้ว คนที่ทำผิดต่อสังคมอย่างนายประยุทธและบุตรชายก็ถูกจับขังคุก และถูกยึดทรัพย์จากการค้าขายที่ผิดกฎหมาย หรือในเรื่อง ฟ้ากระจ่างดาว การที่แม่เล่าจินตามีอาชีพค้ามนุษย์ ค้าขายผู้หญิงที่เป็นเพศเดียวกับตนราวกับพวกเขาเหล่านั้นไม่ใช่คน ซึ่งเป็นอาชีพที่ผิดกฎหมายและผิดศีลธรรมอย่างร้ายแรงเช่นกัน ทำให้การค้าโสเภณีที่นางจินดาดำเนินการมานาน หลบหนีการจับกุมได้หลายครั้ง แต่ในที่สุดผู้กระทำผิดก็ยอมต้องได้รับผิด นางจินดาถูกจับเข้าคุกในตอนท้ายเรื่องนั่นเอง

บทลงโทษทางด้านจิตใจ ก็เป็นอีกบทลงโทษหนึ่งที่กึ่งฉัตรนิยมนำเสนอ ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน เช่น แกมแก้ว จากเรื่อง ด้วยแรงอิฐฐาน ที่ทำผิดคิดร้ายกับตัวเอกของเรื่องคือันท์ธมน แม้ในอดีตก่อนที่ันท์ธมนเกิดเป็นบรรดาที่ถูกทำร้ายด้วยเช่นกัน บทลงโทษที่แกมแก้วได้รับคือการเป็นคนเสียสติ หรือในเรื่อง แกะรอยรัก นางเพลินพิศ กลายเป็นฆาตกรที่ฆ่าแอนนี่ ลูกสาวของตนเอง เมื่อเรื่องเปิดเผย เธอจึงรับไม่ได้กับความจริงที่เกิดขึ้น จนทำให้กลายเป็นคนเสียสติในที่สุด

กล่าวได้ว่าในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร กึ่งฉัตรได้สร้างบทลงโทษให้กับคนร้ายทุกคน แต่บทลงโทษอาจแตกต่างกันไป เพื่อเป็นการสนับสนุนแนวคิดที่ว่า คนที่ทำผิดหรือทุจริตก็ต้องได้รับโทษนั่นเอง

๓.๓.๒. แนวคิดเกี่ยวกับการทำงาน

แนวคิดเกี่ยวกับแนวคิดเกี่ยวกับการทำงานนั้น ปรากฏอยู่ในนวนิยายเกือบทุกเรื่อง นำสังเกตว่ากึ่งฉัตรสนใจประเด็นของแนวคิดนี้ชัดเจนจึงมักนำเสนอในนวนิยายเท่าที่จะทำได้ บางครั้งอาจเป็นแนวคิดหลัก บางครั้งอาจเป็นแนวคิดรอง พอจะประมวลเป็นแนวคิดที่ชัดเจน ๒ ประเด็น คือ

๑. คนที่จะประสบความสำเร็จในการทำงานได้ ต้องอาศัยความสามารถของตนเองเป็นสำคัญ

๒. การประกอบอาชีพการงานทุกอย่างต้องกระทำด้วยความซื่อสัตย์สุจริต

แนวคิดเกี่ยวกับการทำงานนี้เป็นแนวคิดกลาง แต่เวลาไปปรากฏในนวนิยายแต่ละเรื่อง ต่างก็บ่งลักษณะของแนวคิดการทำงานเฉพาะตนในเรื่องนั้นๆ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

แนวคิดหลัก ในเรื่อง มายาตวัน ได้แก่ “คนเราจะประสบความสำเร็จในชีวิตหรือเป็นที่ยอมรับในสังคมขึ้นอยู่กับคุณความดีและผลงานที่เกิดจากความสามารถของตน ส่วนชาติกำเนิด พื้นฐานดั้งเดิมของชีวิต และรูปลักษณะภายนอกไม่ใช่เรื่องสำคัญ”

ในเรื่อง มายาตวัน นั้น เขตต์ตวันแม้จะเป็นคนที่มีพื้นเพทางครอบครัวไม่ดี ดังจะเห็นได้จากการที่เขตต์ตวันเป็นเด็กกำพร้าและเคยเป็นเด็กวัดมาก่อน อีกทั้งยังมีแม่เป็นโสเภณีและมีน้องสาวที่ติดยาเสพติด แต่เขาได้ใช้ความสามารถก้าวขึ้นมาเป็นนักแสดงที่มีชื่อเสียง เขตต์ตวันก็ได้ใช้ฝีมือเป็นเครื่องพิสูจน์ความสามารถทางการแสดง แต่เนื่องจากมีคนใส่ร้ายและถูกเปิดเผยประวัติดั้งเดิมจึงทำให้เขาเปลี่ยนอาชีพมาทำห้องเสื้อ เมื่อมาทำธุรกิจเปิดห้องเสื้อ เขาก็แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการบริหารงานและออกแบบเสื้อผ้า ทั้งยังมีน้ำใจต่อวัดที่ตนเคยอาศัยและเติบโต สิ่งเหล่านี้ทำให้เขตต์ตวันประสบความสำเร็จในธุรกิจและได้รับการยอมรับนับถือในความสามารถ

แนวคิดหลัก ในเรื่อง มนต์จันทรา ได้แก่ “ถ้าหากบุคคลยืนหยัดในความเพียรพยายาม ความซื่อสัตย์และตรงไปตรงมาในการทำงาน ถึงแม้จะมีคู่แข่งทางธุรกิจเข้ามาต่อสู้โดยใช้วิธีการที่ทุจริตมุ่งทำลายล้างก็ตาม บุคคลนั้นก็ยังสามารถประสบความสำเร็จได้”

ในเรื่อง มนต์จันทร์ ษมาตั้งใจจะดำเนินธุรกิจบ่อนกาสิโนอย่างถูกต้องและเป็นไปตามกฎหมายทุกประการ มีการขออนุญาตดำเนินการจากรัฐ นอกจากนั้นยังมีความซื่อสัตย์ในการทำงาน ตรงไปตรงมา ไม่ฉ้อฉลลูกค้า ส่วนในด้านการดำเนินธุรกิจ แม้จะถูกดิดิตต์ผู้เป็นศัตรูทางธุรกิจใส่ร้ายป้ายสีและลอบทำลายธุรกิจอย่างรุนแรง แม้กระทั่งถูกลอบทำร้ายหมายเอาชีวิต แต่เขาก็สามารถแก้ปัญหาจนกระทั่งพิสูจน์ความจริงได้ทั้งหมด ในที่สุดษมาก็ประสบความสำเร็จอย่างงดงาม

ในนวนิยายเรื่องเดียวกันนี้ก็มีแนวคิดรองขนานกันไป โดยมองจากมุมมองของดิดิตต์ ซึ่งเป็นศัตรูคู่แข่งทางธุรกิจของษมา นั่นคือ “หากบุคคลที่ต้องการเอาชนะคู่แข่งทางธุรกิจด้วยวิธีการที่ทุจริตมุ่งทำลายล้าง ในที่สุดก็ต้องพบความพ่ายแพ้และเผชิญชะตากรรมทางกฎหมายอีกด้วย” ดังจะเห็นได้จากการที่ดิดิตต์เป็นศัตรูคู่แข่งของษมาตลอดเวลา ทำทุกอย่างโดยไม่เลือกวิธีเพียงเพื่อที่จะเอาชนะษมา ทั้งการใส่ร้าย ทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงและความน่าเชื่อถือ ปองร้ายหมายเอาชีวิตษมาและคนรอบข้าง แม้แต่สวระวารซึ่งเป็นคนรักของษมาก็ถูกปองร้ายด้วย แต่ท้ายที่สุดแล้ว ดิษฐ์ก็ต้องประสบกับความล้มละลายทางธุรกิจ ถูกจับดำเนินคดีในที่สุด

นอกจากในเรื่องที่กล่าวมาแล้ว ยังปรากฏตัวละครที่มีบทบาทเช่นเดียวกับดิดิตต์ที่ต้องการผลประโยชน์ในเชิงธุรกิจของตนเองโดยใช้วิธีการกลั่นแกล้งคนอื่นหรือวิธีการที่ผิดกฎหมาย แต่ในที่สุดก็จะต้องได้รับผลจากการกระทำที่ตนเองได้ก่อไว้ทั้งทางกฎหมายหรือทางจิตใจ ลักษณะอย่างนี้ที่กล่าวมาปรากฏอยู่ในนวนิยายหลายเรื่องด้วยกัน เช่น สุณิสสา จาก แกะรอยรัก ยศวินและอินทิดา จาก ดั่งไฟได้น้ำ เช่น ครอส จาก มายาตวัน เป็นต้น

แนวคิดหลัก ในเรื่อง **แกะรอยรัก** มีทั้งในด้านของการทำงานและด้านความรัก ดำเนินควบคู่กันไปอย่างใกล้ชิด แต่แนวคิดที่เกี่ยวกับการทำงานนั้น ได้แก่ “การเอาชนะอุปสรรคต่างๆ ในหน้าที่การงาน ต้องอาศัยความสามารถและความตั้งใจจริงโดยวิธีการที่สุจริต”

ในเรื่อง แกะรอยรัก ชมเดือนมาทำงานบริษัทค่ายเพลง ชมเดือนใช้ความพยายามและความสามารถในการทำงาน อีกทั้งยังมีมนุษยสัมพันธ์ดี ซึ่งเป็นวิธีการที่สุจริต จนเป็นที่ประจักษ์และยอมรับของเพื่อนร่วมงานและนายจ้าง แม้จะถูกสุณิสสาใส่ร้ายป้ายสีและกลั่นแกล้งหลายครั้งอยู่ตลอดเวลา แต่ในที่สุดแล้วชมเดือนก็สามารถเอาชนะอุปสรรคต่างๆ มาได้และประสบความสำเร็จในที่สุด มีชื่อเสียงภายในระยะเวลาอันรวดเร็ว

แนวคิดรอง ในเรื่อง **แกะรอยรัก** ได้แก่ “บุคคลที่มีความทะเยอทะยานจนเกินตัว หรืออิจฉาริษยา มุ่งทำลายคนอื่น กลับแก่งใส่ร้ายคนอื่นเพื่อให้ตนเองได้ดีนั้น ในที่สุดอาจประสบความล้มเหลวในชีวิตก็ได้”

ในเรื่อง **แกะรอยรัก** สุณิสาคิดแต่จะประสบความสำเร็จอย่างสูงเกินตัว จึงผลักดันให้อยากเอาชนะชมเดือนทุกวิถีทาง เช่น ใส่ร้ายป้ายสีชมเดือนหลายครั้งและพูดจาไม่ไว้หน้าอยู่เสมอ สุณิสาสั่งขนาดยอมพลีกายให้กับผู้ชายที่จะเป็นบันไดช่วยให้ตนไต่เต้าไปสู่ตำแหน่งที่สูงได้ แต่ในที่สุดสุณิสาก็ประสบกับความพ่ายแพ้ หหมดโอกาสในเส้นทางของการทำงาน

แนวคิดรอง ในเรื่อง **ดั่งไฟได้น้ำ** ได้แก่ “คนเราหากมีความโลภจนเบี่ยงเบนไปประกอบอาชีพในทางทุจริต อาจชักนำให้ตนถลาลึกไปสู่ทางที่ผิดที่รุนแรงยิ่งขึ้น จนอาจทำให้ตนเองเอาชีวิตไม่รอด”

ในเรื่อง **ดั่งไฟได้น้ำ** อินทิวรา ทำหน้าที่ดูแลบ้านให้กับพลิศผู้เป็นลูกผู้ที่มีชีวิตความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับอัตภาพ มีกินมีใช้ได้อย่างสบาย ส่วนยศวินซึ่งเป็นญาติพี่น้องอีกคนหนึ่งทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยอยู่ในบริษัทประมงของพลิศ แต่เนื่องจากยศวินเป็นคนฟุ่มเฟือย จึงต้องหาเงินจำนวนมากด้วยวิธีที่ทุจริต อินทิวราต้องการผูกใจรักยศวินไว้ เธอจึงยอมทุ่มเททุกอย่างเพื่อร่วมมือกับธุรกิจที่ผิดกฎหมายของยศวิน ด้วยการขนสินค้าเถื่อนที่ตั้งอยู่บนฐานการค้าของบริษัทประมง โดยการใช้เรือของพลิศขนสินค้าเถื่อน จากความผิดเบี่ยงต้นดังกล่าว ต่อมาทั้งคู่ก็เริ่มถลาลึกถึงขนาดทั้งสองคนต้องหาทางเอาชีวิตจรูจวี่อยู่หลายครั้ง เนื่องมาจากจรูจวี่แอบรู้ความลับของตน ในท้ายที่สุดยศวินก็ถึงจุดจบของชีวิต ส่วนอินทิวราต้องชดใช้ความผิดของตนตามกฎหมาย

แนวคิดรอง ในเรื่อง **รหัสหัวใจ** ได้แก่ “คุณค่าของคนมิได้วัดกันที่ชาติกำเนิด หรือประสบการณ์ดั้งเดิมในอดีต หากแต่อยู่ที่การทำตนในปัจจุบันให้มีประโยชน์ มีคุณค่าต่อส่วนรวม”

ในเรื่อง **รหัสหัวใจ** วิมลินมีชาติกำเนิดและพื้นเพเดิมที่ต่ำต้อย อยู่ในสังคมเสื่อมทราม แต่ต่อมาเธอมีโอกาสดำเนินชีวิตในสิ่งแวดล้อมที่ดีงาม ทำให้เธอสามารถปรับเปลี่ยนเป็นคนที่ดีได้ แต่ถึงกระนั้นก็ยังอดเก็บชีวิตในอดีตมาเป็นปมด้อยในจิตใจไม่ได้ แต่ในที่สุดเธอก็ใช้คุณสมบัติและความสามารถส่วนตัวประกอบอาชีพเป็นตำรวจที่มีอุดมการณ์และความมุ่งมั่นจนประสบ

ความสำเร็จและสามารถเอาชนะปัญหานี้ได้ จนมีผลงานเป็นที่ยอมรับและทุกคนที่แวดล้อมต่าง
ประจักษ์ในคุณค่าของเธอ

ตัวละครในนวนิยายเรื่องอื่นๆ มีอีกหลายตัวที่มีอดีตที่ไม่ดีหรือนำประวัติดั้งเดิม
ของตนมาเป็นปมในใจ ซึ่งเป็นสิ่งบั่นทอนความเจริญก้าวหน้าในปัจจุบัน แต่ตัวละครเหล่านั้นก็
พยายามแก้ปมปัญหาในใจและสามารถประสบความสำเร็จในการทำงานได้ในที่สุดทำนองเดียวกับ
วิมลลิน เช่น มีคณา จากเรื่อง พ้ากระจ่างดาว เขตต์ตะวัน จากเรื่อง มายาตะวัน เป็นต้น

จะเห็นได้ว่า แนวคิดที่เกี่ยวกับการทำงานนั้น ปรากฏอยู่ในนวนิยายแนวสืบสวน
สอบสวนของกึ่งฉัตรหลายเรื่อง แนวคิดเกี่ยวกับการทำงานก็จำแนกได้อีกหลากหลายประเภท
กล่าวได้ว่าแนวคิดที่เกี่ยวกับการทำงานเหล่านี้โดยเฉพาะบทบาทในการทำงานของสตรี เป็นแนว
คิดที่เหมาะสมกับยุคสมัยและสอดคล้องสภาวะปัจจุบันเป็นอย่างยิ่ง

๓.๓.๓. แนวคิดเกี่ยวกับความรักและการใช้ชีวิตคู่

แนวคิดเกี่ยวกับความรักและการใช้ชีวิตคู่ก็มีปรากฏอยู่เสมอในนวนิยายแนวสืบ
สวนสอบสวนของกึ่งฉัตรเช่นกัน ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่า นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร
นั้น มีการผสมผสานเรื่องแนวรักเข้ากับการสืบสวนสอบสวนได้อย่างกลมกลืน ความรักและคดี
อาชญากรรมจึงเป็นสิ่งที่คู่ขนานกันไปตลอดเรื่อง ทำให้มีปรากฏแนวคิดเกี่ยวกับความรักและการ
ใช้ชีวิตคู่อยู่เสมอเช่นกัน ในบางเรื่องอาจเป็นแนวคิดหลัก ในบางเรื่องก็อาจเป็นแนวคิดที่รองลงไป
และสามารถจำแนกได้เป็น ๓ ประเด็น คือ

๑. ความรักของหนุ่มสาวที่จะยั่งยืนได้ ต้องประกอบด้วยความเข้าใจ ความจริงใจ
ต่อกัน

๒. หนุ่มสาวที่จะร่วมชีวิตกัน จะต้องมีหัวใจรักที่ตรงกัน

๓. การใช้ชีวิตคู่ในครอบครัวต้องมีการปรับตัว การให้อภัยกัน

แนวคิดเกี่ยวกับความรักและการใช้ชีวิตคู่นี้ แฝงตัวอยู่ในนวนิยายเรื่องต่างๆ แนว
คิดทั้ง ๓ ข้อ บางครั้งก็ได้ปรากฏเป็นแนวคิดหลักหรือแนวคิดรองของเรื่อง หากแต่แฝงตัวอยู่ ไม่
ชัดใดก็ข้อหนึ่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

แนวคิดหลัก ในเรื่อง **พรายปรารถนา** ได้แก่ “คนเราแม้รักกันมากนักหนา
เพียงใด หากเมื่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเสียชีวิตลง ก็ไม่สามารถจะสานต่อชีวิตคู่ให้เหมือนเดิมได้อีก
บุคคลนั้นควรปล่อยให้ฝ่ายที่ยังมีชีวิตอยู่ได้ดำเนินชีวิตตามครรลองของตนต่อไป”

ในเรื่อง พรายปรารถนา วิญญาณจุลจันทร์ไม่ยอมไปเกิด เพราะหญิงสาวอาฆาตแค้นคนที่ฆาตคนและยังรักนงนาอวรณ์นิมมานผู้เป็นสามีอยู่ วิญญาณของเธอจึงติดอยู่กับความรักและความแค้น หลังจากได้รับความช่วยเหลือจากภริยาในการสืบคดีจนรู้ตัวคนร้าย เธอก็กลับเกิดความรู้สึกใหม่ คือ เกิดความหึงหวงระหว่างนิมมานกับภริยาอย่างรุนแรง ทั้งๆที่เธอกับนิมมานอยู่คนละโลก ความรักของทั้งคู่ไม่มีวันเป็นไปได้อีกแล้ว เธอจึงปล่อยวาง ยอมให้นิมมานและภริยาที่มีหัวใจรักตรงกันได้ครองคู่กัน นั่นทำให้วิญญาณของเธอได้ไปตามทางที่ควรจะเป็นและหลุดพ้นจากความยึดติดในความปรารถนาที่ไม่มีวันเป็นไปได้อีก

แนวคิดรอง ในเรื่อง มนต์จันทร์ ได้แก่ “ความรักเป็นเรื่องของหัวใจที่ตรงกันของคนสองคน คนอื่นไม่สามารถแย่งชิงมาเป็นของตนได้ด้วยการทำร้ายคู่แข่ง”

ในเรื่อง มนต์จันทร์ ชมาและสาระวารีมีความรักต่อกันอย่างมั่นคง ในขณะที่เดียวกันลำแพงซึ่งเป็นแม่บ้านของชมาก็คิดครอบครองชมาให้เป็นของตนแต่เพียงผู้เดียว จึงลงมือลอบปลงร้ายสาระวารีอยู่หลายครั้ง จนสาระวารีบาดเจ็บสาหัสเกือบเอาชีวิตไม่รอด แม้ว่าถ้าสาระวารีตายไป ชมาก็ไม่มีวันหันมารักกับลำแพงได้ ดังนั้นสิ่งที่ลำแพงทำลงไป ล้วนแต่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์หรือในทางตรงข้ามกลับเป็นผลร้ายกับตัวเธอเองในที่สุด เพราะชมาไม่เคยสนใจลำแพงตั้งแต่แรกมา ในที่สุดคนที่หัวใจรักที่ตรงกันก็ได้ครองคู่กัน

แนวคิดรอง ในเรื่อง พรายปรารถนา ได้แก่ “ความรัก คือ ไม่ใช่การครอบครองหรือยึดยึดให้คนที่เรารักมาเป็นของตน แต่คือการทำให้คนที่เรารักมีความสุข”

ในเรื่อง พรายปรารถนา จุลจันทร์กับนิมมานรักกันมากในชาติที่แล้ว หลังจากจุลจันทร์ตายไป เธอก็ยังรักนิมมานมาก จนอยากครอบครองนิมมานและกลับมาใช้ชีวิตคู่กับนิมมานอีกครั้ง ทั้งๆที่เป็นไปไม่ได้ เพราะทั้งสองอยู่คนละชาติภพกัน มีแต่ทำให้เกิดทุกข์ทั้งนิมมานและจุลจันทร์ หากแต่ถ้าเธอปล่อยให้นิมมานกลับไปใช้ชีวิตปกติของเขาที่ปัจจุบันมีใจรักกับภริยานั่นคือความรักที่เธอมีให้เขาอย่างแท้จริง

แนวคิดรอง ในเรื่อง ดั่งไฟได้น้ำ ได้แก่ “การใช้ชีวิตคู่ให้ยืนยาว ต้องอยู่บนพื้นฐานของความรักความเข้าใจ การปรับตัวเข้าหากัน และการให้อภัยซึ่งกันและกัน”

ในเรื่อง ดังไฟได้น้ำ การที่รุจรวีและพลิศผู้เป็นสามีมีปากเสียงกันอยู่เสมอ ด้วยลักษณะนิสัยที่เข้ากันไม่ได้ จนถึงขนาดจะหย่าขาดจากกัน ต่อมาเมื่อรุจรวีความจำเสื่อม เธอเปลี่ยนบุคลิกกลายเป็นรุจรวีคนใหม่ที่มีความดีงาม พลิศจึงกลับมาพึงใจ หันกลับมาพัฒนาความรักต่อกันอย่างลึกซึ้ง พยายามปรับตัวเข้าหากัน ให้อภัยกับอดีตที่ผิดพลาดของรุจรวีเมื่อเธอรู้อำนาจ จนสามารถกลับมาครองชีวิตคู่ด้วยกันอีกครั้งในที่สุด

แนวคิดรอง ในเรื่อง **แกระอยรัก** ได้แก่ “การเอาชนะอุปสรรคด้านความรัก ต้องอาศัยความจริงใจและความเข้าใจซึ่งกันและกัน”

ในด้านความรักนั้น ชมเดือนกับทรงรบรักกัน แม้ชมเดือนจะเกิดความเข้าใจผิดกับทรงรบอยู่ช่วงหนึ่ง โดยเกิดจากคำยุยงของสุนิสา แต่เมื่อทั้งสองได้ปรับความเข้าใจกันได้และแสดงออกถึงความจริงใจที่มีต่อกัน ชมเดือนจึงครองคู่กับทรงรบได้ในที่สุด

จะเห็นได้ว่า แนวคิดเกี่ยวกับความรักและการใช้ชีวิตคู่มิปรากฏอยู่ในทุกเรื่องและมีความหลากหลายในเนื้อหา แนวคิดเกี่ยวกับความรักนี้เป็นแนวคิดที่ปรากฏอยู่ในนวนิยายรักโดยทั่วไป แต่กึ่งฉัตรได้นำมาผสมผสานกับอาชญากรรมได้อย่างกลมกลืนน่าสนใจ และเรื่องความรักมักจะดำเนินคู่ขนานกันไปกับปมคดีอาชญากรรมเสมอ

๓.๓.๔.แนวคิดเกี่ยวกับครอบครัว

เนื่องจากผู้วิจัยได้แยกเรื่องของชีวิตรักเข้าไปอยู่ในแนวคิดที่เกี่ยวกับความรักแล้ว ในเรื่องแนวคิดที่เกี่ยวกับครอบครัวจึงไม่ได้กล่าวถึงแนวคิดเกี่ยวกับความรักซ้ำอีก แต่จะไปเน้นประเด็นที่เกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาในครอบครัวเป็นสำคัญ โดยครอบครัวและสิ่งแวดล้อมมีผลต่อการพัฒนาพฤติกรรมและคุณสมบัติของเด็ก แนวคิดเกี่ยวกับครอบครัวมิปรากฏอยู่ในบางเรื่อง อาจเป็นทั้งแนวคิดรองหรือแนวคิดย่อย ซึ่งสามารถจำแนกได้หลายประเภท ดังนี้

๑.เด็กที่ไม่ได้รับความรัก ความอบอุ่นในครอบครัว ก็อาจทำให้เด็กผู้นั้นกลายเป็นเด็กที่มีปัญหาได้

๒.การเลี้ยงดูที่ผิดพลาด เช่น ให้ความรักมากเกินไป ตามใจในสิ่งที่ผิด หรือให้แต่ความรักอย่างเดียว ก็อาจทำให้เด็กผู้นั้นมีปัญหาได้

๓.การเลี้ยงดูและสิ่งแวดล้อมที่ดีก็สามารถหล่อหลอมให้เด็กเติบโตมาได้อย่างดี ยืนหยัดได้ด้วยตัวเอง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

แนวคิดรอง ในเรื่อง มนต์จันทรา ได้แก่ “เด็กที่เกิดและเติบโตมาในครอบครัวที่ไม่อบอุ่น และผู้ปกครองยังติดการพนันและมีการกระทำที่ทารุณ อาจทำให้เด็กนั้นกลายเป็นคนที่มีพฤติกรรมต้องต่อสู้ชีวิตหรือมีปัญหาในใจ”

ในเรื่อง มนต์จันทรา การที่สaraswari ต้องดำเนินชีวิตอยู่เพียงลำพังสองพี่น้องกับสaraswama พี่สาวฝาแฝดของเธอมาตั้งแต่เด็ก เพราะแม่ของเธอเสียชีวิต เนื่องจากทำงานหนักและตรอมใจ ส่วนพ่อของเธอนั้นติดการพนันไม่เหลียวแลครอบครัว ซ้ำยังกระทำทารุณกรรมอีกด้วย เด็กทั้งสองคนจึงไม่ได้รับการดูแล ด้วยเหตุนี้สaraswama กลายเป็นผู้ใหญ่เกินอายุและมักต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของสองพี่น้อง ส่วนสaraswari มีปมเก็บกดในใจ ทำให้เธอเกลียดพ่อและการพนัน แม้ว่าลักษณะภายนอกของสaraswari ดูเป็นคนใจกว้าง เก่งกล้าไม่กลัวใคร เพื่อเป็นการปกป้องตนเองจากผู้ชายที่เข้ามาในชีวิต ด้วยเกรงว่าจะประสบปัญหาครอบครัวเหมือนเดิม แต่ทว่าภายในจิตใจกลับอ่อนแอและต้องการชีวิตครอบครัวที่มีแต่ความรักความอบอุ่น

แนวคิดย่อย ในเรื่อง แกะรอยรัก ได้แก่ “เมื่อบุตรหลานมีปัญหา ต้องการที่พึ่งผู้ใหญ่ในครอบครัวควรให้คำปรึกษา มิใช่ซ้ำเติม ไม่บังคับให้ทำไปในทางที่เสื่อมเสียหรือไม่ถูกต้อง”

ในเรื่อง แกะรอยรัก ลูกสาวที่มีปัญหาชีวิตมีอยู่สองคน คือ แอนนี่ กับ จิลลี่ ทั้งสองคนล้วนอยากปรึกษาปัญหาด้านความรักกับแม่ แต่แม่กลับหลงใหลวัตถุนิยม เห็นแก่ได้จนชักนำแอนนี่ให้ขายตัวแก่นักการเมือง ในที่สุดความขัดแย้งรุนแรงระหว่างแม่ลูกก็ทำให้แอนนี่เสียชีวิต แม้จะมีบทเรียนดังกล่าวมาแล้ว แต่แม่ก็ยังดำเนินตามความคิดเดิม คือ ชักนำลูกไปในทางเสื่อมเสีย ครั้นลูกมีปัญหาความรักมาปรึกษา ผู้เป็นแม่กลับไม่เห็นด้วยและคอยซ้ำเติมกับจิลลี่ซึ่งเป็นลูกสาวคนเล็ก ทำให้จิลลี่มีปากเสียงกับแม่บ่อยครั้ง ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างแม่ลูกสั้นคลอนอย่างรุนแรง

แนวคิดย่อย ในเรื่อง แกะรอยรัก ได้แก่ “ความรักความอบอุ่น ความเข้าใจกันในครอบครัว เป็นพื้นฐานสำคัญที่จะทำให้เด็กเติบโตอย่างมีคุณค่า ในทางตรงกันข้าม ถ้าเลี้ยงดูอย่างไม่ถูกวิธี เด็กที่เติบโตขึ้นมาก็คงกลายเป็นเด็กมีปัญหา”

ในเรื่อง แกะรอยรัก การที่ชมเดือนเติบโตมาในครอบครัวที่อบอุ่น พร้อมหน้าพร้อมตา มีครอบครัวคอยให้คำปรึกษาและมอบความรักความอบอุ่นให้เธอเสมอ ชมเดือนจึงเป็นหญิงสาวที่มีลักษณะนิสัยและจิตใจที่ดี

ในขณะที่สุนิสาและจิลลีนั้นตรงกันข้าม กล่าวคือ สุนิสามีแม่เลี้ยง พ่อให้แต่เงิน แต่ไม่ได้ให้ความเอาใจใส่ ทำให้เธอตีตนออกห่างจากผู้เป็นพ่อ และเป็นผู้ที่มีจิตใจอิจฉาริษยาอยู่เสมอ จิลลีเองก็เป็นเด็กมีปัญหาเช่นกัน เพราะเกิดมาในครอบครัวที่ไม่มีพ่อ แม่หลงใหลแต่วัตถุนิยม มีพ่อเลี้ยงที่ชอบล่วงเกินเธออยู่บ่อยๆ ทำให้เธอกลายเป็นคนเจ้าอารมณ์ เอาแต่ใจ และมักเรียกร้องความรักความสนใจจากทรงตันเสมอ

รุ่งรติก็เป็นตัวละครอีกตัวหนึ่งจากเรื่อง ลางลิขิต ที่มีลักษณะดังกล่าว ทำให้เธอมีปัญหากดดันอย่างรุนแรง ทำให้เป็นอันตรายต่อตนเองและครอบครัว

แนวคิดรอง ในเรื่อง **รหัสหัวใจ** ได้แก่ “การเลี้ยงดูเด็กของครอบครัวที่ดีสามารถสร้างเด็กให้เติบโตเป็นคนดีมีคุณค่าต่อสังคมได้”

ในเรื่อง รหัสหัวใจ การที่วิมลลิน ซึ่งมีอดีตเป็นเด็กที่ชอบลักขโมยจนถึงขนาดเคยติดคุกหลายครั้ง จนได้รับสมญาว่า มดตะนอย ต่อมา วิภาดา ภรรยา นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ นำมาเลี้ยงเป็นลูก ให้ความรัก ความอบอุ่น การอบรมสั่งสอน การศึกษา จนวิมลลินเรียนจบปริญญาตรีและสามารถเข้ามาเป็นตำรวจหญิงที่เก่ง ดี และมีคุณภาพคนหนึ่งของหน่วยงานได้

แนวคิดรอง ในเรื่อง **ฟ้ากระจ่างดาว** ได้แก่ “เด็กที่ถูกเลี้ยงดูอย่างผิดๆ อาจกลายเป็นปัญหาสังคมได้ แต่ถ้าผู้ใหญ่สามารถให้การอบรมสั่งสอนสิ่งที่ถูกต้อง และเป็นตัวอย่างที่ดี เด็กนั้นก็จะเป็นพลเมืองที่ดีของสังคมได้”

ในเรื่อง ฟ้ากระจ่างดาว การที่สันติถูกเลี้ยงดูอย่างผิดๆ ในสังคมของภาคเหนือที่มีความเชื่อว่าผู้ชายเป็นใหญ่ ผู้หญิงเป็นทาสที่คอยรองรับอารมณ์และต้องทำงานหนัก นอกจากนี้ยังเป็นสังคมที่นิยมขายลูกสาวให้ไปเป็นโสเภณี ด้วยมีความเชื่อว่าเป็นความกตัญญู รู้คุณบิดามารดา เพราะสามารถหาเงินมาให้ครอบครัวได้เป็นจำนวนมาก ดังนั้นแล้วสันติจึงยึดติดกับสังคมที่ตนเองซึ่งเป็นหลานชายคนเดียวในบ้านมีสิทธิ์เป็นใหญ่ ทำให้เขาไม่เข้าใจกันกับมีคณา ผู้เป็นป้าที่เติบโตมาในสังคมของความเท่าเทียมกัน มีคณาใช้เวลาในการปรับทัศนคติที่ผิดๆ ของสันติจนสำเร็จ ทำให้สันติปรับพฤติกรรมใหม่ อีกทั้งสันติยังได้แบบอย่างของผู้ชายที่ดีจากสารวัตร

หิรัญย์ ได้แบบอย่างของครอบครัวที่ดีที่ชายหญิงมีความเสมอภาคจากครูใหญ่และมีคณา ในที่สุด สันติก็สามารถเปลี่ยนความคิดและปรับตัวได้ เติบโตมาเป็นคนรุ่นใหม่ที่มีทัศนคติที่ถูกต้อง

แนวคิดในด้านการเลี้ยงดูมีส่วนช่วยเหลือลอมให้เด็กเติบโตมาเป็นคนที่ดีมี คุณภาพนั้น กิ่งฉัตรได้กล่าวไว้ในนวนิยายหลายเรื่องด้วยกัน กล่าวได้ว่าแนวคิดเกี่ยวกับการเลี้ยงดู เด็กนี้ เป็นปัญหาสังคมที่กิ่งฉัตรสนใจอย่างจริงจัง กิ่งฉัตรพยายามแทรกไว้ในนวนิยายหลายเรื่อง อย่างแนบเนียนกลมกลืนอยู่เสมอ นับเป็นการสะท้อนปัญหาสังคมปัจจุบันได้อีกทางหนึ่ง

๓.๓.๕.แนวคิดเกี่ยวกับการเมือง

กิ่งฉัตรสอดแทรกแนวคิดเกี่ยวกับการเมืองเข้ามาในแนวคิดหลักของเรื่อง โดยเข้ามาผสมผสานกันอย่างกลมกลืน แนวคิดเกี่ยวกับการเมืองในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของ กิ่งฉัตร มีปรากฏอยู่เป็นแนวคิดหลักอยู่ในเรื่อง เพรงเงา เพียงเรื่องเดียวเท่านั้น ดังนี้

แนวคิดหลัก ในเรื่อง **เพรงเงา** ได้แก่ “คนที่คิดปองร้ายต่อผู้อื่นด้วยความ อาฆาตพยาบาท และ/หรือ มุ่งหวังผลประโยชน์ส่วนตัวในทางการเมือง จะไม่มีวันมีชีวิตที่สงบสุข และในที่สุดตนเองอาจจะเป็นผู้รับกรรมนั้นที่ก่อไว้”

ในเรื่อง เพรงเงา ดร.อุดรมีจิตใจอาฆาตพยาบาทแสนบุญผู้เป็นลูกชู้อยู่ตลอดเวลา แต่ก็วางตนให้ปรากฏต่อสาธารณชนว่า เป็นพ่อที่มีความปรารถนาดีต่อบุตรชายและสนับสนุนทาง เจริญให้แก่ลูก ขณะเดียวกันก็ต้องพยายามหาทางกำจัดโดยวิธีการที่แนบเนียน อีกทั้งยังต้องการ ฆ่าเจตน์หัวหน้าพรรคการเมืองที่ตนสังกัดอยู่อีกด้วย เพื่อหวังอำนาจในพรรคการเมือง นอกจากนั้น หากกำจัดแสนบุญได้สำเร็จ เขาอาจได้คะแนนสงสารจากประชาชนในการเลือกตั้งที่ต้องสูญเสีย บุตรชายไป ด้วยพฤติกรรมดังกล่าว ดร.อุดร จึงมีชีวิตที่ไม่สงบสุข และในที่สุด ดร.อุดร ก็ต้องชดใช้ ผลกรรมที่ตนก่อไว้ด้วยชีวิต

๓.๓.๖.แนวคิดเกี่ยวกับปัญหาสังคม

แนวคิดเกี่ยวกับปัญหาสังคมมีแทรกให้พบในนวนิยายหลายๆเรื่องด้วยกัน ยกเว้น ปัญหาที่เกี่ยวกับเด็ก ซึ่งก็เป็นปัญหาสังคมเช่นกัน แต่ได้กล่าวไปแล้วในหัวข้อข้างต้น แนวคิดที่ เกี่ยวกับปัญหาสังคมในที่นี้จึงเป็นปัญหาสังคมด้านอื่นๆ อาจเป็นเป็นแนวคิดหลัก แนวคิดรอง หรือแนวคิดย่อย ดังตัวอย่างต่อไปนี้

แนวคิดหลัก ในเรื่อง **ฟ้ากระจ่างดาว** ได้แก่ “การแก้ปัญหาการค้ำมนุษย์ ต้องกระทำหลายๆด้านประกอบกัน ทั้งในด้านการป้องกันจากสาเหตุและการปราบปรามผู้กระทำผิด”

ในเรื่อง **ฟ้ากระจ่างดาว** มีคณาชิงชังและพยายามตีแผ่เรื่องของโสเภณีและการทารุณกรรม เธอจึงพยายามต่อสู้เพื่อผู้หญิงที่ถูกกดขี่และอยู่ในสังคมของผู้ชายเป็นใหญ่ โดยใช้วิชาชีพนักข่าวเป็นพื้นฐาน และในครั้งที่รุนแรงที่สุดที่เป็นเหตุการณ์สำคัญในเรื่อง เธอการปลอมตัวเข้าไปเป็นโสเภณีที่ถูกส่งไปมาเลเซียเพื่อสืบเรื่องขบวนการค้ำมนุษย์ จนสามารถหลายขบวนการนี้ได้มากที่สุด นอกจากนี้ มีคณายังสอนและปลุกฝังทัศนคติที่ถูกต้องให้กับสันติผู้เป็นหลานชายที่มาจากสังคมชายเป็นใหญ่ ให้รู้จักเคารพเพศหญิง ให้เกียรติผู้หญิง และประณามความคิดความเชื่อเกี่ยวกับการขายตัวเพื่อเลี้ยงครอบครัว

แนวคิดหลัก ในเรื่อง **สีบลับรหัสรัก** ได้แก่ “คนบางคนหลีกเลี่ยงปัญหาในชีวิตแล้วไปหาที่พึ่งทางใจ บางคนก็ชอบทดลองของแปลกใหม่ด้วยการเข้าไปเป็นสมาชิกลัทธิโซเลย แต่ปรากฏว่าลัทธิดังกล่าวเป็นลัทธิหลอกลวง และยังทำให้คนเหล่านั้นประสบปัญหาอื่นที่รุนแรงกว่าเดิมเหมือนเข้าไปติดกับ ต้องรอจนกว่าจะมีผู้มาช่วยแก้ไขให้เป็นอิสระ”

ในเรื่อง **สีบลับรหัสรัก** การที่ลัทธิโซเลยสามารถชวนเชื่อให้คนสมัครเข้ามาเป็นสาวกของลัทธิได้เป็นจำนวนมาก และทุกรายยอมยกทรัพย์สินสมบัติของตนให้แก่ลัทธินี้จนหมดสิ้น เช่น พรรณราย ปราวรณา และธาริตผู้เป็นน้องชายของธัญรดา เป็นต้น นอกจากนั้นสมาชิกบางรายยังอาจถูกล่วงละเมิดทางเพศหรือถูกฆาตกรรมอีกด้วย อย่างไรก็ตามการที่เข้าไปอยู่ในลัทธิดังกล่าว ทำให้หลุดพ้นได้ยาก ธัญรดากับบอนนตีจึงร่วมมือกันในการปลอมตัวเข้าไปสืบค้นความจริงและเปิดโปงทำลายลัทธิหลอกลวงนี้และสามารถปลดปล่อยสาวกของลัทธิได้หลายคน และภารกิจก็ประสบความสำเร็จในที่สุด

แนวคิดย่อย ในเรื่อง **รหัสหัวใจ** ก็คือ “ผู้ที่ค้ายาเสพติด แม้จะร่ำรวยสุขสบาย ก็เป็นแค่ชั่วระยะหนึ่ง แต่ในที่สุดก็ต้องได้รับโทษทางกฎหมาย”

ในเรื่อง **รหัสหัวใจ** การที่ครอบครัวนายประยุทธมีอาชีพค้าดอกไม้ประดิษฐ์บังหน้า หากแต่อาชีพที่แท้จริงของครอบครัวก็คือ การค้ายาเสพติด ทั้งนายประยุทธ นุชนาฏบุตรสาว อาตมมันบุตรชาย ต่างก็เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงในการดำเนินธุรกิจผิดกฎหมายนี้ แม้ว่าจะได้เงินทอง

มากมายจากการค้ายาเสพติด หากในที่สุดแล้ว คนที่ทำอาชีพทุจริตและเป็นพิษภัยต่อสังคมก็ถูกลงโทษ ทั้งถูกจับขังคุกหรือเสียชีวิต อีกทั้งทรัพย์สินที่หามาได้อย่างไม่ถูกต้องยังถูกยึดอีกด้วย

ปัญหาสังคมที่ปรากฏในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร มีทั้งปัญหาโสเภณี ปัญหาลัทธิลोकหลวง ปัญหายาเสพติด เป็นต้น ซึ่งปัญหาเหล่านี้เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริงและเกิดขึ้นบ่อยในสังคมปัจจุบัน กึ่งฉัตรจึงได้หยิบยกเอาปัญหาสังคมสำคัญๆรอบตัวมากล่าวถึงในนวนิยาย ทั้งนี้เพื่อให้ผู้อ่านตระหนักถึงความสำคัญและความเลวร้ายของปัญหาเหล่านี้ได้มากยิ่งขึ้น

๓.๓.๗. แนวคิดเกี่ยวกับความคิดความเชื่อ

แนวคิดเกี่ยวกับความคิดความเชื่อนี้ มีปรากฏให้เห็นอย่างเด่นชัดใน นวนิยายเรื่อง แกะรอยรัก ซึ่งเป็นความเชื่อเกี่ยวกับการดูหมอ ทรงเจ้า ซึ่งเป็นอาชีพหลักของครอบครัวตัวเอกฝ่ายหญิง ความเชื่อเรื่องหมอดูนี้ ในบางทีก็สามารถแสดงให้เห็นว่า เรื่องเหล่านี้สามารถแก้ปัญหาสิ่งที่ไม่รู้ได้เช่นกัน เช่น ในเรื่อง เพรงเงา ก็แสดงให้เห็นถึงหมอดูและคนทรงที่มีทั้งลोकหลวงและมีทั้งที่รู้จริง เป็นประโยชน์ ดังต่อไปนี้

แนวคิดย่อย ในเรื่อง แกะรอยรัก ก็คือ “ผู้คนที่ปัญหา ต้องการที่พึ่ง จึงหันไปหาและปรึกษาหมอดูมากยิ่งขึ้น”

ในเรื่อง แกะรอยรัก การที่ดำเนินนักเปลี่ยนฟ้า ซึ่งเป็นสถานที่รับดูหมอ เข้าทรง ซึ่งเป็นอาชีพของครอบครัวชมเดือนนั้น มีผู้คนแวะเวียนมาหาไม่ขาดสาย ตั้งแต่คนธรรมดาเลยไปถึงผู้ร่ำรวย มีอันจะกิน ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงสังคมในปัจจุบันที่มีปัญหาวุ่นวายหลากหลาย จนถึงขนาดผู้คนที่ต้องพึ่งพาสิ่งศักดิ์สิทธิ์หรือหาที่ยึดเหนี่ยวทางใจ

จากแนวคิดต่างๆของนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนที่ได้กล่าวไปข้างต้น แสดงให้เห็นว่า แนวคิดในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรมีความหลากหลายอยู่มาก นวนิยายแต่ละเรื่องต่างก็มุ่งนำเสนอแนวคิดสำคัญให้ผู้อ่านได้รับรู้ นอกจากนี้ยังมีแนวคิดรองหรือแนวคิดย่อยที่เพิ่มเติมอยู่ในเนื้อเรื่อง กล่าวได้ว่า แม้จะเป็นนวนิยายที่มุ่งเน้นความตื่นเต้นและชวนติดตามในด้านของการสืบสวนสอบสวนหรือค้นหาความจริงและความลึกลับที่ยังไม่กระจ่าง แต่ก็ยังคงให้คุณค่าในแง่มุมต่างๆกับผู้อ่านไม่ต่างกับนวนิยายในแนวอื่นๆเช่นกัน

๓.๔ ฉาก(setting)

ฉากของนวนิยายมีความหมายค่อนข้างจะกว้าง กล่าวคือ หมายถึง ฉากเวลาและบรรยากาศของเรื่อง ฉากสถานที่ ได้แก่ ลักษณะของภูมิประเทศ สิ่งแวดล้อม หรืออาคารสถานที่ เกิดเหตุการณ์ในเรื่อง ฉากเวลา ได้แก่ ยุคสมัย ฤดูกาลหรือช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ ส่วนบรรยากาศของเรื่อง ได้แก่ สภาพทั่วไปอันเกิดจากประสาทสัมผัสที่ก่อให้เกิดอารมณ์และความรู้สึกต่างๆ เช่น หวาดกลัว โศกเศร้า นอกจากฉากจะหมายถึงสถานที่และเวลาแล้ว ความหมายของบรรยากาศนี้ บางคนยังรวมถึงวิถีการดำเนินชีวิต วัฒนธรรม และสิ่งแวดล้อมของตัวละครด้วย

ในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร มีแต่ฉากสถานที่และบรรยากาศพร้อมๆกันไป ส่วนฉากเวลานั้นไม่มีเพราะเป็นเหตุการณ์ที่ดำเนินขึ้นในปัจจุบันตลอด

ฉากในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรหลายเรื่องนั้นมีความหลากหลาย หลาย เช่น เกิดในสถานที่แปลก ลึกลับ ช่วยสนับสนุนโครงเรื่องหรือตัวละคร เป็นต้น แต่ทั้งนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์เชิงบทบาทของฉากที่มีต่อเรื่อง ดังต่อไปนี้

๓.๔.๑ ฉากที่สนับสนุนโครงเรื่อง

ในการเขียนนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร มีการใช้ฉากในการสนับสนุนโครงเรื่องเกือบทุกเรื่อง เช่น ฉากท้องฟ้า ฉากบ้านเก่าของตัวละครเอก ฉากช่อง เป็นต้น ในกรณีนี้ผู้วิจัยขอยกตัวอย่างเป็นบางเรื่อง ดังต่อไปนี้

ฉากที่สนับสนุนโครงเรื่อง เช่น ในนวนิยายเรื่อง **ลางลิขิต** มีฉากที่เกิดขึ้นในรีสอร์ทแนบนทีซึ่งมีพื้นที่กว้างขวาง ครอบคลุมฉากย่อยอีกหลายฉาก ฉากรีสอร์ทประกอบไปด้วยไร่แนบอรุณ สวนสุขภาพแนบชีวี สนามกอล์ฟ คอกม้า เป็นต้น กล่าวได้ว่าเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้นในนวนิยายเรื่องนี้ เช่น มีการฆาตกรรม สืบค้นตัวฆาตกร ระหว่างนั้นก็มีความเพิ่มเติมขึ้นมาจนกระทั่งสุดท้ายค้นพบฆาตกรและเรื่องคลี่คลาย ทำให้เรื่องทั้งหมดมีเอกภาพและดูมีความเป็นไปได้ในหลายประเด็น กึ่งฉัตรได้พรรณนาฉากรีสอร์ทแนบนทีไว้อย่างละเอียดตั้งแต่แรกของเรื่อง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ฉากรีสอร์ทแนบนที จากเรื่อง ลางลิขิต

จากตัวเมืองกาญจนบุรีไปถึงพุเตยใช้เวลาร่วมชั่วโมง ตัวรีสอร์ทอยู่ทางซ้ายมือ เมื่อผ่านด่านยามข้างหน้าแล้ว รถยังต้องแล่นฝ่าเส้นทางที่ปกคลุมด้วยป่าโปร่งเข้าไปไกลพอสมควร ตลอดเส้นทางเข้าไป ถนนค่อนข้างคดเคี้ยวขึ้นลงเขา มี

ทางลาดยางเล็กพอเดินเท้าลาดหยาบเข้าไปในป่า ด้านหน้าป้ายบอกไว้ว่า เป็นทาง
สำหรับคนที่รักการเดินป่ามาเดินขึ้นเขาลงห้วยออกกำลังกาย และบ่อยครั้งยาม
เมื่อรถแล่นผ่านบางจุดที่คดโค้ง คนในรถจะได้ยินเสียงของน้ำตกขนาดเล็กแว่วๆ

..... “เท่าที่ผมทราบมา เจ้าของแนบนที่มีที่หลายร้อยไร่ อาจจะมีมากถึง
แปดร้อย เฉพาะที่ดินที่ติดฝั่งแควน้อยมีความยาวสองถึงสามกิโลเมตร แบ่งเป็น
หลายส่วน ทั้งที่ปล่อยให้ป้าเขา ทำไร่ คอกม้า สนามกอล์ฟ และรีสอร์ท”

เมื่อเข้าใกล้รีสอร์ทมากขึ้น ป้ายบอกทางแยกไปส่วนต่างๆของแนบนที่จะ
เด่นชัดมากขึ้น มีทั้งป้ายบอกทางไปไร่แนบอรุณ คอกม้าแนบไพร สวนแคนดัส
เรือนเพาะชำ สวนสุขภาพแนบชีวี หาดแนบฤดี..... (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๕๙)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นได้ว่าเจ้าของรีสอร์ทแนบนที่เป็นผู้ที่ร่ำรวย มีที่ดิน
หลายร้อยไร่ มีกิจการที่สร้างรายได้มากมาย พื้นที่แนบนที่จึงเป็นมูลเหตุจูงใจส่วนสำคัญที่ทำให้
รุ่งรตีเกิดความโลภ อยากครอบครอง ทั้งนี้เนื่องจากพื้นเพในอดีต รุ่งรตีถูกกดขี่และต้องต่อสู้เพื่อ
ความอยู่รอดมาโดยตลอด ดังนั้นเธอจึงแสวงหาชีวิตที่เพียบพร้อม มีความสุข โดยการแต่งงานกับ
บุตรชายเจ้าของไร่ที่มีบุตรชายสองคน โดยหวังความสุขสบาย และยังหวังว่าถ้าสามารถมีบุตรชาย
ก็จะได้สืบทอดมรดกสวนใหญ่ของไร่ตามเงื่อนไขของเจ้าของ

ต่อมาพบว่าสามีไม่สามารถมีลูกซึ่งเป็นทายาทของมรดกได้ เธอจึงต้องลอบเป็นชู้
กับอธิน จนกำเนิดบุตรชายขึ้น เมื่อสมหวังแล้ว อธินก็หมดประโยชน์สำหรับเธอ เธอจึงต้องการ
กำจัดโดยสังหารเสียที่ตรงริมน้ำข้างป่าทึบและซ่อนศพไว้ที่แท่นปูนที่ทำน้ำรมหาค้นเอง บริเวณ
ดังกล่าวแม้จะอยู่ในเขตของแนบนที่ แต่ก็ห่างไกลจากบริเวณรีสอร์ทที่พึกมากจนเมื่อเกิดเหตุไม่มี
ผู้ใดได้ยินหรือล่วงรู้ จึงไม่มีใครสงสัยเลยว่ารุ่งรตีจะเกี่ยวข้องกับคดีดังกล่าว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

..... พื้นที่ตรงนั้นเป็นหาดทรายแคบๆยาวๆ หน้าที่ร้อนหาดคงแผกกัน
อาณาเขตกว้างพอสมควร และในหน้าน้ำหลากน้ำคงขึ้นมาปริ่มๆหรือท่วมล้น ถึง
ได้มีการสร้างทำน้ำเสริมขึ้นมา บนหาดเต็มไปด้วยไม้ป่าหลากชนิด(กึ่งฉัตร,
๒๕๔๓: ๒๕๐)

จากนั้น กึ่งฉัตรก็เริ่มนำตัวละครเอกเข้าไปสืบค้นคดีการหายตัวไปของอธินที่
รีสอร์ท แนบนที่และเรื่องก็ดำเนินอยู่ในแนบนที่โดยตลอด เมื่อเข้าไปแล้วก็ดำเนินการสำรวจอย่าง
ทั่วถึง เช่น คอกม้า สนามกอล์ฟ กระท่อม ทำน้ำ รีสอร์ท เป็นต้น สถานที่เหล่านี้มีส่วนในการชี้แนะ
หรือสาวไปถึงตัวคนร้ายและคลี่คลายคดีไปโดยลำดับ ในที่สุดคดีก็คลี่คลายอย่างรวดเร็วที่กระท่อม

วาดรูปของรุ่งรติและที่ทำน้ำซึ่งเป็นที่ซ่อนศพ กิ่งฉัตรได้ใช้ประโยชน์จากสถานที่ในแนบนที่อย่างเต็มที่และสมเหตุสมผลเช่น รัสอร์ท คอกม้า หาดริมแม่น้ำ สนามกอล์ฟ เป็นต้น จนกระทั่งค้นพบฆาตกร ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ดิฉันพกแก้วตามหลังอศิราภี เพียงย่างเหยียบลงไปบนท่อคอนกรีตสี่เหลี่ยมที่เห็นได้ชัดว่าเพิ่งสร้างใหม่เมื่อไม่นานมานี้ ขนอ่อนบริเวณสันคอก็ลุกชัน ความรู้สึกวูบ...เหมือนถูกสัมผัสด้วยกระแสไฟฟ้าอ่อนๆ แล่นชู่จากเส้นผมที่ปล่อยสยายเข้าสู่ศีรษะ ปลายผมสะบัดราวกับจะย้าเตือนให้รู้...

ชายหนุ่มผอมลมหายใจยาว แน่ใจในวินาทีนั้น เขามาถูกที่แล้ว เศษเสี้ยวที่เหลืออยู่ของวิญญาณอินเวียนนวนรคอยที่นี้ชัดเจน! (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๒๕๑)

.....ศพของอินถูกนำขึ้นมาจากฐานของทำน้ำอย่างระมัดระวัง(กิ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๒๗๘)

กิ่งฉัตรใช้ฉากแนบนที่เป็นฉากที่สนับสนุนโครงเรื่องให้สมบูรณ์ แนบ เนียนและมีความสมจริงอย่างมาก นับตั้งแต่ที่ใช้ฉากนี้เป็นกองมรดกที่สำคัญ สร้างแรงจูงใจให้กับคนร้าย ทั้งยังมีลักษณะภูมิประเทศที่กว้างขวาง เป็นป่าเขาสลับซับซ้อน มีหาดทรายที่ห่างไกลผู้คน ทำให้เป็นสถานที่ที่เหมาะสมต่อการฆาตกรรมโดยไม่มีผู้ใดสงสัยเลย เมื่อมีการสืบคดี ผู้สืบก็ดำเนินการสืบค้นภายในแนบนที่

นอกจากใช้ฉากแนบนที่สนับสนุนโครงเรื่องและตัวละครแล้ว ฉากย่อยหลายๆฉากในแนบนที่ยังมีส่วนสร้างสีสันให้สนุกสนานมากยิ่งขึ้น เหตุการณ์สำคัญในเรื่องและเหตุการณ์แทบจะทั้งหมดในเรื่องเกิดขึ้นในที่เดียวกัน จนทำให้นวนิยายเรื่องนี้มีเอกภาพอย่างชัดเจน

ฉากคอมมูนโฆเลยที่เชียงใหม่ จากเรื่อง สืบลับรหัสรัก

ในนวนิยายเรื่อง สืบลับรหัสรัก ก็มีฉากที่สนับสนุนโครงเรื่องได้อย่างดี เนื่องจากเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับลัทธิลึกลับ ไม่เปิดเผย ล่อลวงผู้คนให้เข้าไปติดกับและยังชักนำไปสู่คดีอาชญากรรมอีกด้วย กิ่งฉัตรจึงสร้างฉากคอมมูนของลัทธิโฆเลยที่เชียงใหม่ ให้เป็นฉากที่มีความแปลกในตัวเองและสอดคล้องกับเนื้อเรื่องเป็นอย่างดี โดยการสร้างให้อยู่ห่างไกล ปิดบังจากโลกภายนอก เข้าได้ยากและออกได้ยาก แยกตัวเองออกมาจากเชียงใหม่ อยู่ห่างไกลตัวเมือง เป็นป่าเขา อีกทั้งยังสามารถเลี้ยงตนเองได้เพื่อตัดขาดการติดต่อจากภายนอก กิ่งฉัตรจึงได้บรรยายไว้อย่างละเอียดยืดยาวในหลายตอน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

.....เลยตัวเมืองออกไปราวสามสิบกิโลเมตร แยกจากถนนใหญ่ไปตามทางลาดยาว วกลงไปตามช่องเขาอีกเกือบสิบกิโลเมตร ภาพกำแพงสูงที่ด้านหน้าปลูกไผ่บังเป็นแนวยาวที่บึงก็ปรากฏแก่สายตา กำแพงเริ่มจากพื้นราบก่อนเลี้ยวตรงขึ้นสู่เนินเขา กางกั้นพื้นที่ประมาณห้าสิบลี้ไว้เหมือนวงแหวนกำลังโอบรัดเขาเบื้องหลัง หลังกำแพงนั้นบนพื้นราบมองไม่ค่อยเห็นอะไร นอกจากไม้ใหญ่บางต้นที่สูงเกินความสูงของกำแพง

อนนต์ชี้ให้คนข้างตัวมองไปยังบ้านที่ตั้งอยู่บนเชิงเขา กำแพงและต้นไม้ใหญ่ทำให้เห็นอะไรไม่ค่อยชัดเจนนัก นอกจากหลังคาสีแดงเจิดจ้าและเค้าโครงที่แสดงให้เห็นว่าคงเป็นบ้านหลังใหญ่พอสมควร(กิ่งฉัตร, ๒๕๔๕: ๑๓๗)

นอกจากความห่างไกล กว้างขวางและดูปึงบังแล้ว คอมมูนยังเป็นเหมือนเมืองหนึ่งที่ตั้งใจตัวเองได้ ในโซเคยมีอุปโภคและสาธารณูปโภคที่จำเป็นอยู่อย่างครบครัน ทั้งปลูกข้าว ปลูกผัก เลี้ยงสัตว์ เพื่อเป็นอาหาร โดยไม่จำเป็นต้องพึ่งพาการติดต่อจากภายนอกเลย สมาชิกในคอมมูนยังช่วยกันทำงานในหน้าที่ต่างๆ มีการแบ่งหน้าที่กันอย่างชัดเจน เพื่อให้ คอมมูนดำเนินการได้อย่างเป็นระบบ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

.....อย่างที่คุณนนท์คงทราบ...คอมมูนเราเหมือนเป็นเมืองเล็กๆ เราปลูกข้าว ปลูกผัก เลี้ยงสัตว์เพื่อเลี้ยงตัวเอง แล้วในคอมมูนก็มีโรงงานกำจัดขยะ มีเครื่องจักรบ้าง... (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๕: ๑๑๔)

.....กระทั่งพื้นที่ระยะประมาณสี่ร้อยเมตร รั้วลวดหนามจึงสิ้นสุดลง สองข้างทางกลายเป็นพื้นที่เกษตรกรรมขนาดย่อม ส่วนใหญ่เป็นผักเมืองหนาวที่ปลูกเป็นแปลงยาวเรียงกันเป็นดับ สุดแปลงซ้ายมือเป็นโรงเรือนกระจกหนึ่งทีมองไม่ออกว่าเรือนอะไร สุดแปลงขวามือมีอาคารตั้งเป็นหย่อมๆ แต่เห็นได้ชัดว่าคงเป็นโรงเลี้ยงสัตว์ เพราะมีรั้วหนามกันล้อมไว้ด้วยพื้ที่กำลั้งกินหญ้าหลายตัว ขณะที่ห่างออกไปอีกหน่อยเป็นเล้าไก่ มีพื้นที่สำหรับให้ไก่ออกมาคุ้ยเหยือกินบนลาน และโรงเรือนยาวสำหรับไก่ไข่ มีสมาชิก “ครอบครัว” ของโซเคยทำงานในสวน และโรงเลี้ยงสัตว์กระจายทั่ว (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๕: ๑๔๒)

โดยทั่วไปสมาชิกทุกคนจะมีชีวิตความเป็นอยู่แบบสมถะ พอมีพออยู่ ไม่ฟุ้งเฟ้อ เรียบง่ายและมีความเท่าเทียมกัน เช่น แต่งกายเหมือนกัน เสื้อผ้าสีเดียวกัน มีกระท่อมเล็กๆเป็นที่พักคล้ายคลึงกัน ไม่มีเครื่องอำนวยความสะดวก กินอาหารเหมือนกันในโรงอาหารรวมพร้อมๆกัน เพื่อโน้มน้าวให้เห็นถึงความเท่าเทียม ตามที่ลัทธิขงจื้อตลอดมา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

..... ทุกคนสวมเสื้อผ้าคล้ายๆกัน คือผ้าฝ้ายแขนสั้นบ้าง ยาวบ้าง กางเกง หลวมๆ ทั้งเสื้อและกางเกงสีเดียวกัน คือสีส้มอมแดง.....

..... มีการปลูกกระท่อมไม้หลังเล็กๆประมาณร้อยกว่าหลัง เรียงเป็นแถวๆ ในรูปกระจายเป็นรัศมีครึ่งวงกลมเหมือนแนวรัศมีดวงอาทิตย์ กระท่อมขนาดใหญ่หน่อยจะอยู่ใกล้ตัวบ้าน ขนาดกะคร่าวๆคงสักประมาณสี่คูณห้าเมตร ส่วนกระท่อมที่อยู่ห่างตัวบ้านออกมาในระยะที่เท่าๆกัน จะมีขนาดแค่สามคูณสาม เมตรเท่านั้น(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๕: ๑๔๓-๑๔๔)

ผู้นำลัทธิมีวิธีการที่ปลูกฝังขงจื้อให้สมาชิกหลงมกายเป็นประจำทุกวัน โดยใช้ การสวดมนต์รวมใจและใช้กลิ่นระเหยบางชนิดให้สูดดม เพื่อเป็นการกล่อมประสาท เช่น

แสงสว่างถูกหรือลง ตรงข้ามกับเสียงดนตรีที่ดังกังวานกระหึ่มขึ้น...ขบวน นำเดินเข้ามาทางประตูสามด้าน คือประตูใหญ่ด้านหลังและประตูข้างสองด้าน คนในขบวนแต่งตัวเรียบร้อยไม่ต่างจากคนอื่น ในมือประคองเทียนสี่เหลี่ยมยาว หรือไม้เท้าเผา น้ำมันหอมรูปพระอาทิตย์

“แซนเดลวูด” หญิงสาวกระซิบตอบ “ฉันคิดอยู่นานเชียวค่ะว่าเขาหยดอะไรในเตาโรมมา ที่แท้ก็แซนเดลวูดผสมกับกลิ่นกุหลาบนี่เอง แซนเดลวูดนี้เป็นพวกสมุนไพรอายุรเวทของอินเดียกับจีน มีผลเหมือนพวกกล่อมประสาทนิดๆทำให้คลายเครียด”

.....เสียงของนิโคลัสกับกลิ่นที่หอมอวลแปลกๆในห้องทำให้สมาชิก เหมือนต้องมนต์(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๕: ๙๒-๙๓)

กึ่งฉัตรได้บรรยายลักษณะของคอมมูนโซเลย์ มีการตรวจตราการเข้าออกอย่างเข้มงวดรัดกุม มีกล้องตรงประตูทางเข้าออก จึงยากที่ใครจะแปลกปลอมเข้าไปง่ายๆ และมี

ระเบียบแบบแผนที่เข้มงวด สิ่งเหล่านี้เอื้ออำนวยให้ยากแก่การที่จะมีผู้ใดบุกเข้าไปทำลายลัทธิได้ ทั้งนี้เพราะมีแต่สมาชิกแล้วเท่านั้นถึงจะได้มาอยู่ที่คอมมูนโซเลียที่เชียงใหม่

การที่โซเลียปลูกฝังความเชื่อของสมาชิกให้หลงมกมายในลัทธิอยู่ทุกวัน โดยการสวดรวมใจและใช้กลิ่นเทียนชวนให้หลงใหล ทำให้เป็นอุปสรรคสำหรับการทำลายลัทธิ เพราะจะมีสมาชิกที่ขัดขวางอย่างมากมายแน่นอน ทำให้เมื่อต้องการสืบสวน อนนต์และธัญดาจึงต้องปลอมตัวเป็นสมาชิกเข้าไปทำงานในนั้น จึงสามารถทำลายคอมมูนและช่วยเหลือสมาชิกบางส่วนให้เลิกยึดติดกับโซเลียได้ในที่สุด

อาจกล่าวได้ว่า ฉากของคอมมูนโซเลีย นอกจากจะมีความพิเศษตรงที่แปลกไม่เหมือนใครแล้ว ยังสอดคล้องกับเรื่องและช่วยเอื้อต่อการสนับสนุนโครงเรื่องได้อย่างแนบเนียน ช่วยสร้างความสมจริงได้เป็นอย่างดี คดีย่อยๆ อื่นๆ ที่สนับสนุนก็เกิดเพิ่มขึ้น เช่น เรื่องกลิ่นกล่อมประสาท การวางยาพิษ การล่องละเมิดทางเพศ การยกยอกทrophy การฆาตกรรม เป็นต้น นับได้ว่าเหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นภายในคอมมูน รวมทั้งการสืบคดี การคลี่คลาย และการทำลายลัทธินี้โดยสิ้นเชิง ทำให้มีเอกภาพเกิดขึ้น

ในเรื่อง **มนต์จันทรา** มีฉากเกาะกลางทะเลที่อยู่ห่างไกลติดเขมร คือ เกาะยานก และเกาะพระสาม ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่มีฉากสำคัญที่สนับสนุนโครงเรื่องได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้เนื่องจากการเปิดกาลิโนอย่างถูกต้องตามกฎหมายในเมืองไทยยังเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ ดังนั้นจึงฉัตรจึงสร้างให้เกาะพระสาม ซึ่งเป็นสถานที่ตั้งกาลิโนนั้น อยู่ในเขตพื้นที่ของประเทศกัมพูชา ซึ่งเป็นที่รู้กันดีว่านิยมการพนัน ส่วนเกาะยานกซึ่งเป็นที่อยู่อาศัยและเป็นเกาะส่วนตัวนั้น จึงอยู่ในเขตดินแดนไทยในจังหวัดตราด แต่ระยะทางไม่ห่างกันนักกับเกาะพระสาม ทั้งสองเกาะต่างก็เดินทางลำบาก เกาะยานกเป็นสถานที่ที่เกิดเหตุการณ์สำคัญ ส่วนเกาะพระสามเป็นสถานที่ที่จะสร้างกาลิโน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เกาะยานก จากเรื่อง มนต์จันทรา

....พื้นดินที่ล้อมรอบด้วยแผ่นน้ำตรงหน้านับว่างดงามไม่น้อย ตัวเกาะมีหาดทรายสีขาวผืนเล็กๆ อยู่ทางด้านหน้า เหนือแผ่นทรายขึ้นไปคือผืนดินไถ่ระดับที่แต่งเป็นสวน งดงามด้วยสีเขียวของพรรณไม้ และสีขาว ชมพู แดงของดอกยี่โถ ที่ขึ้นเป็นดงออกดอกสลับแน่นสายตาไปหมด จะเห็นก็เพียงยอดของศาลาหรือสิ่งก่อสร้างบางอย่างที่โผล่พ้นดงดอกไม้ขึ้นมาจ๋าไร

ทางเดินชั้นเล็กน้อย พุ่มยี่โถหนาทำให้มองไม่เห็นอะไรมากนัก มารู้ตัวอีกทีก็ต่อเมื่อสุดทางเดิน พื้นดินที่เคยชั้นเล็กน้อยแผ่ออกเป็นแผ่นราบกว้างปูลูญาเขียวสด ทางปูอิฐปรับเป็นทางกว้างที่จัดวางด้วยหินกาบหลากสีทอดยาวไปจนจรดบ้านขนาดสามชั้นหลังใหญ่ (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๑: ๙๖)

จากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า แม้ว่าเกาะจะอยู่ห่างไกล แต่ก็มีทัศนียภาพที่สวยงาม แม้มองภายนอกดูเหมือนไม่อันตราย แต่เกาะทั้งสองแห่งกลายเป็นสถานที่เกิดอาชญากรรมในอีกหลายประเด็น ทั้งการลอบวางระเบิด การให้ยาเกินขนาด การทำน้ำผึ้งพิษ จากดอกยี่โถทำร้ายสาระวาริจนเจ็บหนัก ทั้งยังมีภูมิประเทศเป็นป่าเขาที่กว้างขวาง ไกลจากเมือง ทำให้คนร้ายไม่เกรงกลัวที่จะก่ออาชญากรรม

เกาะพระสาม จากเรื่อง มนต์จันทรา

..... เกาะพระสามเป็นเกาะรูปเกือกม้า ขนาดใหญ่กว่าเกาะยานกเกือบเท่าตัว ตรงกลางเป็นอ่าวเว้าเข้าไปลึกกว้าง ชายหาดที่เห็นยาวโค้งไปตามรูปลักษณะของตัวเกาะทำให้มีความเป็นส่วนตัวอย่างมาก ด้านหนึ่งของหาดทำท่าเทียบเรือหลายบ่อเอาไว้ มีเรือเก่าและเล็กเทียบท่าอยู่ลำหนึ่ง เหนือชายหาดขึ้นไปคือเขาสูง.....

.....แม้จากเกาะยานกจะสามารถมองเห็นเกาะพระสามอยู่ลิบๆ หากพอเดินทางจริงๆแล้ว ระยะระหว่างสองเกาะไกลกันไม่ใช่น้อย โดยเฉพาะในเวลาคลื่นลมแรง กว่าเรือลำเล็กจะแล่นฝ่าคลื่นเข้าใกล้จุดหมายก็กินเวลาเกือบสองชั่วโมง(กิ่งฉัตร, ๒๕๔๑: ๑๙๕)

เกาะพระสามเป็นเกาะเช่าในพื้นที่ของกัมพูชา ซึ่งเหมาะสมที่จะเปิดกาสินเป็นอย่างยิ่ง นอกจากนี้แล้วยังห่างไกลและอยู่ในเขตความรับผิดชอบของกัมพูชา ซึ่งตำรวจไทยไม่สามารถเข้าไปจัดการได้ เปรียบเสมือนกับเมืองเถื่อน ทำให้ผิดกฎหมายและโคกมีความกล้าที่จะส่งคนมาลอบฆ่าสมาชิก เกาะยานกและเกาะพระสามจึงเป็นฉากสำคัญของนวนิยายเรื่อง มนต์จันทรา นับตั้งแต่ความขัดแย้งในผลประโยชน์ การเกิดปมอาชญากรรม ปมความรัก การสืบค้น และการเปิดเผยตัวคนร้าย ซึ่งทำให้เนื้อเรื่องมีความสมจริงและมีเอกภาพมากยิ่งขึ้น

กล่าวได้ว่า เหตุการณ์สำคัญของเรื่องและคติอาชญากรรมต่างๆเกิดขึ้นที่เกาะสอง เกาะเกือบตลอดทั้งเรื่อง ทั้งประเด็นของการตั้งกาลีโนที่เกาะพระฮาม ความขัดแย้งในผลประโยชน์ ความรักสามเส้า เป็นต้น

๓.๔.๒ จากที่เสริมลักษณะของตัวละคร

เนื่องจากตัวละครในนวนิยายแต่ละเรื่องนั้นมีบุคลิกที่หลากหลาย มีปมปัญหาที่แตกต่างกัน บ่อยครั้งที่ผู้แต่งใช้ฉากเข้ามาช่วยอธิบายความคิด บุคลิกของตัวละคร หรือปมปัญหาในจิตใจได้อย่างดี ฉากจึงที่มีหน้าที่เสริมลักษณะของตัวได้อีกทางหนึ่ง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ฉากที่เสริมลักษณะของวิมลลิน จากเรื่อง รหัสหัวใจ

ในเรื่องนี้ ตัวละครเอกคือ วิมลลิน เป็นตำรวจสาวที่มีความสามารถ แต่ก็มีปัญหาภายในใจซ่อนเร้นอยู่หลายประการ เช่น ตนเองไม่ใช่ลูกที่แท้จริงของพ่อแม่คนปัจจุบัน และมีอดีตที่ทำให้ถูกปฏิเสธจากชายคนรักจนเกิดความเจ็บปวด ถ้าผู้อ่านได้รู้พื้นฐานของตัวละคร ก็จะสามารถทำให้เข้าใจได้ดีขึ้นว่าแต่เดิมตัวละครมีสภาพความเป็นอยู่อย่างไร ที่ส่งผลให้มีบุคลิก ลักษณะหรือปมปัญหาอย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน กิ่งฉัตรได้บรรยายถึงภาพของวิมลลิน ในวัยเด็กที่ถูกคุมขังอยู่ในสถานีดำรวจ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ผู้ต้องขังคนเดียวที่นั่งอยู่เบื้องหลังมุ้งสายบัวไม่ใช่ผู้ใหญ่ตัวเล็ก แต่เป็นเด็กผู้หญิงอายุประมาณเจ็ดหรือแปดขวบ แม่หนูน้อยสวมเสื้อยืดสีแดงลายทางกางเกงลูกเสือสีน้ำตาลซึ่งด้ามอมเป็นคราบ เจ้าตัวนั่งอยู่บนพื้น กำลังง่วนอยู่กับการทากาวแปะกลับบัวสีชมพูลงบนโปมกลมๆ ประติดประดอยอย่างตั้งใจ (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๒)

..... “รู้มาแต่ว่าแม่ทำโรงงานอยู่แถวปทุมฯ พ่อไม่รู้ที่ไหน ปู่ย่าตายายที่ป้าน้าอาไม่ปรากฏ ตัวแม่เองก็คงไม่มีความรับผิดชอบเท่าไรหรอกถึงได้ปล่อยลูกเร่ร่อน เท่าที่ฟัง แม่หนูคนนี้นั้นไปทั่ว อยู่แถวใต้สะพานพุทธก็เคย แถวตลาดรังสิตก็ไปมาแล้ว.....”

..... กระทั่งที่ติดกลับบัวกระดาษยันไปได้ครึ่งเดียวยับเยินกองอยู่ แต่ที่เจ้าของไม่ใส่ใจอีกแล้ว เพราะกำลังเพลิน...ปากคาบหนูรี ดูดแรงจนไฟขึ้นแดงวับ

ก่อนจะพบนุวันขาวยาว สีหน้าแววตาเหมือนไม่ทุกข์ร้อนใดๆอีกแล้ว(กึ่งฉัตร,
๒๕๔๗: ๖-๗)

ฉากการบรรยายข้างต้นแสดงให้เห็นถึงพื้นเพดั้งเดิมของตัวละครได้เป็นอย่างดี ว่าเป็นมาจากครอบครัวที่ไม่ได้รับการดูแลเอาใจใส่จากบิดามารดา และอยู่ในชุมชนแออัดที่แวดล้อมไปด้วยเรื่องของบุญรี ยาเสพติด ลักขโมย จนเด็กเห็นเป็นเรื่องที่ชินตา และเข้าไปคลุกคลีปฏิบัติได้อย่างคล่องแคล่วโดยเห็นเป็นเรื่องธรรมดา จนกระทั่งเข้าไปอยู่ในขบวนการขโมยรถยนต์ ทำให้ตนเองต้องถูกจองจำหลายครั้ง ในระหว่างนั้นยังได้แสดงฤทธิ์ที่ทำให้ควบคุมได้ยาก จนทำให้มีฉายาว่า มดตะนอย ต่อมาเมื่อวิภาดามาพบเด็กหญิงดังกล่าวนำไปเลี้ยง เปลี่ยนชื่อและชื่อเล่น เปลี่ยนสิ่งแวดล้อมให้อยู่ในครอบครัวอบอุ่น ชัดเกล้า อบรมบ่มนิสัย ให้การศึกษาที่ดี จนกระทั่งเรียนจบได้งานทำที่ดี

ฉากที่เสริมลักษณะของสาระวารี จากเรื่อง มนต์จันทร์

สาระวารีเป็นนักข่าวที่เก่งกล้า ไม่กลัวใคร มีความสามารถ แต่ในส่วนตัวของจิตใจก็มีปมปัญหาที่เกลียดการพนัน กึ่งฉัตรให้ภาพว่าสมัยที่เป็นเด็ก เธอมีชีวิตครอบครัวที่ว้าเหว่ และรู้สึกหวาดกลัว เนื่องจากแม่เจ็บหนักจนตาย ส่วนพ่อติดการพนัน ไม่เคยสนใจครอบครัว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตราด...เมืองที่อาจเรียกได้ว่าเป็นบ้านในวัยเยาว์ ห้องแถวในดงน้ำครำที่คับแคบและแออัด เพดานเป็นรูโหว่กว้างมองเห็นท้องฟ้า หล่อนกับน้องสาวนอนกอดกันแน่นมองดูพระจันทร์เต็มดวงสुकสกาด้วยน้ำตากลับหน้า เนื้อตัวสั่นเทาด้วยความกลัวโคกตรม(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๑: ๒๘)

.....โผล่เข้าไปในห้องแคบๆที่แออัดด้วยผู้คน สิ่งแรกที่รู้สึกคือ ควันบุหรี่ที่ลอยวนแน่นราวกับหมอก กลิ่นเหม็นโคลที่หลังออกจากความตื่นเต้นในวงการพนันผสมผสานกับกลิ่นอาหารเก็บค้างของบรรดา “ผี” ที่เล่นจนลืมนวันลืมนคืน กินแล้วก็เล่น หิวก็กิน แล้วก็เล่นต่อจนกว่าจะสิ้นเนื้อประดาตัว สาระวารีกวาดสายตามองผ่านใบหน้าดำเคียดของผู้ได้ผู้เสีย ผ่านเจ้ามือที่ขยับลูกเต๋าในถ้วยกราว ก่อนตรงไปยังพ่อที่กำลังหมกมุ่นอยู่ในวงหนึ่ง(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๑: ๑๔๔)

ฉากบ้านเก่าของสาระวารีย์สมัยเด็ก ๆ ที่จังหวัดตราดนั้น แสดงให้เห็นถึงสภาพที่อดอยากแร้นแค้นของสาระวารีย์และสาระสมาผู้เป็นพี่สาวฝาแฝด ทั้งยังสะท้อนอารมณ์ของตัวละครในขณะนั้นได้เป็นอย่างดี ว่าโศกเศร้า ไม่มีความสุข ทุกตรม หวาดกลัว เจ็บปวด ซึ่งส่งผลให้สาระวารีย์เติบโตมาอย่างคนที่มีปมเก็บกดในใจ โดยเฉพาะความรู้สึกรังเกียจเรื่องของการพนันและคนที่เกี่ยวข้องกับกาพนันอย่างรุนแรง

การที่กึ่งฉัตรวางพื้นฐานทำให้เห็นถึงพื้นฐานและเบื้องหลังชีวิตในวัยเด็กของสาระวารีย์ ทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงปมปัญหาที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์หลักของเรื่องได้อย่างชัดเจน กล่าวคือ สาระวารีย์เป็นนักข่าวที่มีหน้าที่ต้องไปหาข้อมูลโดยละเอียดเกี่ยวกับการตั้งบ่อนกาสิโนของขมา ในระหว่างการปฏิบัติงาน เธอจึงมีความขัดแย้งกับขมาซึ่งเป็นแหล่งข่าวกับการปฏิบัติตามหน้าที่ รวมทั้งมีความขัดแย้งในเรื่องของความรักที่ก่อตัวในระหว่างเธอและขมาอีกด้วย

ฉากที่เสริมลักษณะของสันติ จากเรื่อง ฟ้ากระจ่างดาว

ในเรื่อง ฟ้ากระจ่างดาว สันติเป็นตัวแทนของผู้ชายในสังคมภาคเหนือที่มีความคิดแบบผู้ชายเป็นใหญ่ กึ่งฉัตรได้บรรยายฉากบ้านและชีวิตความเป็นอยู่ของสันติ ให้เห็นเป็น ๒ ระยะเวลา คือ สมัยครอบครัวยังรุ่งเรือง และสมัยที่เริ่มตกต่ำ แต่กระนั้นเขาก็มีชีวิตที่เหนือกว่าผู้หญิงคนอื่นในครอบครัว ได้รับการเลี้ยงดูอย่างตามใจ ยกสันติไว้เหนือกว่าผู้หญิงคนอื่นในบ้าน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

คราวนี้หลานชายไม่บ่น เพราะตัวเองไม่เคยมีห้องส่วนตัวที่เป็นส่วนตัวส่วนตัวชนิดแบบนี้ บ้านที่เมืองเหนือนั้น ตอนยุครุ่งเรืองอาๆ “ไปทำงาน” มีเงินส่งกลับบ้านเป็นกอบเป็นกำ ตัวบ้านก็สร้างสองชั้นโอ้อ่า ด้านล่างก่ออิฐถือปูน มีทั้งห้องครัว ห้องน้ำ และลานตั้งแคร่สำหรับให้ปู่กินเหล้า ส่วนชั้นสองเป็นไม่มีสองห้องนอนกับห้องโถงด้านหน้า

แต่เมื่ออาคนหนึ่งตายคนหนึ่งหายตัวไปอย่างไม่มีร่องรอย อ้ารงเองก็มาพิการต้องเสียเงินเก็บใช้ในการรักษาพยาบาลไม่น้อย บ้านที่มั่นคงเลยหดขนาดฝาบ้านชั้นบนถูกแฉะไปขาย จากที่เคยกันห้องหับเลยเหลือเพียงห้องเดียวโล่งๆ อ้ารงย้ายมานอนข้างล่างเพราะไม่มีปัญญาถัดชั้นบนได้ด้วยตัวเอง ห้องนอนเขานั้นใช้ไม้ที่เคียวหรือทึงจากบ้านเก่ามาตอกเป็นคอกหยาบๆ ตักกันขึ้นมาสามด้านไว้ข้างห้องน้ำ (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๔๔)

จากตัวอย่างที่ยกมาดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นถึงค่านิยมเกี่ยวกับการขายตัวของสังคมชาวบ้านในภาคเหนือว่าไม่ใช่เรื่องที่ผิด อีกทั้งในแต่ละบ้านยังนิยมส่งลูกสาวไปขายตัวอีกด้วย การที่ขายตัวแล้วมีเงินสร้างบ้านที่โอ้อ่า เป็นหน้าเป็นตา เป็นภาพที่บ่งบอกวิถีชีวิตและค่านิยมได้เป็นอย่างดีว่าสังคมต้องการแบบนี้ ผู้ชายในครอบครัวมีชีวิตสุขสบายจากการขายตัวของผู้หญิงในครอบครัว ซึ่งเป็นฉากที่สะท้อนสังคมได้เป็นอย่างดี

สภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของสันติจึงเป็นส่วนหนึ่งที่บ่มเพาะให้สันติขัดแย้งกับมีคณา เพราะสันติมีนิสัยที่รักความสุขสบาย ไม่ดี้นรนต่อสู้กับปัญหาต่างๆ เอาเปรียบผู้หญิง เห็นแก่ตัว ซึ่งเป็นนิสัยที่แก้ไขได้ยาก ซึ่งเป็นโครงเรื่องรองของนวนิยายเรื่องนี้ จากนั้นเมื่อมีการเปลี่ยนชีวิตครอบครัว เปลี่ยนสิ่งแวดล้อม เปลี่ยนสังคมใหม่ ใช้เวลาสักพักในการเรียนรู้จนมีความคิดความอ่านใหม่ สันติจึงเกิดความเปลี่ยนแปลงในทัศนคติและนิสัย

๓.๔.๓ จากเป็นตัวแทนของความคิด อารมณ์ และความรู้สึก

ฉากบางตอนสามารถใช้เป็นสื่อของความคิด อารมณ์ และความรู้สึก เช่น สภาพอากาศแทนอารมณ์และความรู้สึกของตัวละคร ดังเช่น มีคณา จาก ฟ้ากระจ่างดาว ที่สมัยเด็กเกือบจะถูกนำไปขายตัว และเมื่อเป็นนักข่าวเธอก็ปลอมตัวเข้าไปสืบข่าวที่ช่อง นำตัวเองเข้าเสี่ยง มีความหวังอยู่เพียงริบหรี่ว่าจะมีคนมาช่วยได้ทัน ไม่นานในชะตาชีวิตข้างหน้า ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ฉากห้องฟ้า จาก ฟ้ากระจ่างดาว

มีคณาออกจากบ้านตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง เดินฝ่าความมืดในคืนที่ไร้เดือน
แม้ดวงดาวจะพร่างพรายเต็มฟ้า หากมีหวังมองเห็นเกิน(กิ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๒๑)

อีกช่วงชีวิตหนึ่งของมีคณา ที่ไปทำข่าวเส้นทางการค้าโสเภณี โดยนำตัวเองเข้าเสี่ยง เอาชีวิตเป็นเดิมพัน

.....มีคณาที่ยืนอยู่ในเงามืดได้กอดไฟริมตลิ่งมองเรือลำน้อยกลืนหายไป
ความมืด ความรู้สึกของหล่อนนั้นมีดมนเหมือนบรรยากาศรอบตัว มีดจริงๆ ทำไม
ไม่มีแม้แต่แสงเดือน หญิงสาวเงยหน้าขึ้นฟ้า ลมหายใจขัดขึ้นมาโดยอัตโนมัติ คืน
นี้เดือนมืด...คงจะสักแรมสิบสามหรือสิบสี่ค่ำ พระจันทร์ทอแสงขมุกขมัวราวจะ

สิ้นเรียวแรง ดวงดาวน้อยใหญ่ออกมาทอแสง แต่ไม่สุกสว่างพอจะทำให้พื้นดิน
สว่าง... (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๓๖๙)

จากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่า ฉาก นั้นก็คือสภาพอากาศ
บรรยากาศ เป็นสิ่งที่สื่อความหมายแทนอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครนั้นๆได้เป็นอย่างดี ดังเช่น
ในเรื่องฟ้ากระจ่างดาว การที่ท้องฟ้าแม้จะมีดาว แต่ก็ช่างไร้แสง มีดมนเหลือเกิน ก็เปรียบได้กับ
ชีวิตของมีคณายามที่หนีออกมาจากบ้านเมืองเหนือ หรือในช่วงที่ถูกส่งไปขายตัวในช่องที่มาเลเซีย
ที่มีคณาารู้สึกว่าชีวิตช่างหดหู่ สิ้นหวัง เป็นช่วงชีวิตที่อับจนหนทาง แต่ในที่สุดแล้ว เรื่องก็จะ
คลี่คลาย

การใช้ฉากนี้ ยังสอดคล้องกับชื่อเรื่องที่ว่า “ฟ้ากระจ่างดาว” ที่ใช้ฉากแบบนี้อยู่
ถึง ๒ ครั้ง ด้วยกัน แต่ในที่สุดของเรื่อง มีคณา ก็สามารถผ่านพ้นอุปสรรคไปได้ ดังเช่น ฟ้ากระจ่าง
ดาว ที่ฟ้าใส มีแต่ดาวพราวแสง ดังนั้นแล้วอาจกล่าวได้ว่าฉากสามารถเป็นสัญลักษณ์แทนอารมณ์
ความรู้สึกของตัวละครได้เป็นอย่างดี

๓.๔.๔ ฉากสร้างบรรยากาศและ ความน่าสนใจให้กับเรื่องมากขึ้น

ฉากสร้างบรรยากาศและความน่าสนใจให้กับเรื่องมากขึ้น เช่น ความรื่นรมย์
หรือความน่ากลัว ลึกลับสยองขวัญ ความตื่นเต้น ความแปลกใจ เป็นต้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

อพาร์ตเมนต์ที่โรสพาเลขห้อง ๓๑๒ จาก พรายปรารภณา

ในนวนิยายเรื่องนี้ กล่าวถึงอพาร์ตเมนต์ที่มีวิญญาณวนเวียนสิงอยู่ โดยเริ่มจาก
ภาพที่ดูดี ดูน่าเชื่อถือของอพาร์ตเมนต์ จากนั้นจึงค่อยบ่อนข้อมูลที่สื่อถึงวิญญาณเข้าไปทีละน้อย
เช่น เกิดเงา เสียงสะท้อน ลมพัด อากาศเย็นยะเยือก กลิ่นหอมและเหม็นที่แปรไปตามอารมณ์ของ
จุลจันทร์วิญญาณสาว ดังตัวอย่างต่อไปนี้

.....มันเป็นอพาร์ตเมนต์ที่กลางเก่ากลางใหม่ สภาพยังดี ตั้งอยู่กลางใจ
เมือง ห่างจากที่ทำงานชนิดที่ตื่นสายเสียดสภาวะรถติดได้ ข้อสำคัญ ราคาเช่านั้น
ถูกเสียจนภรรยาต้องถามข้าเพื่อความแน่ใจว่าไม่ได้เฝ้าเพื่อนไปเอง (กึ่งฉัตร,
๒๕๔๖: ๔)

.....กลับถึงในอพาร์ทเมนต์ในเวลาจวนห้าทุ่ม กิรณาไขกุญแจเอื้อมมือไปเปิดไฟก่อนโดยอัตโนมัติ และทันทีที่ห้องสว่างเรือง หญิงสาวก็แทบผงะด้วยความตกใจ ตั้งตัวไม่ติด จะไม่ให้แทบช็อคอย่างไรไหว...ในเมื่อที่หน้าต่างในห้องโถง ร่างเลื่อนราวกับเงาของจุลจันทร์ปรากฏอยู่อย่างสงบ(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๑๔๕)

.....บรรยากาศรอบข้างเปลี่ยนไปอีกแล้ว ยามนี้ความมืดเข้ามาครอบงำเต็มที่ ในห้องพักเล็กๆหนาวเย็นขึ้นทุกๆที่ที่ไม่ได้เปิดเครื่องปรับอากาศ และที่ร้ายกลิ่นดอกจันทร์กะพ้ออ่อนๆที่หอมหวานซึ่งเขาสัมผัสได้ยามทรุดตัวลงนั่งเริ่มเปลี่ยนไป มีกลิ่นเหม็นร้ายกาจแทรกเข้ามาเหมือนที่เขาสูดเข้าไปในตอนแรกที่ย่างเท้าเข้ามาในนี้

มันคงเป็นอารมณ์ของจุลจันทร์ กลิ่นเหม็นสาบรุนแรงจะปรากฏเมื่อหล่อนโกรธเกรี้ยวหรือมีจิตใจที่ระย้า และตอนนี้เมื่อเขาเริ่มพูดถึงกิรณา...หล่อนคงโกรธ... (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๔๒๗)

จะเห็นได้ว่า ฉาก ห้องในอพาร์ทเมนต์ของกิรณา ให้บรรยากาศของความลึกลับ น่ากลัว เพราะเป็นห้องที่มีวิญญาณของจุลจันทร์สิงอยู่ จึงทำให้มีบรรยากาศและอารมณ์ครบทุกประสาทสัมผัส ทั้ง เงาน กลิ่น เสียง ลม สัมผัส เพื่อสื่อถึงการมีตัวตนของวิญญาณจุลจันทร์ ซึ่งส่งผลให้คนที่อยู่อาศัยหรือได้เข้าไปในห้องนี้เกิดความแน่ใจว่ามีวิญญาณสิงอยู่ ดังเช่นกิรณาที่รับรู้ถึงการมีตัวตนของวิญญาณจุลจันทร์ จนในที่สุดเธอต้องรับปากช่วยสืบหาตัวฆาตกรที่ฆ่า จุลจันทร์ และช่วยพานิมมานกลับมาหาจุลจันทร์อีกครั้งหนึ่ง

นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่มีวิญญาณวนเวียนอยู่ในห้อง ดังนั้นกึ่งฉัตรจึงต้องป้อนข้อมูลให้อพาร์ทเมนต์ลึกลับ น่ากลัว มีผีสิง และเป็นต้นกำเนิดของปมปัญหาสำคัญของเรื่อง

ฉากจึงเป็นส่วนที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นสำหรับนวนิยาย โดยเฉพาะนิยายที่ต้องการสร้างอารมณ์และบรรยากาศให้กับตัวละครและผู้อ่าน เช่น มีเรื่องของภูติผี ความลึกลับ สยองขวัญเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น เรื่อง พรายปรารถนา ก็ยิ่งจะต้องให้ความสำคัญกับฉากมาก ส่วนนวนิยายโดยทั่วไปนั้นก็มักใช้ฉากและบรรยากาศ เสริมสร้างให้สัมพันธ์กับเหตุการณ์เรื่องราวหรืออารมณ์ของตัวละครในเรื่อง ฉากในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตร จึงมีบทบาทที่หลากหลายและช่วยสนับสนุนนวนิยายไม่ทางใดก็ทางหนึ่งได้เป็นอย่างดี

๓.๕ บทสนทนา (Dialogue)

บทสนทนาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญส่วนหนึ่งในนวนิยาย เนื่องจากนวนิยายเป็นวรรณกรรมที่มีขนาดยาว ดังนั้นโดยทั่วไปผู้แต่งนวนิยายไม่นิยมใช้บทบรรยายหรือพรรณนาตลอดทั้งเรื่อง เพราะอาจทำให้การดำเนินเรื่องน่าเบื่อ ในทางตรงข้ามหากมีบทสนทนาของตัวละครแทรกสลับเข้ามาจะระหว่างบทบรรยายหรือพรรณนา อาจช่วยให้ตัวเรื่องมีสีสัน มีความน่าสนใจ และมีความสมจริงมากยิ่งขึ้น นอกจากนั้นยังทำให้ตัวละครมีชีวิตชีวาราวกับมีชีวิตอยู่จริงๆ เนื่องจากการใช้วิธีบรรยายหรือพรรณนาเพียงอย่างเดียวโดยไม่มีบทสนทนานั้น ทำให้ดูเหมือนว่านวนิยายที่อ่านเป็นเหมือนภาพนิ่งที่ปราศจากชีวิต หากแต่พอมีบทสนทนาเข้าไปแทรกนั้น ก็เสมือนได้ดูภาพเคลื่อนไหว และดูมีชีวิตชีวามากขึ้นนั่นเอง

บทบาทของบทสนทนาในนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนของกึ่งฉัตรหลายเรื่องนั้น มีความหลากหลายเช่นเดียวกับนวนิยายแนวอื่นๆ ผู้วิจัยจะวิเคราะห์บทบาทของบทสนทนาที่มีต่อเรื่องดังต่อไปนี้

๓.๕.๑ เล่าเนื้อเรื่องหรือนำเสนอข้อมูลแทนการบรรยาย

บทสนทนามีส่วนช่วยในการเล่าเนื้อเรื่องหรือนำเสนอข้อมูลแทนการบรรยาย กล่าวคือ ในบทพูดของตัวละครบางตัว มีข้อมูลที่ทำให้ทราบเนื้อเรื่องโดยไม่ต้องเล่าด้วยบทบรรยาย เช่น ในนวนิยายเรื่อง **ดั่งไฟได้นำ** ในตอนต้นเรื่อง เมื่อพลิศมารับรุจรวีที่กลายเป็นคนความจำเสื่อม ผู้อ่านจะไม่ทราบความสัมพันธ์ของคนทั้งสองคน ไม่รู้ว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นหรือแม้แต่ไม่รู้ถึงสาเหตุที่รุจรวีความจำเสื่อม กึ่งฉัตรได้สร้างให้รุจรวีสังเกตเห็นความห่างเหินและเย็นชาที่ปกปิดไม่มีมิชของพลิศ เธอจึงเกิดความสงสัยและได้ถามพลิศ ทำให้ทราบข้อมูล ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“กลับบ้าน...ขอโทษเถอะค่ะ ไม่ทราบว่าคุณเป็นอะไรกับดิฉัน?”

..... “สามี” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๒: ๒๒)

..... “ฟังนะรวี...ก่อนที่คุณจะได้รับอุบัติเหตุ ชีวิตคู่ของเราไม่ได้ราบเรียบนักหรอก มักมีปัญหากันอยู่เรื่อยๆ มีปากเสียงกันแทบไม่เว้นแต่ละวัน และพอยายฟ้าตาย...ทุกอย่างก็จบ รู้ดีว่าเราไปด้วยกันไม่ได้แน่ ถ้ายังดันทุรังอยู่ด้วยกันไปก็จริงแต่จะไม่มีความสุขทั้งสองคน ผมต้องการหย่า”

..... “หย่าหรือคะ...”

“ใช่ คุณเองก็ไม่ขัดข้องอะไร เพียงแต่ตอนแรกเราต้องรอให้เสร็จเรื่องงานศพยายฟ้าก่อน หลังจากนั้น...ผมมีเรื่องยุ่งๆเกี่ยวกับงาน เลยยังไม่ทันตกลงอะไรกันเป็นมันเหมาะๆ จู่ๆคุณก็ลุกขึ้นเก็บข้าวของออกจากบ้าน...สิ่งอื่นไว้ว่า คุณขอเวลาสักพัก แล้วถ้าพร้อมจะหย่าเมื่อไหร่จะส่งข่าวมาบอกเอง หลังจากนั้นก็อย่างที่คุ้นจำได้...” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๒: ๕๒)

..... “คุณประสบอุบัติเหตุระหว่างเดินทาง...คงจะเป็นชิงทรัพย์ เพราะคุณไม่มีสมบัติติดตัวซักอย่างตอนที่ตำรวจพาไปส่งที่ศรัทธาชน และฟื้นขึ้นมาคุณก็จำอะไรไม่ได้อย่างที่เป็นอย่างตอนนี่” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๒: ๕๓)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นได้ว่า ผู้อ่านสามารถทราบข้อมูลได้ว่า รุจรวีเป็นภรรยาของพลิต แต่ชีวิตคู่ของทั้งสองมีปัญหาขัดแย้งจนถึงขั้นจะหย่าขาดจากกัน รุ่งฟ้าลูกสาวของทั้งคู่ก็มาเสียชีวิต ต่อมารุจรวีหายออกไปจากบ้าน พลิตตามหาจนเจอและพบว่ารุจรวีประสบอุบัติเหตุกลายเป็นคนความจำเสื่อม จะเห็นได้ว่า บทสนทนามีส่วนช่วยเล่าเรื่อง หลังจากนั้นก็ทำให้อ่านเรื่องดำเนินต่อไปได้ การใช้วิธีนี้ทำให้ผู้แต่งไม่ต้องใช้การบรรยายในการเล่าอดีต ซึ่งเป็นวิธีที่ใช้กันมากและใช้กันมานาน อีกทั้งยังเป็นการเปิดเผยข้อมูลมากมายในคราวเดียว การใช้บทสนทนาจึงทำให้น่าสนใจมากขึ้น ทำให้ผู้อ่านรู้สึกมีส่วนร่วมและเกิดความสนใจใคร่รู้

๓.๕.๒ ปูพื้นฐานลักษณะนิสัยของตัวละครและแสดงความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร

บทบาทนี้เป็นคุณสมบัติสำคัญซึ่งต้องเปิดเผยให้เห็นถึงลักษณะนิสัยของตัวละคร เมื่อผู้อ่านอ่านบทสนทนา ผู้อ่านจะเห็นถึงลักษณะนิสัยของตัวละครเหล่านั้น เช่น ลักษณะนิสัยของ ศัลย์ จากเรื่อง **เพรงเงา** เมื่อศัลย์สนทนากับมิเรียมเรื่องของกฎหมายและการลงโทษ ความคิดเห็นที่ศัลย์แสดงออกนั้น ทำให้เห็นถึงพื้นฐานจิตใจและลักษณะนิสัยของศัลย์ได้เป็นอย่างดี ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ผมว่ากฎหมายเมืองไทยไม่ค่อยเข้มงวดเท่าไรหรอก การทำงานของตำรวจก็ทำกันไม่ได้เต็มที่” ชายหนุ่มเบ้หน้า “พวกมือปืน ผู้ร้าย กับผู้มีอิทธิพลถึงได้ครองเมือง ถ้ากฎหมายเราเข้มงวดเสียหน่อย ความผิดเรื่องค้ายาเสพติด ซ่าคนตายขายชาติ...จับประหารให้หมดเหมือนมาเลเซียหรือแถวตะวันออกกลาง รับรองว่าประเทศไทยจะสงบสุขกว่านี้มาก”

“เมืองไทยเมืองพุทธคะ อยากให้โอกาสคนได้สำนึก กลับตัวอีกครั้ง”

“ยากครับ คนเราเมื่อฆ่าได้ทำได้นั้นหนึ่งแล้ว มีหรือจะไม่มีครั้งที่สอง ที่สาม ครั้งที่สี่ยิ่งทำง่ายขึ้นด้วยซ้ำ เพราะเคยแล้ว...คุณมุกลองสังเกตสิครับ ประเทศจีนสมัยก่อน...ยุคไหนที่จักรพรรดิเหี้ยนมหาญ ใครก่อกบฏ ใครทำผิดอะไร ตัดสินประหารหมด...ประหารเจ็ดชั่วโคตรด้วย บ้านเมืองก็สงบเรียบร้อย เย็นไปทั้งรัชกาล ผิดกับจักรพรรดิองค์ใดที่มีใจเมตตา ใครทำอะไรผิดก็อภัย ยุคนั้นหาความสงบได้ที่ไหน กบฏเรื่อยไปแหละ” (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๒: ๑๖๕)

จากตัวอย่างข้างต้นเป็นบทสนทนาระหว่างศัลย์กับมิเรียม ศัลย์มีอาชีพเป็นผู้รักษาความปลอดภัยประจำตัวของ ดร.อุตร บทสนทนาจึงแสดงให้เห็นถึงลักษณะนิสัยของศัลย์ที่เป็นคนหัวรุนแรง ชอบใช้กำลัง เด็ดขาด อีกทั้งยังแสดงให้เห็นว่าศัลย์ก็เป็นผู้ที่มีการศึกษาพอสมควร มีความรู้ด้านกฎหมายและประวัติศาสตร์ นอกจากนี้ศัลย์ยังมีความคิดความอ่านที่ขัดแย้งกับบทบัญญัติในกฎหมาย ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในคดีอาชญากรรมที่เกิดขึ้นตามมา

อีกตัวอย่างหนึ่งที่เปิดเผยให้เห็นถึงลักษณะนิสัยของตัวละคร เช่น จากเรื่อง *มนต์จันทร์* ในตอนที่สาระวาริเอ่ยถึงน้ำสะไ้และลูกพี่ลูกน้องที่ไม่ชอบพอกัน ก็แสดงให้เห็นถึงลักษณะนิสัยของสาระวาริได้ ดังตัวอย่างที่ว่า

“ไม่เลวเลยนี่ คราวนี้น้ำรดีคงดีใจเนื้อตัวกระเพื่อมหน้าบานสิบกกลีบ พวกธนูทูลนี้รวยจะตาย ลองน้ำรดียอมยกดาให้ก็หมายความว่า...ไม่ใช่พวกธนูทูลหางแถวแน่ๆ ตอนนี่คงยึดอกพูดได้เต็มปากแล้วว่า ลูกสาวฉันเก่ง หาผัวรวยๆ ได้”

..... “ไม่น่าฟังตรงไหน อย่างผัวนี่ คำไทยแท้ละ คนโบราณใช้กันมานานนม ไม่เห็นมีใครว่าไม่น่าฟัง ภาชิตเขายังว่า...เสน่ห์ปลายจวัก ผัวรักจนตัวตาย ไม่เห็นมีใครพูดว่าเสน่ห์ปลายจวัก สามีรักจนตัวตายสักคน.....เออ...ที่นี้ก็ควายจริหมีดำขึ้นแป้น เตรียมกระโจนสู่ตลาดวิวาร์หอรหาผัวต่อ แต่รายนี่คงยากหน่อย เพราะนอกจากหน้าตาจะเหมือนหมีควายแล้ว ปากยังร้ายใจสกปรกอีก” (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๑: ๒๑)

จากตัวอย่างข้างต้น จะเห็นว่า ลักษณะนิสัยของสาระวาริทั้งจากการสนทนาของตัวละครอื่นหรือจากบทสนทนาของสาระวาริเอง แสดงให้เห็นว่า สาระวาริเป็นผู้หญิงที่ไม่เรียบร้อย นุ่มนวล อ่อนหวาน หรือพูดจาไพเราะเท่าใดนัก หากแต่เป็นผู้หญิงที่มดมั่น ไม่กลัวใคร มีวาจาจัด

จ้าน ดู ชอบไว้วางใจ พุดจาโง่งมแต่ก็เป็นคนตรง คิดอย่างไรก็พูดอย่างนั้น ไม่ระวังคำพูดของตนเองนัก ซึ่งทำให้ตัวละครตัวนี้มีลักษณะที่แปลกไปกว่าแบบฉบับของตัวละครเอกฝ่ายหญิงในนวนิยายโดยทั่วไป

นอกจากนี้แล้ว จากบทสนทนายังแสดงให้เห็นถึงอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครได้อีกด้วย เช่น สาระวารี จากเรื่อง มนต์จันทร์ ที่มิปมเก็บกดในใจเรื่องของการพนัน ดังนั้น เมื่อสาระสะมาพูดถึงเรื่องชีวิตครอบครัวของตนที่ถูกทำลายเพราะมีพ่อติดการพนัน สาระวารีจึงแฝงอารมณ์ขมขื่นและเกลียดชังอยู่ในบทสนทนา ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ท่าทางของน้ารดีตอนนั้น...เรายังจำได้ไม่ลืม เขาทำราวกับว่า **เราเป็นตัวเสนียดจัญไรที่ทำให้บ้านเขาเปราะเปื้อน** ทำให้ชื่อเสียงลูกสาวของเขาต้องมัวหมองที่มีลูกพี่ลูกน้องชั้นต่ำอย่างเรา เขาทำ...จนเราต้องรีบย้ายออกมาทั้งๆที่ยังเรียนไม่จบดี **ไม่มีอะไรติดตัวกันสักอย่าง** นี่ถ้าไม่ได้พันธบัตรที่ขายทิ้งไว้ให้ในชื่อเราสองคนมาดาวนบ้านผ่อนบ้านหลังนี้ **เราคงต้องนอนตามข้างถนนกันบ้างหรือ!**”

....“ก็แปลกดีนะสะมา” สาระวารีเอ่ยต่อซ้ำๆ ดวงตาที่เคยเป็นประกายกล้าไม่ยอมใครมีรอยหมองหม่น “เราทำข่าวมาไม่รู้กี่ปี ไม่เคยต้องไปตรวดเลยสักครั้ง แต่พอมีเรื่องต้องไปก็ประเดมิด้วยเรื่องนี้ เขารู้กันว่า...**เกลียดสิ่งไหนมากได้สิ่งนั้น** ไช้ไหมสะมา?” (กิ่งฉัตร, ๒๕๔๒: ๒๕-๒๖)

เนื่องจากสาระวารีมีครอบครัวที่ไม่อบอุ่น บ้านแตกสาแหรกขาด แมกัมาตรอมใจจนเสียชีวิต เนื่องจากพ่อของสาระวารีเป็นคนติดการพนันอย่างหนัก หมดเงินไปกับกาการพนันจนครอบครัวไม่มีเงินทองมาจับจ่ายใช้สอย เมื่อแม่ตายและพ่อถูกนักเลงฆ่าตาย ยายจึงรับสาระสะมาและสาระวารีมาอยู่ด้วย แต่ทั้งสองคนก็ถูกนำสะไภ้และลูกพี่ลูกน้องรังเกียจ เนื่องจากประวัติดังเดิมดังที่กล่าวมา สาระวารีจึงเอ่ยถึงชีวิตตนเองด้วยความรู้สึกขมขื่นและชิงชังในการพนัน ทั้งยังแฝงไปด้วยน้ำเสียงประชดประชันอีกด้วย ดังนั้นเมื่อสาระวารีจะต้องมาทำข่าวกาสิโนของษมา สาระวารีจึงเอ่ยออกมาด้วยความหม่นหมอง

บทสนทนาสามารถแสดงความสัมพันธ์ของตัวละครและช่วยสร้างสีสันและความสนุกสนานให้แก่นวนิยายได้ นับเป็นการช่วยให้นวนิยายมีชีวิตชีวาเร้าใจยิ่งขึ้น ด้วยบทพูดที่มีรสของอารมณ์อย่างเหมาะสมกับตัวละครและสภาวะการณ์ของเรื่อง เช่น ในเรื่อง **สีบลับรหัสรัก** มีบท

สนทนาระหว่างอนन्दและธัญรดาทั้งในคราวที่ทั้งสองได้ตอบกันหรือแสดงความห่วงใยกัน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ทำไมคุณถึงคิดจะมาทำงานเสี่ยงแบบนี้ ทำทางคุณก็...คู่มึงมีดี นึกอยากสนุกผจญภัยหรือไร ถึงอาสาเป็นผู้ช่วยผม งานมันไม่ใช่ง่ายๆ”

“คงมีอะไรเข้าใจผิดแล้วมั้งคะ...ฉันไม่เคยอาสาเป็นผู้ช่วยใคร ถ้าเราจะทำงานด้วยกัน คุณต่างหากที่จะต้องรับจ้างรับคำสั่งของฉัน”

..... “คุณเองก็ดูรวย แต่จ้างใครสักคนลากตัวน้องชายมาให้ก็จบ ทำไมต้องอยากแหงแก่เข้าไปเองอี? ถ้าฉันจะเป็นต้องมีเมียสักคนเพื่อแบ่งตัวเข้าไฉ่ลัทธิบ้านี้ ฉันจะไปหาจ้างมาเอง เอาพวกที่เป็นมืออาชีพหน่อย”

“คุณภาพคะ ถ้าฉันจะเป็นต้องมีสามที่มีปัญหาบังหน้าเข้าไปจริงๆ ฉันก็อยากได้สามี่คนใหม่” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๕: ๑๓-๑๔)

อีกตัวอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

“ตีขึ้นหรือยังคะนนตี? รู้สึกเป็นยังไปข้างคะ? เหนื่อยก็หลับเถอะคะ ได้พักเต็มที่ ตื่นขึ้นมาคงจะตีขึ้น”

“จูบราตรีสวัสดิ์หน่อยสิ” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๕: ๓๙๘)

จากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าบทสนทนาระหว่างตัวละครทำให้ผู้อ่านเห็นถึงความสัมพันธ์ของตัวละครสองตัว คือ อนन्द และ ธัญรดา ที่เมื่อแรกพบทั้งสองต่างก็ไม่ถูกกัน ทะเลาะกันด้วยเรื่องเพียงเล็กน้อย ชอบโต้เถียง ขัดแย้ง คอยจับผิด ต่างคนต่างอวดดีและไม่มีใครยอมใคร จากนั้นเมื่อเรื่องดำเนินไป ทั้งสองคนมีภารกิจร่วมกัน จึงทำให้อยู่ใกล้ชิดกัน ความสัมพันธ์และความรู้สึกของตัวละครจึงเริ่มเปลี่ยนแปลง มีความถ้อยที่ถ้อยอาศัยกันมากขึ้น นอกจากนั้นยังเริ่มเห็นการแสดงความรักและความสนิทสนมที่ชัดเจน จนถึงขนาดอนन्दแก้มองออก อ่อนให้ธัญรดาจูบเขาได้ นอกจากนั้นบทสนทนาดังกล่าว ยังแฝงอารมณ์สนุกสนานที่เกิดจากการต่อล้อต่อเถียงของตัวละคร หรือผู้อ่านสามารถสัมผัสถึงอารมณ์ห่วงใย รักใคร่ ระหว่างตัวละครได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้แล้ว บทสนทนาช่วยสร้างความขบขันได้อีกด้วย ดังเช่น สาระวาริ จากเรื่อง **มนต์จันทร์** ที่เป็นหญิงสาววาจาจัดจ้าน มั่นใจในตัวเอง ทำให้วัฒนธรรมข้างภาพรุ่นน้องอดกล้วในความบ้าปิ่นของสาระวาริไม่ได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“หล่อนแน่ใจนะว่าไม่ต้องส่งคนมารับ?” เพื่อนสนิทถามเป็นครั้งสุดท้าย

“ซัวร์ ขอยืมมอเตอร์ไซค์คัน ครอบงถึงที”

“คาทีละไมว่า...” วัฒนาครวญเบาๆ ทำเอาลูกพี่หันมามองตาเขียวทันที

(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๒: ๓๒)

จากตัวอย่างข้างต้น เมื่อมีความตลกแทรกเข้ามา มีผลให้บทสนทนาดำเนินไปด้วยความตลกขบขัน และสร้างความรื่นรมย์ให้กับผู้อ่านไม่น้อยนั่นเอง กล่าวได้ว่าบทสนทนามีส่วนในการสร้างความสนุกสนานและความมีสีสันให้กับนวนิยายได้

บทบาทของบทสนทนาอีกประการหนึ่งก็คือ มีถ้อยคำที่คมคาย หรือ แฝงแนวคิด แง่คิด ต่างๆของตัวละคร อันเป็นการเร้าใจให้น่าติดตามมากยิ่งขึ้น ในเรื่อง **ลางลิขิต** บทสนทนา ระหว่างดิณณภพและแม่อิม ก็แสดงให้เห็นถึงถ้อยคำที่คมคายและแฝงแนวคิด ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“ความรักทุกอย่างต้องมีขอบเขตนะแม่อิม ถ้ารักแบบไม่ลืมหูลืมตา รักแบบหลง จนทำได้ทุกอย่างแม้แต่เรื่องที่ไม่ถูกต้อง อย่างนั้นไม่เรียกว่าส่งเสริมคนที่เรารักหรอก มันเป็นการทำลายมากกว่า ข้อสำคัญนะแม่อิม คนที่เรารักมีค่าจริง แต่ชีวิตคนอื่นก็มีค่าเหมือนกัน คิดดู...ตรองดูนะว่าสิ่งที่แม่อิมทำลงไปมันถูกต้องหรือเปล่า ผมอยากให้แม่อิมลองทบทวนดูอีกที...” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๓: ๓๙๔)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นถ้อยคำที่คมคายและแฝงแนวคิดเกี่ยวกับความรักและการเลี้ยงดู และยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงบุคลิกลักษณะนิสัยของตัวละคร กล่าวคือ ดิณณภพ เป็นคนที่มีวาทศิลป์ รู้จักโน้มน้าวใจคนด้วยคำพูดที่คมคายและน่าเชื่อถือ ทั้งยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงความเฉลียวฉลาดและมีสติปัญญาของดิณณภพในเรื่องของการใช้คำพูดอีกด้วย

๓.๕.๓ ใช้สื่อสารความคิดความรู้สึกของตัวละคร

บทสนทนามีส่วนช่วยในการสื่อสารความคิดของตัวละครออกมาเป็นคำพูด เนื่องจากความคิดนั้นเป็นสิ่งที่อยู่ในสมองและจิตใจ จึงไม่อาจทำให้ผู้ฟังล่วงรู้ได้ถ้าไม่มีการสนทนากัน ดังนั้น การสนทนาจึงมีส่วนในการช่วยให้ความคิดของตัวละครสื่อออกมาเป็นคำพูด ในบางครั้งถ้าตัวละครไม่มีการสนทนาหรือพูดคุยกัน ก็อาจจะก่อให้เกิดความเข้าใจผิด หรือไม่เข้าใจกันได้ การสนทนาจึงสามารถทำให้ตัวละครสื่อสารความคิดและเกิดความเข้าใจกันได้ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“แต่งงานกันเถอะนะคุณมี ขอให้ผมได้รักคุณ ดูแลคุณ...ปกป้องคุณ ตลอดไป”

“แน่ใจแล้วหรือคะ สารวัตร คุณก็เห็น...มีไม่มีอะไรเหมาะสมกับคุณสัก อย่าง สิ่งที่มีก็ล้วนแต่ปัญหา สารวัตรเคยเห็นหลานชาย แล้ววันนี้ก็น้องสาว นั่นคือ ครอบครัวของมี สารวัตรไม่รังเกียจผู้หญิงที่มีแต่ปัญหาหรือคะ”

“ถ้าผมนี้กรังเกียจ ผมคงไม่ขอ และตรงกันข้ามนะคุณมี...ผมไม่เคย รังเกียจคุณเลย ภูมิใจเสียด้วยซ้ำที่คุณเป็นคนแกร่ง แม้จะแหวดล้อมด้วยปัญหา คุณกลับยืนตระหนงอยู่ได้ กับสันติ ถึงคุณเคยมีอคติกับหลาน เคยไม่พอใจพ่อเขาปู่ เขา แต่คุณก็สามารถเปิดใจยอมรับหลานได้ กับน้องสาวคุณ...ขนาดเจอกันนับ ครั้งถ้วน ชีวิตเขาก็ไม่น่าชื่นชมนัก นี่ถ้าเป็นญาติคนอื่นเขาอาจหันหลังให้หรือเมิน หน้าหนี แต่คุณกลับห่วงและแคร์น้องคุณอย่างจริงจัง ผู้หญิงอย่างนี้ผมสมควร รังเกียจหรือ” (กิงฉัตร, ๒๕๔๗: ๔๐๕)

จากบทสนทนาข้างต้นระหว่างนิรันดร์และมีคณาจากเรื่อง ฟ้ากระจ่างดาว แสดงให้เห็นถึงความคิดความรู้สึกของมีคณาที่คิดว่าตัวเองมีประวัติครอบครัวที่ไม่ดี มีน้องเป็น โสเภณี มีหลานชายที่ถูกเลี้ยงดูมาแบบผิดจนกลายเป็นเด็กเอาแต่ใจ นิสัยไม่ดี ถูกผู้หญิง มี ครอบครัวที่ยากจน มีคณาจึงคิดว่าตนเองไม่มีคุณค่าพอสำหรับนิรันดร์ที่เป็นชายหนุ่มที่เพียบพร้อม ทั้งรูปร่าง หน้าตา การศึกษา ฐานะชาติตระกูล หากแต่นิรันดร์กลับคิดว่าคุณค่าของมีคณาอยู่ที่การ ที่มีคณาเป็นคนดี มีน้ำใจ รักน้องรักแม่ ไม่ใช่อยู่ที่องค์ประกอบภายนอกหรือญาติพี่น้อง ดังนั้นเมื่อ ทั้งสองเปิดใจและเปิดเผยความรู้สึกกัน นิรันดร์จึงสามารถทำลายกำแพงแห่งความเกลียดผู้ชายของ มีคณาไปได้ในที่สุด ดังนั้นแล้วบทสนทนาของทั้งสองจึงเป็นเสมือนการสื่อสารความคิด ความรู้สึก ให้อีกฝ่ายได้รับรู้นั่นเอง

๓.๕.๔ สร้างความสมจริงให้แก่นวนิยาย

เนื่องจากนวนิยายนั้นเป็นการจำลองภาพชีวิตมนุษย์และมนุษย์ก็สื่อสารกันด้วย คำพูดเป็นสำคัญ ดังนั้นการสนทนาได้ตอบกันซึ่งเป็นลักษณะธรรมชาติของมนุษย์ จึงย่อมจะช่วย สร้างให้เกิดความสมจริงให้กับนวนิยายมากขึ้น ผู้แต่งจึงจำลองบทสนทนาให้เข้ามาอยู่ในนวนิยาย เพื่อแทนการบรรยายมากขึ้น นอกจากนี้แล้วยังแสดงให้เห็นถึงลักษณะของมนุษย์ที่มีการ แสดงออกหรือความคิดความอ่านไม่เหมือนกัน ซึ่งเป็นลักษณะอันแท้จริงของคนในสังคม ดังเช่น ตัวอย่างต่อไปนี้

“ต้องการคนขับรถไว้บริการหรือเปล่าล่ะครับ พงษ์นี่ผมวางพาคูณไปทำธุระได้ทั้งวัน” เขาอาสาอย่างร่าเริง ดวงตาพราวระยับ

“ดิฉันคงไม่รบกวนหรอกค่ะ แต่ที่คุณคอยเทคแคร์ดิฉันก็ขอบคุณมากแล้ว”

“ไม่ต้องขอบคุณอะไรหรอกครับ ผมเต็มใจช่วย...ยินดีมากด้วยซ้ำ ว่าแต่ว่าเย็นนี้คุณอยากทานอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่าครับ อาหารจีน ญี่ปุ่น หรือยังไม่เบื่ออาหารไทย”

“ดิฉันทานได้ทั้งนั้นแหละค่ะ แต่ขอเป็นเจ้ามือบ้างได้ไหมคะ คุณเลี้ยงอยู่เรื่อย...เกรงใจค่ะ” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๗: ๑๖๖)

จากบทสนทนาข้างต้นจากเรื่อง รอยพรหม เป็นบทสนทนาระหว่างชัชวาลและธารารธร โดยชัชวาลอาสาพาธารารธรไปทำธุระและชวนไปทานข้าว ซึ่งเป็นบทสนทนาที่ปรากฏเป็นปกติในวิถีชีวิตของคนทั่วไป เป็นบทสนทนาธรรมดาที่ไม่ต้องมีสาระอะไรมากมาย แต่เกิดขึ้นได้จริงในชีวิตประจำวันของผู้คนทั่วไป บทสนทนาจึงแสดงให้เห็นถึงความสมจริงของ นวนิยายได้นั่นเอง

อีกตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงความสมจริงได้ นั่นก็คือ บทสนทนาจากเรื่อง แกะรอยรัก ซึ่งเป็นการสนทนาโดยใช้ภาษาของหมอดูหรือคนทรง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“หาว่ากุหลอกชาวบ้านไซ้ใหม่ ดี...งั้นกูจะดูให้ฟรีๆ บอกได้เลยว่ามีหน้าผากหมอง อีกสองสามวันจะเกิดเหตุร้ายทางรถ ไม่ตายหรอก แต่ก็หากินต่อไปไม่ได้อีก” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๙: ๓๓)

.....“ว่าแต่มูนั่น...” เขาบ้วนไ้ไปที่เสาหลังเวทีซึ่งตั้งอยู่ตรงกับทางออกประตูสตูดิโอ “พี่ให้ใครหากระแจไปแขวนไว้สักบานเถอะครับ มันจะได้สะท้อนสิ่งที่ไม่ดีออกจากมูมมิต ปล่อยโล่งๆไว้แบบนั้นเหมือนหลุมดำ มันจะดูดสิ่งดีๆออกจากเวที ทำให้เวทีร้อน ร่ายการร้อน...” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๙: ๑๗๑)

.....“ของดีมีครุ พ่อเขาดูแลอยู่ ติดตัวไว้บูชาจะแคล้วคลาดภัยอันตราย เก็บไว้นะลูก” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๙: ๑๗๗)

จากตัวอย่างบทสนทนาของร่างทรงและหมอดูที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นถึงความสมจริงของภาษาและเนื้อหาของบทสนทนา เนื้อหาของบทสนทนาจึงจะเป็นการทำนายทายทักถึงอดีต อนาคตหรือเรื่องที่ไม่คาดคิดการถาม ซึ่งมักเกี่ยวข้องกับ การบูชา การแคล้วคลาด

ภยันตราย เหตุร้าย วิญญาณ เป็นต้น การนำเรื่องของหมอดูหรือคนทรงเข้ามาใช้ในนวนิยายสามารถก่อให้เกิดความสมจริงได้ โดยที่ผู้แต่งปูพื้นฐานของครอบครัวชมเดือนว่ามีเชื้อสายของคนทรงและหมอดูมาตั้งแต่บรรพบุรุษ จากนั้นเมื่อเริ่มเรื่องก็พาให้ผู้อ่านไปให้รู้จักตำหนักเปลี่ยนฟ้า ซึ่งเป็นตำหนักหมอดูอันเลื่องชื่อ และสุดท้ายก็ได้ใช้หมอดูเข้าไปช่วยในการคลี่คลายคดี

ความสมจริงของบทสนทนาที่กึ่งฉัตรนำเสนอก็อย่างหนึ่งก็คือ ภาษาของเกย์หรือ พวกชายรักชาย ที่มักจะมีภาษาที่เร้าใจ ผาดโผน สองแง่สามง่าม มากกว่าภาษาของหญิงชายที่มีรสนิยมทางเพศที่ปกติ เช่น พีรยศ จากเรื่อง **พรายปรารถนา** ซึ่งเป็นตัวละครที่แสดงออกให้ตัวละครอื่นในเรื่องรู้ว่าตนเป็นเกย์ ดังนั้นคำพูดของพีรยศจึงแสดงออกถึงความเป็นเกย์ได้อย่างเต็มที่โดยไม่ต้องปิดบัง ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“อู๊ย แม่คุณ จริตตกจริงๆ...” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๔๗๕)

.....“ฉันไม่เสบนะยะ นี่เนื้อตัวมันเย็นวาบๆยังงี้ก็ไมรู้อ” (กึ่งฉัตร,

๒๕๔๖: ๖๘)

.....“แท้งก็เวรีมีขมายบอย เอาไว้วันไหนว่างๆไปเที่ยวกันนะ.....”

(กึ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๓๖๔)

“อู๊ย...ตาย ร้าย...อกอ๊เป็นแล่นลิกเข้าตึกแขก เต็ดสะระตี่จริงๆ คุณเจ้าแม่” (กึ่งฉัตร, ๒๕๔๖: ๓๐๘)

จากตัวอย่างข้างต้น เป็นบทสนทนาของพีรยศในสถานการณ์ต่างๆ และในตัวอย่างสุดท้ายนั้นเป็นตอนที่พีรยศได้อ่านจดหมาย เมื่ออ่านแล้วก็เกิดความสะใจ จึงอุทานออกมาด้วยความพึงพอใจและถูกใจ ด้วยภาษาที่คล่องจอง แต่ไม่ได้เนื้อความสักเท่าไรนัก แต่ก็สร้างความเร้าใจ หรือหวา ผาดโผนและความแปลกใหม่ อันเป็นการเสริมให้ผู้อ่านเห็นถึงความสมจริงของบุคลิกตัวละครอย่างพีรยศซึ่งเป็นเกย์นั่นเอง

บทสนทนาจึงเป็นส่วนที่ทำให้นวนิยายมีลักษณะคล้ายความสมจริงมากที่สุด และเพื่อช่วยดำเนินเรื่องแทนการบรรยายของผู้แต่ง ทั้งยังช่วยให้รู้จักตัวละครในเรื่อง ทั้งรูปร่างลักษณะ หน้าตาและนิสัยใจคอ โดยผู้แต่งไม่ต้องชี้แจงตรงๆ นอกจากนี้ยังช่วยให้มีวิธีการที่ไม่จำเจ คือเปลี่ยนเป็นบทสนทนาบ้าง เป็นการบรรยายบ้างหรือเป็นการพรรณนาบ้าง เพื่อไม่ให้ผู้อ่านรู้สึกเบื่อหน่าย นอกจากนี้บทสนทนายังมีส่วนในการสร้างความสมจริงในการจำลองชีวิตมนุษย์เช่นกัน เพราะคำพูดที่สมมติว่าเป็นถ้อยคำจริงๆของตัวละคร ทำให้ผู้อ่านรู้สึกใกล้ชิดกับความเป็นจริงมากกว่าใช้คำบรรยายของผู้แต่ง สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีส่วนช่วยให้บทประพันธ์น่าอ่าน น่าสนใจ และมีชีวิตชีวาขึ้น

องค์ประกอบของนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ ไม่ว่าจะ เป็น
โครงเรื่อง ตัวละคร แนวคิด ฉาก และ บทสนทนา ล้วนแล้วแต่เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของนวนิ
ยายทั้งสิ้น การที่ผู้แต่งสามารถนำผู้อ่านให้เข้าสู่โลกของวรรณกรรมโดยการสร้างความรื่นรมย์
แฝงแนวคิด สร้างคุณค่า ความน่าสนใจ ชวนติดตาม โดยเฉพาะนวนิยายในแนวสืบสวนสอบสวน
หรือลึกลับสยองขวัญให้กับผู้อ่านได้ นับได้ว่านวนิยายนั้นประสบผลสำเร็จในการครองใจผู้อ่าน
แล้วนั่นเอง